

Đồ Ngốc! Đứng Lại Cho Anh!!!

Contents

Đồ Ngốc! Đứng Lại Cho Anh!!!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	24
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	56
16. Chương 16	59
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	72
20. Chương 20	78
21. Chương 21	80
22. Chương 22	86
23. Chương 23	94
24. Chương 24	95
25. Chương 25	101
26. Chương 26	105
27. Chương 27	107
28. Chương 28	109
29. Chương 29	111
30. Chương 30	116
31. Chương 31	118
32. Chương 32	123
33. Chương 33	129
34. Chương 34: Chương Cuối	130

Đồ Ngốc! Đứng Lại Cho Anh!!!

Giới thiệu

Nước mắt chẳng thể nào hóa giải nỗi đau Con mưa đầu mùa không làm tan cơn khát Có gì giống như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ngoc-dung-lai-cho-anh>

1. Chương 1

Ngoài trời đang mưa...mưa mang lại cho con người ta một cảm giác thật buồn và nhất là với cái lạnh của mùa đông, nhưng nỗi buồn và cái lạnh của thời tiết đầu lạnh lẽo được bằng cái lạnh của cuộc đời....Ở dưới một gốc cây có một cô bé chừng hơn năm tuổi đang ngồi gục mặt xuống như đang khóc, cạnh cô bé đó là một cậu nhóc tầm tám tuổi đang đứng tay chống vào thân cây dáng người như đang che mưa cho cô bé, từng giọt mưa vội vã rơi xuống rồi thấm ướt cả người cậu, tiếng ho bật lên khe khẽ và rồi nghe giọng nói thút thút của cô bé.

-Anh Pi !!!

-Uh! Sao vậy?

-Em ...em xin lỗi...

-Đừng khóc!!! Em phải mạnh mẽ lên chứ, nhớ đâu mai này anh không ở bên cạnh em nữa thì lúc đó em làm như thế nào?

-Anh nói gì vậy, anh đi đâu????????

-Anh phải đi đến một nơi xa ,xa lắm Ba mẹ anh đều muốn anh đi tới đó nên anh không thể không đi được!

-Không sao! Dù anh ở đâu em cũng sẽ tìm được anh!!!-Nhưng lần này thì em không tìm được anh rồi!-Tại sao.Vì lần nào chơi chốn tìm đều là em thấy anh trước tiên mà!????????

-Nhưng nơi anh đến là một nơi xa lắm, cách đây nửa vòng trái đất cơ!

-Vậy ! bao giờ anh trở lại???Nét mặt cậu thoáng chút bối rối.

-Anh...anh...anh sẽ trở về vào một ngày mưa!

-Vào một ngày mưa???

-ừ! Vào một ngày mưa.

Tiểu Mi đưa tay ra hứng từng giọt mưa, mưa không biết cô thích mưa từ khi nào nhỉ? Chỉ biết là khi trời mưa là cô vui .Tiểu Mi ngước lên bầu trời, mưa lớn từng giọt mưa hắt vào mặt Mi khiến cô cảm thấy rất nhưng cô không muốn về không muốn trở lại với thực tại phũ phàng khi mẹ cô đã qua đời vì căn bệnh ung thư quái ác, ba cô thì bỏ nhà đi vì thiếu nợ của bọn vay nặng lãi và cô bỗng chốc thành một đứa trẻ không nhà.Và rồi có cái gì cứng cứng chọc vào lưng khiến cô đau điếng. Và ngay sau đó là một tràng cười ngao ngễ

.-Con kia!!! Ai cho phép mày ngồi đây hả, dám tranh chỗ của bọn chị sao?

-Nhìn nó kìa! Trông bẩn tuổi quá đi, chắc đến cả xà bông tắm nó cũng không có tiền mua

.Tiểu Mi không nói gì cô đã quen với những lời châm chọc kiểu này rồi nên giờ với cô im lặng là vàng.

-Sao thế! Cưng khinh bọn chị hay sao mà không thèm trả lời?

-Tội nghiệp ông già tao quá! Ra sức lấy tiền xây một ngôi trường thật đẹp để rồi rước cái thứ mồ côi như nó vào học

-Sao!???? Không thèm nghe chị nói hả? Ngon quá ta, cho nó ăn hành đi tụi bây.

Nói rồi cả đám bay vào đánh.Đây là lần thứ mấy cô bị đánh rồi nhỉ, cô cũng chẳng nhớ nữa. Mồ côi là một cái tội sao? Cô muốn mình mồ côi à. Cô không muốn mình có mẹ sao. Không, cô muốn lắm chứ nhưng.....đánh rồi tiếp tục đánh chúng đánh cô y hệt như cô là một bao cát không có cảm xúc. Dừng lại đi, đừng đối xử với cô như vậy, cô đau lắm... cô quỵ xuống , con nhỏ cầm đầu với khuôn mặt đang lại bước ra chỗ cô nó đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt của Mi và rồi lên tiếng

-Nghe nói cưng có khuôn mặt dễ thương lắm, nhưng sau hôm nay có vẻ người ta phải nói lại về cưng rồi.

Một con dao găm được ném ngay xuống trước mặt Mi. Con nhỏ cầm nó lên

-Để chị “ trang điểm” cho cưng nha

Mi nhắm chặt đôi mắt lại, cô sợ và cố gắng vùng vẫy ra khỏi mấy con nhỏ này nhưng không được. Đứa thì túm lấy tóc cô, đứa thì đập túi bụi vào người cô, mắt cô mờ đi và rồi ánh kim loại lóe lên, thứ ánh sáng lạnh đến kinh người.-Mấy cô đang làm gì vậy?Cả đám con gái

Quay lại quắc mắt nhìn kẻ phá đám và rồi chúng rút vội lại khép nép nhún nhường sợ sệt trước người vừa lên tiếng. Đó là một nam sinh có gương mặt lạnh lùng ở ánh mắt toát lên một cái gì đó khiến người đối diện phải kiêng nể, không dám nhìn thẳng mà chỉ dám cúi đầu. Tuy vậy nhưng anh đẹp tựa như một thiên sứ, trên đời này có người đẹp như vậy sao?

-Mấy cô có biết tôi ghét loại người nào không?

-Dạ...dạ...không!!!

Đôi mắt sắc lẹm ấy hướng về phía con dao nhỏ dưới đất và rồi anh ta cầm nó lên rồi bước dần đến phía cô.

-Là loại người dễ bị người khác ăn hiếp!

-Dạaaaaaaa!!! Bọn em...à dạ tất cả là tại con nhóc này đây ạ? Anh để tụi em xử nó!!!

Chúng chỉ tay về phía cô, anh lia mắt về phía cô, anh đang nhìn cô sao...? Không! đó không phải là nhìn, trong ánh mắt anh không có cô, cô không đáng để anh phải nhìn. Hạng người nhỏ bé tầm thường như cô không đáng để anh để tâm. Anh nhếch mép cười khinh bỉ rồi lên tiếng

-Nếu dùng dao không đúng cách sẽ làm tổn thương đến chính mình đấy- anh vừa liếc mắt về phía con nhỏ cầm đầu và rồi

-Áaaaaaaa! – một tiếng hét đau đớn vang vọng khắp ngôi trường máu, mặt con nhỏ đầm trong máu, một hình dấu được khắc trên khuôn mặt trắng trẻo của con nhỏ.

-Lần này tôi tặng cô vết sẹo,lần sau thì cô không còn nhìn thấy nó nữa đâu

Con nhỏ nhìn anh ta bằng ánh mắt đau đớn xen lẫn sự sợ hãi và hận thù.

-Biến!!!!!!!!!!!!!!!

Đám lu bu ấy lập tức bỏ chạy thật nhanh chỉ còn lại Tiểu Mi và người con trai đó. Anh lấy tay nâng khuôn mặt của Tiểu Mi lên. Đẹp! sao anh ta đẹp thế đôi mắt anh lạnh chết người, nụ cười quyền rũ ngay cả khi anh chỉ cười nhếch mép, tất cả đều hoàn hảo, hoàn hảo như được chính thiên thần tạo nên . Và rồi sự đau đớn kéo cô trở lại thực tế anh ta hất mạnh cô xuống khiến cô một lần nữa ngã dúi dụi trên mặt đất. Anh cười nhếch mép, cái nụ cười khinh bỉ rồi anh rút từ áo ra một chiếc khăn tay rồi chậm rãi lau sạch từng ngón tay một. Sao thế! trong mắt anh cô dơ bẩn thế à! Anh có cần phải làm như thế trước mặt cô không? Lòng cô chột đau nhói, mà chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại đau như thế này cô vừa mới gặp anh ta chừng vài phút thôi mà chắc là do đau quá nên bị ảo giác cô tự chế ngự bản thân

mình như thế. Và rồi anh đi mất chỉ còn mình cô ở đây với chiếc khăn tay anh để lại và rồi cô cầm nó lên cất vào trong túi của mình, cô với tay lên hành lang rồi từ từ đứng dậy, đôi chân cô run run và rồi cô đi men theo bờ tường rồi bước vào nhà vệ sinh dùng nước rửa sạch những vết máu trên khuôn mặt, và rồi cô chợt bật khóc ngoài trời mưa rất lớn nhưng nó không át đi được tiếng khóc của cô. Nhoi! sao cô thấy nhói ở tim, tim cô đau khi thấy anh nhìn cô rồi cười khinh bỉ. Sao lại cứu cô rồi hạ nhục cô, cô đâu cần anh cứu! cô đã quen chịu đòn rồi. Tại sao lại lau tay trước mặt cô như thể chạm vào cô là nỗi xỉ nhục, là dơ bẩn?. Cô cũng là con người, cũng phải có lòng tự trọng chứ! Lòng tự trọng, đó là điều mà tất cả học sinh trường Linh Nam nghĩ cô không hay nói đúng hơn là cô không xứng đáng có. Ra vậy, trong cái thế giới mà con người là nô lệ của đồng tiền và danh lợi thì nghèo là một cái tội. Một khi đã nghèo thì không được quyền có cảm xúc, kẻ nghèo là đồ chơi của kẻ giàu là thứ rác rưởi mà kẻ giàu có thể tùy ý chà đạp...nghĩ đến đây cô bất giác mỉm cười chua chát, trước đây lâu lắm rồi lúc đó căn bệnh ung thư quái ác còn chưa cướp đi người mẹ yêu dấu của cô, hồi đó gia đình cô cũng rất giàu, mỗi sáng ba vẫn thường đưa cô tới trường bằng xe hơi rồi khi cô bước vào lớp các bạn nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Nhưng tất cả với cô bây giờ nó chỉ còn lại là mảng kí ức rồi rạc trong tiềm thức xa xôi. Một thứ gì đó xa lắm rồi.

2. Chương 2

7h30:

Cô bước chân về nhà, phố xá vào giờ cao điểm thật đông đúc nó lúc nào cũng thật nhộn nhịp. Nhưng có ai biết được đằng sau vẻ nhộn nhịp ấy là hàng loạt những hiểm nguy khôn lường. Cô bước chân về ngôi nhà xưa của mình và bây giờ nó đã có chủ mới, căn nhà vẫn y hệt như xưa với giàn hoa giấy đỏ tươi leo trên tường nhà, và cái xích đu màu trắng ba làm tặng cô nữa. Tất cả chỉ mới như là hôm qua vậy mà bỗng chốc đã qua 10 năm rồi...

Đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ chợt, những tiếng động lạ cứ vang vang bên tai Tiểu Mi, và có cái gì đó cứ thôi thúc Tiểu Mi đi tới con hẻm tối sau nhà

Bụp, bụp, bụp

Những tiếng động lạ cứ vang lên đều đều, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng rõ, Tiểu Mi đánh bạo bước đến phía trước và rồi.

Đó là hình ảnh một người con trai bị một đám người đánh túi bụi. Cảnh tượng của anh chàng này hệt như cảnh tượng của cô mấy tiếng trước trông thảm vô cùng

-Thằng chó! Chơi trò đánh lén này mà không thấy hèn hả?- vừa nói anh ta vừa liếc đôi mắt sắc lẹm lên

-Thường thôi! tao hèn lâu rồi- vừa nói hắn vừa cầm con dao nhỏ hươu hươu qua mặt anh

Ánh sáng từ lưỡi dao chiếu vào mặt hắn, đôi mắt màu trắng đục đầy tà khí, lạnh. Ác đến rợn người.

Và những tiếng bồm bộp cứ liên tục tăng lên Tiểu Mi định làm ngơ, nhưng cô không đành lòng khi nhìn thấy cậu con trai đó bị đánh như vậy và rồi lấy hết can đảm của mình cô lượn hòn đá dưới đất lên ném một lực khá mạnh và

Cốp. Hòn đá “may mắn” trúng thẳng vào tên cầm đầu.

-Á ... mẹ kiếp! cái quái gì thế này?

-Đại ca! có người kia, là một con nhỏ.

-C..con nhỏ đó là ai vậy?

-Con điên nào vậy? bộ mà muốn chết hả con???

-Thằng nhãi! Nó là bồ mà phải không, vậy thì hôm nay chúng mày chết chắc rồi. Tụi bây vào ăn con nhỏ đó cho tao

Ba thằng hùng hổ tiến về phía cô, nhìn mặt chúng lúc này hiện ra là những con dê chính hiệu.

1s 2s 3s, mấy con dê tiến đến chỗ Tiểu Mi. Cô sợ hãi đi dần lùi về phía sau.

-Cô em! Chết với bọn anh rồi

-.....

Áaaaaaaaaaaaaaa, mọi thứ xung quanh bị bao phủ bởi một lớp bụi dày đặc, một cánh tay vội vã nắm lấy tay Tiểu Mi. Và trong màn bụi dày đặc đầy khuôn mặt anh lơ mơ hiện ra, vừa lạ vừa quen ,đôi mắt nhìn cô chăm chăm đôi môi anh nhếch lên.

-Thiếu gia, cậu không sao chứ???

Một chiếc xe BMW màu đen dừng trước mắt cô, một người đàn ông trung niên hối hả tiến về phía anh.

-Ông đến đúng lúc thật.

-Từ sau chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa đâu ạ!

-Thôi , tôi mệt rồi tôi cần nghỉ ngơi!

-Dạ ! còn cô gái này.....

Anh chợt giật bản mình, rồi chợt nhận ra tay mình vẫn đang cầm chặt tay cô.

-Uhm...đưa cô ta về nhà đi, nhà cô ở đâu hả cô HÀ HUYỀN MI- vừa nói anh vừa lia mắt lên bảng tên của cô

-.....dạ, không cần đâu ạ tôi tự đi về cũng được.

-Vậy sao! Vậy thì tùy cô, quản gia Kim chúng ta về nhà chứ!

-Dạ!

Rồi anh bước lên xe, chiếc xe lao đi một cách vội vã....Tiểu Mi bước chậm chậm về căn nhà cô đang ở, đó là nhà của bạn mẹ cô. Chắc bây giờ họ đã ăn tối xong hết rồi cô sẽ vào xem họ còn cái gì để ăn không và nếu không còn thì cô sẽ lại nhịn đói để đi ngủ trước sự biểu tình kịch liệt của cái bao tử.Cô ngồi bệt xuống đất rồi gục mặt vào đầu gối cơ thể đau nhức bụng đói cồn cào mà cũng phải thôi từ sáng tới giờ cô đã ăn cái gì đâu lại còn bị đánh tập thể như thế nữa chứ. Và có tiếng xe ô tô và tiếng bước chân quen thuộc một giọng nói trầm ấm vang lên:

-Nè cô bélem ngủ quên ở đây hả? sao không vào nhà

Tiểu Mi ngược mắt lên nhìn đó là Thanh Tùng con trai của bác chủ nhà. Là một anh chàng dịu dàng tốt bụng và anh cũng là hội trưởng hội học sinh của trường cô.

-Mặt em bị sao vậy?

-...uh...hôm nay em không cẩn thận nên bị ngã! À mà sao anh về muộn vậy?

-À hôm nay anh có việc nên anh về trễ, mà sao em không vào nhà muộn rồi đấy em không đói à?

-Uh, có ạ!!!

-Hôm nay anh đợi em ở cổng trường mà không gặp, từ sau tan học về thì chờ anh nhé, mà anh vừa nghe tin trường mình có vụ bạo hành đầy nữ sinh bây giờ ghê gớm thật. Em cẩn thận nhé

-Dạ!

Tiểu Mi pov': em là đứa bị bọn nó đánh tập thể đấy!!! – end Tiểu Mi pov'

Thanh Tùng bấm chuông cửa và một người phụ nữ trung niên ra mở cửa bà tầm hơn 40 dáng người mập thấp tay và cổ đeo dây chuyền vàng, nhìn thấy con trai mình về bà mỉm cười vui vẻ nụ cười đầy vẻ yêu thương, nhưng! Nụ cười của bà tắt ngấm khi nhìn thấy Mi và thay vào đó là ánh mắt đầy hồ nghi và dò hỏi.

-Hai đứa về cùng nhau à???

-Dạ! không ạ!!!

-Con đang về thì gặp Mi đứng ngoài cửa nên vào chung thôi ạ

-Mi à! Từ sau con về rồi thì vào nhà đi nhé, tối rồi con gái không nên ở ngoài- Vừa nói bà vừa nhìn Mi bằng ánh mắt sắc lạnh như đang cảnh cáo cô không được đụng vô con trai của bà

Đôi mắt của Tiểu Mi sụp xuống , không phải là vì tự ái hay là gì khác chỉ là với cô mọi thứ của ngày hôm nay đều quá mệt mỏi bây giờ cô chỉ muốn ngủ, ngủ để quên đi hết tất cả.Cô bước về phòng tắm rửa mặt mũi và tay chân đều bị bầm dập hết, ngày đầu tiên đi học ở trường mới mà liền một lúc hai trận đòn, các bạn trong lớp học thì chẳng mấy thân thiện với họ Mi là thứ mồi côi không xứng đáng để họ cùng làm bạn. Mà cũng phải thôi trường Linh Nam là ngôi trường như thế nào cơ chứ? Nếu muốn học ở ngôi trường đó phải đủ một trong hai yếu tố. Một là phải học cực giỏi . Và hai là họ phải cực kì giàu có. Nếu không đủ một trong hai điều kiện trên thì đừng mơ học được ở trường này và Tiểu Mi thuộc loại đầu tiên, vì niềm khao khát học tập đã giúp cô vượt lên tất cả. Chợt có tiếng gõ cửa khiến Tiểu Mi giật mình:

-Mi Mi em đang làm gì vậy?- là Thanh Tùng

-Uh ! anh đợi em chút

Tiểu Mi nhanh chóng lăn từ trên giường xuống . Và đập ngay trước mặt cô là một chiếc bánh kem to đùng

-Happy birth day to you.

-.....(ngạc nhiên)

-Chúc mừng sinh nhật lần thứ mười tám của em, mong em luôn xinh đẹp, học giỏi, và thành công....

-.....(mở to mắt)

-Em không định mời anh vào phòng sao?

-À ...uhm em xin lỗi. em vô ý quá! Anh vào đi ạsao anh biết hôm nay là sinh nhật em vậy? Ngoài ba mẹ ra chẳng ai nhớ hết...

-.....- nở một nụ cười.

-Bánh kem đẹp thật đấy!

-À quà của em nè!

Một hộp quà to đùng được bọc bằng giấy hình trái tim có thắt nơ hồng.

-Em mở nó ra đi!

Cô từ từ mở nó ra và món quà đó là.

Gấu..gấu...

-Aaaa cún con, là cún con sao? Anh à! Đây có phải mơ không vậy, anh nhéo em cái coi!

-Nè mặt em xước sọc hết trơn rồi kìa, là con gái thì phải để ý đến nhan sắc một chút chứ!

-Hi! Em vốn xấu xí sẵn rồi nên có chăm chút nữa nó cũng không thể đẹp hơn đâu!

-....vậy thì em cứ để nó thành sẹo suốt đời đi ha! Anh vốn có lòng tốt mang thuốc chống sẹo đến cho em, nhưng bây giờ chắc anh phải mang nó về rồi- anh quay đi mỉm cười rồi quay đi(nụ cười nham hiểm)

-Ồ...kkhông.....- cô nhảy phắt ra rồi giằng lấy thuốc từ tay Thanh Tùng

-Đưa thuốc cho em đi mà!!!

-Anh tưởng em không cần

-Không...em cần mà!

-Nè!- Thanh Tùng đưa thuốc cho cô

-Uh! Cảm ơn anh!

-Cảm ơn gì chứ! Thôi anh về phòng đây! Chúc em mơ đẹp nha

Cái bóng của Thanh Tùng khuất sau cánh cửa! anh ấy thật tốt với cô. Cuối cùng thì may mắn cũng mỉm cười với cô khi ít nhất cũng có một người quan tâm đến cô vào ngày hôm nay. Cô bước về phía bàn học, lấy ra từ ngăn kéo một cuốn sổ nhỏ màu trắng, và rồi bắt đầu viết.

Ngày...tháng...năm

Anh à! Hôm nay trời lại mưa đấy, anh có biết tại sao em lại nói với anh hôm nay trời lại mưa không? ...chắc là anh quên rồi....nhưng! không sao cả, chỉ cần mình em nhớ là được rồi “ anh sẽ trở về vào một ngày mưa”....hôm nay em gặp một cậu bạn, cậu ta đã cứu em và rồi em lại cứu lại cậu ta, buồn cười anh nhỉ? Hình như trời lại mưa, mưa...mưa cứ rơi hoài...sao anh không trở lại! anh nhớ không, ngày này 10 năm trước anh đã từng hứa rằng anh sẽ trở lại...vậy mà, bao nhiêu ngày mưa đã qua còn bóng hình anh vẫn xa khuất...em nhớ anh, tại sao bao năm nay chưa một lần nào anh hồi âm lại thư cho em? Cứ như thể em chưa hề tồn tại trong cuộc sống của anh vậy??? có phải em quá ngốc khi tin vào lời hứa trẻ con như thế không? Chắc bây giờ anh đang hạnh phúc!!!- end pov’

3. Chương 3

*ở trên xe của anh

- Cậu chủ không sao chứ? Tôi đã cho người xử bọn chúng rồi cậu không phải bận tâm đâu

-con bé lúc nãy....ông cho người đi tìm hiểu về nó cho tôi.

- Dạ!!!

Chiếc xe dừng lại ở căn biệt thự với kiến trúc Châu Âu cổ, anh bước vào phòng rồi mở ra một cuốn sổ nhỏ, ở đó có bức ảnh một cô bé mặc một bộ đầm màu đỏ đang cười toe.

Anh cầm nó lên rồi bất giác mỉm cười đôi mắt anh có chút gì đó gọi lên sự nhớ thương xen lẫn tuyệt vọng.

-Mừng sinh nhật của em

Flash back

-Anh Pi, anh tặng quà gì cho em vậy?

-.....- lắc đầu nguây nguậy

-Cho em coi chút nha!

-.....- quay đi nơi khác

-Đưa em coi chút thôi!

-Không....- giữ chặt lấy hộp quà

Khuôn mặt cô bé xị xuống rồi cô ngược lên nhìn cậu nhóc.

-Ừ...ừ...ừ...đồ đáng ghét quà của em mà....

Cậu nhóc bối rối, hai má cậu đỏ bừng lên. Cậu phải làm sao đây? Cậu không muốn Tiểu Mi của cậu khóc.

-Nè sao khóc vậy? khóc nhè nhìn xấu lắm đó

-Hức..vậy...hức...vậy đưa quà em coi một chút

-Nè – môi cậu nở một nụ cười

Cô bé hí hửng nhận lấy hộp quà rồi cười toe

-Em mở quà nha!

-Không được!

-ừ nó là của em rồi em sẽ mở nó

-không được.....

-aaaaa cún con nè, dễ thương quá đi dễ thương thiệt

Cô bé ôm cún con lên rồi cười toe, trong nắng chiều mái tóc quăn quăn của cô bé tung bay lên cô ôm con cún rồi chạy tung tăng khắp nơi, hoàng hôn tới rồi mặt trời sắp lặn. Nhưng với cậu mặt trời lặn hay mọc cũng không quan trọng vì cậu chỉ cần một mặt trời duy nhất đó là Tiểu Mi.

-.....

-Anh! Anh sao vậy, sao ngẩn người ra vậy?

-.....

-Mình đặt tên nó là gì là Pi nha!

-Nó là Mi thì đúng hơn!!!

-ế sao anh dám lấy tên của em đặt cho nó...anh chết với em

-aaaaa! Anh biết lỗi rồi, tha cho anh đi mà

-Được rồi đó coi như hôm nay anh gặp may, hi hi hi.....

(end flash back)

-Anh nhớ em, ở trên đó em vui chứ? ở trên đó em đang nhìn anh phải không?

13 năm trước:

đó là một buổi chiều đông lạnh giá ở nước Mỹ, trong căn biệt thự có kiến trúc cổ kính.

-Bà chủ!

-Hạo Kỳ đâu?

-Dạ thưa bà, thiếu gia bị sốt cao lắm, tôi đã gọi điện đến trường xin nghỉ học cho thiếu gia rồi, bà không cần lo đâu.

-Cảm ơn ông, quản gia Kim. Nhờ ông chăm sóc Hạo Kỳ giúp tôi

-Thưa bà!!! Bà vào thăm thiếu gia một chút chứ ạ?

Hạo Kỳ đang sốt, sốt rất cao. Cậu nhóc nằm trên giường mấy ngày rồi, cậu ốm nhưng! có ai quan tâm đến cậu đâu hoặc nếu có thì cũng chỉ là quản gia Kim hoặc bà Lan người đã chăm cậu từ khi cậu mới lọt lòng, thời gian cậu ở cùng ngài quản gia và bà bảo mẫu còn nhiều hơn cả khi ở cùng ba mẹ. Mà cũng phải thôi ba mẹ cậu bận trăm công nghìn việc nên còn đâu thời gian mà chăm sóc cậu nữa.

Và cánh cửa phòng cậu chợt bật ra, mẹ cậu bước vào

-Hạo Kỳ à! Con không sao chứ, ráng ăn uống đầy đủ rồi uống thuốc cho nhanh khỏi bệnh rồi tiếp tục đi học con nhé.

-Mẹ...hừ...con không muốn ở đây, con không muốn đi học ..con muốn về nhà.

-Hạo Kỳ à! Không được đâu con, con phải ở lại đây chứ.

-Nhưng ...con muốn về nhà con đã hứa với Tiểu Mi rằng con sẽ về , con không muốn ở đây đâu!!!

-Hạo Kỳ à! Tại sao con lại muốn về. Con học không hiểu hay là các bạn không tốt với con.

-Không! Cô giáo và các bạn đều rất tốt với con nhưng! họ không phải là Tiểu Mi!!!

-Hạo Kỳ! Nghe mẹ nói này, con phải tập làm quen dần với việc không có Tiểu Mi đi, con là ai nào, con chẳng phải là thiếu gia Vương Hạo Kỳ sao? Tập đoàn Venus hùng mạnh tương lai sẽ là của con, còn ngôi trường con đang học là ngôi trường danh giá nhất nước Mỹ, con cháu của các nhà tài phiệt nổi tiếng đều học ở ngôi trường này, nếu như con làm quen và thân thiết được với bọn họ thì chắc chắn tương lai của con sẽ thành công tốt đẹp, vậy thì cái lợi trước mắt nào có nghĩa gì.

-Mẹ.....mẹ xấu, mẹ nói dối con mẹ nói con sang đây sẽ được ở gần ba mẹ vậy mà đây là lần đầu tiên mẹ đến thăm con mẹ thậm con cũng không có nổi một lời an ủi. Con ghét mẹ

“Chát” cậu cảm thấy má mình nóng hổi, rất buốt. Mẹ vừa mới tát cậu, má cậu ửng đỏ, đau...đây là lần đầu tiên trong đời mẹ đánh cậu.

-Hỗn láo, vì một con bé hèn mọn mà như vậy sao? Con bé đấy đã chết rồi. Vậy mà tại sao lúc nào con cũng nhớ tới nó, NÓ ĐÃ CHẾT RỒI, con hiểu chưa????????????????????

Mẹ cậu thật đáng sợ, chưa bao giờ cậu thấy sợ và ghét mẹ như lúc này. Đôi mắt bà sắc lạnh đôi khi lại lóe lên những ánh lửa giận dữ còn những câu nói được thốt ra từ khóe môi của bà như hàng vạn mũi kim châm vào trái tim cậu.

-Mẹ...mẹ nói cái gì vậy Tiểu Mi đã chết là sao mẹ nói đi chứ????????????????????

Khuôn mặt bà có chút khựng lại, đôi mắt đã không còn sát phạt như lúc trước nữa, khóe môi bà gượng gạo, bà nhìn đi chỗ khác để lảng tránh ánh mắt của cậu. Bà đang cảm thấy có lỗi, bà có lỗi vì cái gì nhỉ? Vì bà đã thẳng đánh đứa con trai duy nhất của mình ư? Hay còn lí do nào khác.

-Mẹ vừa nói cái gì vậy- cậu nói trong tuyệt vọng

-Hạo Kỳ!.....Mi nó,

-Mi làm sao...!!!- giọng cậu lạc đi

-Con bé ...con bé bị xe tông vào hôm con bay sang đây, con bé có đi tiễn con và trên đường đi về nó bị một chiếc xe taxi tông phải, và đến bệnh viện thì mất...mẹ xin lỗi vì đã giấu con.....- giọng bà nhỏ dần

-Mẹ nói dối! con không tin!!!

Cậu khóc, khóc nức nở tiếng khóc thê lương xen lẫn tiếng gào thét tuyệt vọng. Cậu chơi với , chơi với cổ đứng dậy và rồi cậu lao thật nhanh ra ngoài trời tuyết, cậu chạy thật nhanh chạy không hề quay đầu lại, chạy trốn và dối lừa chính bản thân mình, tại sao, tại sao mẹ dối xử với cậu tàn nhẫn thế, tại sao Tiểu Mi lại chết.....tại saaaaaaao đó không phải là sự thật, mẹ cậu nói dối, chắc chắn là nói dối ...nhưng! cậu sợ!!! Hạo Kỳ nhắm mắt lại, từng dòng nước mắt vẫn cứ lặng lẽ rơi, cậu nhớ lại ánh mắt buồn của cô nhóc, nhớ tới câu nói của cô trước lúc cậu đi, rồi cậu lại nhớ đến nụ cười dịu dàng của cô dành cho cậu. Sau ngày hôm nay, cứ xem như cậu đã chết rồi.

-Aaaaaaaa- cậu quy xuống khóc gào lên, mọi thứ trước mắt cậu tối sầm lại và rồi cậu lịm đi.

Khi cậu tỉnh dậy thì đã qua một tuần lễ rồi, mọi người xúm quanh cậu để xem cậu có bị sao không, cậu không nói gì, cũng chẳng hề cười đôi mắt của cậu rất buồn một nỗi buồn da diết, ba mẹ cậu và quản gia Kim rất dỗi lo lắng, họ không thể hiểu rằng tại sao một đứa trẻ hoạt bát như cậu sao bây giờ lại lìm lìm như vậy. Có cái gì đó đã thay đổi cậu, một điều gì đó rất đau đớn

4. Chương 4

4h:00': títt títt tiếng chuông báo thức reng lên báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu với Tiểu Mi , cô ngái ngủ bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân xong rồi bước xuống nhà chuẩn bị bữa sáng cho gia đình cô chủ nhà, gia đình cô chủ có 3 người cô chủ nhà, chồng cô và Thanh Tùng. Chuẩn bị bữa sáng xong là 5 giờ sáng, cô bắt đầu với công việc rửa bát thuê ở một cửa hàng ăn gần ngôi nhà cũ cô sống. Cửa hàng giờ đang tằm đông khách từng chồng bát đĩa ngổn ngang chờ người đến rửa, mùi tanh của đồng thức ăn thừa thừa khiến cô buồn nôn, Tiểu Mi cố gắng rửa sạch đống bát đĩa này càng nhanh càng tốt, và rồi chúng cứ vơi dần.

Tại trường Linh Nam.

Tiểu Mi đang bận trực nhật trong lớp, bỗng tiếng hú hét làm cô giật mình suýt rơi cả chiếc chổi lau sàn

-Các cậu! “ King” tới trường rồi

Mấy cô nàng trong lớp 2 phút trước vẫn còn mải mê với sự nghiệp “make up” giờ đã bay sạch ra khỏi lớp từ lúc nào, Tiểu Mi tò mò bước ra xem và đó là một người con trai sở hữu một chiều cao khá đáng nể, từ người anh toát ra một vầng hào quang sáng chói và rồi giây phút khi anh ta nhìn về phía cô cũng là lúc định mệnh trở trêu bắt đầu. Anh ta là....Vương Hạo Kỳ, con trai của chủ tịch tập đoàn khách sạn và sòng bạc quốc tế lớn nhất Đông Nam Á, tập đoàn Venus và cũng là cổ đông lớn nhất của ngôi trường này nơi đào tạo ra những thiên tài bậc nhất đất nước.

Đang mải giật mình vì mối ác duyên ngàn năm này, thì anh ta từ từ đến bên Tiểu Mi:

-Chào Hà Huyền Mi chúng ta lại gặp nhau rồi!- vừa nói anh vừa nở một nụ cười đẹp như thiên thần.

Tiểu Mi khuôn mặt ngơ ngác , miệng ấp a ấp úng

-Lát nữa gặp tôi nhé!- rồi anh quay đi và không quên để lại một nụ cười dành cho Tiểu Mi

Một nụ cười khiến bao trái tim trật nhịp, một nụ cười khiến hàng vạn cô gái phải ghen tức và bất mãn thốt lên những lời chỉ trích Mi

-Tại sao! Nó quen biết với....

-Sao lại là nó! Đồ nghèo kiết xác.

-Đúng là loại đĩa dối thích bám chân hạc.

Tiếng trống vào lớp vang lên, học sinh cả trường tản dần vào lớp, sân trường lúc này chỉ còn duy nhất cái xác mang tên Hà Huyền Mi đang đứng ngẩn ngơ đầu tựa vào tường, trong mắt cô giờ đây cả thế giới đều là một màu hồng.Và rất có thể cô sẽ ngồi ngẩn ngơ mãi ở đó nếu như không có một cô bạn tốt bụng cùng lớp nhắc cô vào học, mà nếu có học thì chắc gì cô đã hiểu cơ chứ , cô ngồi ghi bài như một cái máy. Còn các bạn trong lớp thì không hề rời mắt khỏi cô giờ đây cô là trung tâm của mọi sự chú ý

Reng reng

Tiếng trống hết giờ vang lên khiến cô giật mình, và đến lúc phải đi trực nhật rồi thì phải. Cô bước ra ngoài, cả hành lang im bất nín thở nhìn cô, ánh nhìn của họ khiến cô cảm thấy bối rối vô cùng , cô đến trường với mục đích duy nhất là học, chỉ học mà thôi vậy mà bây giờ vừa đi cô vừa lẩm bẩm câu gì đó mà không ai biết. Và rồi

ROẠT!!!

Một thứ nước gì đó màu đen đen được tạt thẳng xuống người Tiểu Mi.

1s:.....- cả sân im ắng, đôi mắt đổ dồn về phía Tiểu Mi

2s:.....- Tiểu Mi đứng lạng như trời trồng, không biết lúc này cô nên khóc hay nên cười nữa.

3s:.....- Mọi chuyện vẫn như thế, cả ngôi trường gần như bất động.... à không! Hình như có người tiến tới kia.

Bịch! Bịch! Bịch!

Trên cầu thang có một cô bạn đang bay xuống thật nhanh, không biết có phải là do chạy nhanh quá hay không mà! Những nơi cô bạn chạy qua đều khiến người ta cảm tưởng như đang có động đất(thậm thướt nhất là những bình hoa violet mỏng manh giờ đã dập nát hết dưới đôi gót chân vàng ngọc của cô nàng)

-Mình xin lỗi,bạn có sao không vậy?

-...à..uhm...ko sao, nhưng bạn ơi, đây là nước gì vậy???

Cô bạn đó ríu rít xin lỗi Mi . Thứ nước thực hành thí nghiệm làm bộ đồng phục của Tiểu Mi trở nên bắn .Cả sân trường trở lại bình thường nhưng gần như không ai dám để ý tới Tiểu Mi, hoặc có thẳm để ý nhưng trong im lặng.

-À! Nếu bạn không chê mình có mang quần áo thể dục đó, có thể cho bạn mặc tạm nè! - cô bạn nhanh nhẩu lên tiếng.- Cô bạn đó suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng

Và dĩ nhiên Tiểu Mi đồng ý một cách vô điều kiện, nhưng! người xưa có câu “ tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa” và có lẽ câu nói này hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh của Tiểu Mi bây giờ.

Bộ đồng phục của cô bạn đó hoàn toàn không phù hợp với Tiểu Mi,nhìn rộng lưng thùng trông không khác gì quần áo của những chú hề ngoài rạp xiếc:

-Chúng bị lỗi kĩ thuật chút xíu nhỉ?

Tiểu Mi ngán ngẩm nhìn bộ đồ mình đang mặc đúng là áo không ra áo, váy không ra váy. Tự hỏi làm sao về lớp học tiếp đây ?

- Mình xin lỗi! Mà bạn tên gì vậy ? - Cô bạn ấy lại ríu rít xin lỗi

- Hà Huyền Mi . Thôi bạn về lớp đi

Ngọc Bích- tức cô bạn ấy, đã đi về lớp học rồi chỉ còn lại một mình Tiểu Mi trong phòng thể chất của trường, Tiểu Mi ngồi xuống tựa lưng vào cánh tủ phòng để đồ, lâu lắm rồi cô mới được ở một mình, đôi mắt cô dần khép lại. Nhưng! hình như có người bước tới, bước chân ngày càng gần, ngày càng gần. Cô ngẩng mặt lên và nhìn thấy anh, Vương Hạo Kỳ.

Tiểu Mi povs': Anh ta làm gì ở đây vậy? hình như anh ta không nhìn thấy mình. Không được! không thể để anh ta nhìn thấy mình trong bộ dạng thể này được.end Tiểu Mi povs'

Tiểu Mi đứng phắt dậy, cánh tủ để đồ chợt bật ra.Ngăn tủ này của ai nhỉ rất rộng, nhưng không có đồ, thôi kệ! cứ chui tạm vào vậy. Nghĩ là làm , Tiểu Mi liền chui vào trong cái tủ và khép cái cánh tủ lại

Còn về Hạo Kỳ, vì hôm qua khi anh trở về nơi ngày xưa anh từng sống nhưng có kẻ đã đánh lén anh, đó là Ray hấn đã từng là bạn của anh khi còn ở bên Mĩ. Nhưng khi tập đoàn nhà anh làm gia đình hấn phá sản thì anh và hấn đã không còn là bạn bè nữa. Vì bị đánh lén cùng với đêm qua không ngủ được(không ngủ được vì lí do gì thì các bạn tự hiểu nhé) nên hôm nay đến trường mắt anh cứ díp lại, định bụng tới phòng thể chất vì hôm nay không có lớp nào học thể dục thì. Hình như chỗ này có người, lạ thật! hôm nay có lớp học sao. Người đó ngẩng mặt dậy, là một cô gái.

Hạo Kỳ(giả vờ) lảng mắt ra ngoài sân trường.

Hạo Kỳ povs': Hôm nay có lớp học sao mình không biết nhỉ? Cô ta là ai thế không biết! sao nhìn quen quen. Ah! Con bé hôm qua. Sao tự dưng không nhớ nổi tên cô ta, hồi sáng mình mới gặp cô ta mà, không lẽ cô ta biết mình tới đây. Mà sao cô ta lại ăn mặc như thế nhỉ? Trông gớm chết được, như hề ý. Nè! sao tự dưng bỏ chạy vậy? Tôi đâu có làm gì cô! Sao tự dưng biến đâu mất tiêu rồi nè.-end Hạo Kỳ povs'

Anh chạy theo tìm cô nhưng không thấy, lạ thật vừa mới thấy ở đây mà. Nhưng rồi anh chợt giật mình đôi môi anh khẽ nhếch lên làn mi dày trên đôi mắt anh rung lên khe khẽ. Hạo Kỳ tự hỏi bản thân tại sao mình phải quan tâm đến cô ta nhỉ? Cô ta là ai mà mình phải quan tâm cơ chứ? Chẳng giống mình chút nào.Rồi anh ngồi xuống tựa lưng vào cánh tủ, và rồi đôi mắt anh chợt xuống.

Phía trong cánh tủ:

Tiểu Mi povs': anh ta đang làm gì thế không biết, trong này chật chội quá, khó thở quá đi mất, hơ! Anh ta và mình đang ngồi gần nhau thế này sao < thật=" ra=" là=" còn=" cách=" nhau=" qua=" cánh=" cửa=" tử=" nữa,=" tướng=" bỏ!="> làm sao đây! Tim mình đập mạnh quá, mình và anh ta đang ở rất gần nhau anh sẽ nghe thấy mất, làm sao đây!!! Thôi không sao, bình tĩnh hít thật sâu rồi thở ra nào! Sẽ dễ chịu hơn nhiều.-end Tiểu Mi povs'

Mưa, ngoài trời mưa nhẹ, mưa như một bản nhạc ru anh và cô chìm vào giấc ngủ một giấc ngủ không mộng mị.

Có những khoảng cách rất gần

Mà tưởng chừng rất xa

Có những người mãi mãi đi tìm

Thứ gọi là hạnh phúc

Nhưng đâu hề biết rằng

Hạnh phúc mãi mãi ở bên ta (JM)

(- tiếng nhạc chuông điện thoại làm anh tỉnh giấc)

Thuý Vân call:

-Vợ à! Anh nghe đây.

-Đêm nay muốn đi bar!? Ok ! 8h nhé

Anh tắt điện thoại đi, rồi mỉm cười.Thuý Vân vẫn như , vẫn nhõng nhẽo như ngày nào

Flasback:

-Anh đang làm gì vậy????

Hạo Kỳ ngược lên nhìn, là một cô bé có gương mặt rất bụ bẫm, trên tay cô cầm một con mèo nhỏ, anh nhìn con mèo rồi mỉm cười. Cô bé này có vẻ rất thích mèo.

-Nó thuộc giống mèo Ba Tư đấy, đẹp đúng không? - cô bé khoe

Hạo Kỳ nhìn cô bé rồi mỉm cười . Dù thế con bé vẫn nói tiếp

-Anh cũng thích mèo à?

-.....

Gâu gâu.

Bỗng từ trong nhà, một chú chó trắng mũm mĩm chạy ra, chạy đến bên anh rồi cạ mũi vào chân anh. Anh cúi xuống rồi bế nó lên.

-Con cún của anh xinh thật đấy. Em bế nó một chút nha.

Hạo Kỳ đưa con cún cho cô bé, cô bé đỡ lấy con cún nhỏ rồi ôm nó vào lòng.

Grừ...Grừ... - Chú cún bỗng dưng phản ứng dữ dội

“ Á” chú cún cắn vào tay cô bé một cái làm cô bé la lên . Gương mặt như sắp khóc.Anh nhe nhàng rửa sạch vết thương rồi băng nó lại.

-Xong rồi nè!

Cô bé lắc lắc cái đầu rồi lấy một chiếc bút dạ đỏ rồi hí hửng tô tô vẽ vẽ vào băng gạc. Xem chừng bí mật lắm.

Cô mỉm cười rồi chìa cánh tay mình ra

-I...love...you!???- Hạo Kỳ ngạc nhiên khi nhìn thấy dòng chữ trên lớp băng .

-Í anh nói anh yêu em rồi nha, không được nuốt lời đó! thôi em về nhà đây. Lần khác em sẽ sang chơi với anh!

-Nè em tên là gì vậy??????????? - - Hạo Kỳ hỏi

-Thúy Vân, Hồ Thúy Vân....

.

(End flasbach.)

Nhiều năm trôi qua rồi nhĩ, em cũng chẳng còn là một cô bé dễ thương như ngày xưa anh biết nữa!!!Hạo Kỳ đứng dậy vươn vai mấy cái và rồi từ cánh cửa tủ hé ra một bàn tay. A nh quay lại rồi đứng hình vài giây , sau khi đã kịp “ hoàn hồn” Hạo Kỳ từ từ mở cửa tủ ra. Bên trong là một cô bé, lưng tựa vào thành tủ mặt gục vào đầu gối đang ngủ ngon lành. Anh bật cười rồi vội đưa tay lên bịt miệng mình lại

Hạo Kỳ povs’

Ngủ ngon quá ta! cô ngốc thật đó, ngồi trên đó mà cũng ngủ được- end Hạo Kỳ povs’

Hạo Kỳ cúi người xuống nhìn Tiểu Mi

Hạo Kỳ povs’: Con nhỏ này!.Không quá hoàn hảo nhưng khiến người ta không dứt ra được, sao tự dưng mình có cảm giác lạ, cảm giác này... con nhỏ này, sao tự dưng tim mình đập mạnh...môi..môi nó đẹp thật đấy sao tự dưng mình,..... chết tiệt!????- end Hạo Kỳ povs’

Anh tiến gần hơn nữa, gần hơn nữa(không ổn rồi mặt anh và cô chỉ còn cách nhau vài cm ,Mi à! Tỉnh dậy mau lên! chết đến nơi rồi đừng ngủ nữa cô không phải là công chúa ngủ trong rừng đâu), khoảng cách giữa anh và cô ngày càng gần, ngày càng gần, cô đã nằm gọn trong vòng tay anh(thôi xong rồi! thảm rồi). Anh nhẹ nhàng bế cô ra khỏi chiếc tủ, trong vô thức đầu cô khẽ gục vào vai anh dụi dụi rồi ngủ tiếp. Anh nhìn cô khẽ mỉm cười cái tính này rất quen,quen lắm, lâu lắm rồi anh không còn được thấy nó nữa, ngốc nghếch!

Bất chợt một tia sáng vụt qua rồi lóe lên trước mắt anh, khiến anh giật mình.Chắc là do mình bị hoa mắt-anh tự nhủ với mình là như vậy

Rồi nhẹ nhàng dắt cô xuống dưới đất. Ở một góc khuất nào đó những ánh chớp vẫn lóe lên đều đều. Khi cô đã ngã ngay ngắn dưới đất rồi thì anh từ từ bước đi.(ngủ say thế không biết! làm người ta sợ hết hồn, tác giả cũng còn sợ nữa là, may mà Vương Hạo Kỳ tốt bụng đột xuất)

Tiểu Mi mở mắt ra, nhìn đồng hồ 5:00 pm. Trời đã gần tối,Tiểu Mi ngồi ngơ ngẩn rồi chợt mỉm cười, cô vừa có một giấc mơ thật lạ, giấc mơ có anh, cô mơ mình nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh, thấy môi anh nở nụ cười.Giá mà giấc mơ đó là thật nhĩ!cô tự nói với chính mình

Cô mỉm cười rồi lại cốc mình một cái thật đau .

Lí trí : Màý ngốc lắm, đó chỉ là giấc mơ thôi, mà giấc mơ thì không có thật, nghĩ mà xem anh là ai nào? Là thiếu gia Vương Hạo Kỳ tương lai anh sẽ thừa kế tập đoàn Venus hùng mạnh, còn màý thì sao một con bé nghèo kiết xác suốt đời bị người ta rẻ rúng coi thường,anh như một thiên sứ trên à mãi mãi chạm vào màý cũng không dám, còn trong mắt anh màý chẳng đáng một xu, Hạo Kỳ và màý sẽ đi trên hai con đường song song, mãi mãi không giao nhau...thôi đã qua rồi những phút giây mộng mị, màý phải trở về với hiện tại thôi. Mọi chuyện sẽ sớm ổn thôi, không sao đâu nhất định màý sẽ sớm vượt qua cái cảm giác rung động nhất thời này. Không phải màý đã hứa với Pi rằng sẽ chờ anh ấy trở về sao? Màý không muốn làm kẻ thất hứa đấy chứ?

Con tim :Nhưng! anh Pi cũng tên là Hạo Kỳ!!!

Lí trí:.... thôi bỏ đi! Trên đời này có biết bao nhiêu người tên là Hạo Kỳ, mà nếu Hạo Kỳ là Pi thì chắc chắn anh ấy phải nhận ra màý chứ, ngốc!!!

Con tim: Nhưng mình thấy nhói! Mình khẽ chệch nhịp khi nhìn vào mắt anh, mình đau lắm khi thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường, làm sao đây! Mình lỡ y.e.u anh mất rồi- end Tiểu Mi povs’

Lí trí và con tim cứ thay nhau dẫn dắt Tiểu Mi, khi yêu con tim thật ngốc nghếch, khờ dại và ngu muội. Làm ơn! Ai đó giúp cô tỉnh lại đi, đừng mù quáng mà chạy theo những ảo tưởng mà con tim tự tạo lên nữa, tỉnh lại đi!!! Chợt nó nghe thấy người kêu tên mình. Một giọng nói rất quen, Tiểu Mi quay mặt lại đó là một cậu con trai đang đứng tựa lưng vào tường, dáng người này quen quá.

-Thanh Tùng! Sao anh lại ở đây, sao anh không về nhà.

-Em đó, sao hôm nay nghỉ học vậy? làm anh tìm em hoài, em ở đâu vậy.

-Uhm! bí mật - Nói rồi cô bỏ chạy

-Hả! bí mật với cả anh nữa sao? Đứng lại đó! Anh mà bắt được thì em chết với anh

Tiểu Mi đang cười, nụ cười hạnh phúc. Nhưng cô đâu biết rằng thấp thoáng sau nụ cười hạnh phúc ấy sẽ là hàng loạt những đau khổ đang đón chờ cô.

-Thưa cậu chủ. Tên cô ta là Hà Huyền Mi là học sinh được nhận học bổng của trường ta, gia đình cô ta trước đây cũng thuộc dạng khá giả nhưng do ba cô ta làm ăn thua lỗ, mẹ cô ta mắc bệnh hiểm nghèo nên gia đình đã bị phá sản. Hiện giờ cô ta đang ở nhà gia đình họ Trần, còn ba cô ta vẫn biệt tăm, cậu có cần tìm hiểu thêm không ạ!

-Không cần!

Đôi mắt anh sắc lẹm, bóp chặt từng ngón tay vo lại thành nắm đấm.

-Trần Thanh Tùng, lại là mày!!!

5. Chương 5

Hôm nay ở trường thật nhộn nhịp, nhộn nhịp một cách khác thường. Tiểu Mi bước vào lớp, cả lớp nhìn cô chằm chằm. Tiểu Mi linh cảm có chuyện chẳng lành. Chợt có một cậu bạn bước vào trong lớp, cậu ta thì thầm điều gì đó với lớp trưởng rồi quay đi. Lớp trưởng nhìn cô, ánh nhìn đầy khó hiểu. Rồi cậu chạy ra ngoài, vì sự tò mò cùng linh cảm không lành cô chạy theo. Và cậu ta dừng lại trước bảng tin của trường, cậu tránh người sang một bên cho Tiểu Mi bước vào, để cô nhìn rõ những gì đang xảy ra.

Trên bảng tin trường, học sinh của trường đang nhốn nháo lên(vì một chuyện gì đó) thì bất chợt họ im lặng, im lặng khi nhìn thấy cô. Họ đẹp người sang một bên như muốn Tiểu Mi bước vào.

Sững sờ! đó là cảm giác đầu tiên khi cô nhìn thấy những bức ảnh được dán trên bảng tin của trường. Là ai! Ai căm ghét cô tới mức phải dùng cách này để hạ nhục cô, người con trai đó! Không lẽ...Hạo Kỳ...anh ta.

Không gian bỗng chốc rộn ràng hẳn lên, Hạo Kỳ bước vào xung quanh là lũ bạn anh. Anh đi đến đâu nơi đó bỗng sáng rực lên, người ta vội vàng nhường đường cho anh, đám con gái thấy anh thì xấp vào, cứ như kiến thấy đồ ngọt. Mấy cô gái bám chặt vào Hạo Kỳ thì thoảng anh có cười tình với họ, tay phải anh ôm một cô tay trái anh ôm cô khác còn mấy đứa con gái khác thì chạy đến ve vãn anh ôm hôn anh, trông họ giờ thật chẳng khác nào gái làm tiền. Hay thật đấy! trường học của quý tộc là thế này đây, còn các tiểu thư con nhà quý tộc, danh giá là thế đấy, xấp chặt vào trai như mèo thấy mỡ, lúc này thật khó để phân biệt các ả ấy với những ***** rẻ tiền mặt hàng ngoài kia, tất cả đều giống nhau.

Hạo Kỳ cứ bước đi về phía trước mà chẳng thèm ngoái Tiểu Mi một cái. Còn Tiểu Mi đứng đó với khuôn mặt sững sờ, hai tay cô vịn chặt vào thành cửa để khỏi ngã xuống. Sân trường một lần nữa rộn ràng hơn, tiếng hò hét huyết sáo vang trời. Có ai tới, đó là một cô gái rất xinh đẹp...cô ta là Hồ Thúy Vân búp bê của trường Linh Nam, được mọi người biết đến rất nhiều vì cô ta là con gái của chủ tịch tập đoàn dầu khí lớn nhất đất nước. Nhiều chàng trai say mê cô như điên đảo và trong đó có cả anh. Thúy Vân bước đến, các cô gái khác vội vàng đi ra nơi khác vì họ biết Vân không phải dạng vừa, ngay đến Hạo Kỳ cũng phải hết sức dè dặt. Cặp đôi Hạo Kỳ Thúy Vân đã quá nổi tiếng trong giới ăn chơi rồi, còn trong trường học không một thằng con trai nào dám tơ tưởng đến Vân, và cũng chẳng có đứa con gái nào dám tỏ tình với Kỳ, Hạo Kỳ

Được mệnh danh là King còn Thúy Vân đương nhiên sẽ là Queens hai người họ thật xứng đôi. Họ bước vào Tiểu Mi nhìn họ trân trối.

Bất chợt từ đâu một quả trứng gà bay vào đầu Tiểu Mi, những tiếng cười hô hô những tiếng vỗ tay hưởng ứng, cô nghe được những lời nói khác nhau:

-Con ***** dám nhân cơ hội chị Vân đi Mỹ mà quyến rũ anh Kỳ à! Giết chết nó đi!

-Đồ không biết thân biết phận.

-Có người bị bỏ rơi kia, còn lâu anh Kỳ mới ngó đến mày.

Không chỉ có trứng vô số các thứ khác vẫn bay thẳng vào mặt cô. Cô không hề né tránh, cô vẫn cứ nhìn anh. Lại là ánh mắt dừng dừng đó, trông anh sao mà thư thái quá, giống y hệt như đang xem một chương trình giải trí có phần thích thú. Từ trước đến giờ anh chỉ xem người ta chọi đồ vào mấy con cầu hoang chứ người thì chưa. Vậy tại sao phải dừng lại, cứ tiếp tục đi.

Vân cười hô hô một cách hả hê, cô đứng dậy rồi lên tiếng:

-Thôi được rồi các bạn, tại sao phải đối xử với Mi nhà ta như vậy. Cô ấy không có cha mẹ dạy dỗ nên mới không biết phép tắc. Tha cho cô ấy đi

Nói đoạn Thúy Vân cầm li cà phê cỡ lớn còn đang nóng hổi trên tay, đi đến chỗ Tiểu Mi tạt thẳng vào người cô. Tiểu Mi la lên vì nóng, li cà phê tạt thẳng vào cổ và vai cô khiến vùng da xung quanh đỏ và sưng tấy lên, cô bị bỏng rồi. Tiếng hò reo lại vang lên hôm nay những kẻ ghét Tiểu Mi đã được một phen rửa mắt thỏa thích. Cô cúi gầm mặt lao thật nhanh về phía trước và cô va phải một người.

-Mi! em sao vậy.

Cô ngược mặt lên, là Thanh Tùng. Tiểu Mi.....im lặng, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Còn Thanh Tùng, người anh run lên vì giận, mặt anh lúc này thật khủng khiếp, nó pha trộn giữa đau khổ và giận dữ. Anh nắm lấy tay Tiểu Mi kéo cô ra phía Hạo Kỳ, cô giằng ra nhưng bàn tay anh xiết cô chặt hơn. Cả bốn người đang đứng đối diện nhau.....im lặng, một khoảng im lặng kéo dài cả trường gần như nín thở, bây giờ chỉ cần một hành động nhỏ thôi tất cả sẽ vỡ òa. Xem ra chiến tranh thế giới thứ 3 sắp nổ ra rồi.

-Đồ khốn!- Thanh Tùng nhìn thẳng về phía Hạo Kỳ.

-Xem kia, con nhỏ mồ côi này mồ côi cũng giỏi thật, Trần Thanh Tùng mày đường đường là thiếu gia nhà họ Trần danh giá mà lại phải lòng một con nhỏ nghèo kiết xác? Hay thật- giọng Hạo Kỳ khinh khỉnh kèm theo nụ cười nhếch mép

-M.ày- Thanh Tùng giận run, đôi mắt anh như có lửa

-Có chuyện gì xảy ra vậy- một giọng nói nhẹ nhàng, nhưng đầy cương quyết vang lên.

Một người phụ nữ bước vào, bà ta thật đẹp, đẹp hoàn hảo trong bộ vest công sở màu đen, thật hoàn hảo, thật đáng sợ.

-...con chào bác gái...- Thúy Vân khép nép

Bà nhìn Thúy Vân mỉm cười rồi quay ra phía Thanh Tùng.

-Thanh Tùng! Có chuyện gì xảy ra vậy? Hạo Kỳ! con cũng ở đây nữa sao?

Hạo Kỳ không nhìn lấy bà ta một lần. Cậu quay mặt đi như muốn né tránh.

-Hạo Kỳ! con trai ta, đúng là lâu lắm rồi mẹ con ta không gặp nhau sao gặp mẹ con ta không thấy vui à!

Mặc cho thái độ của Hạo Kỳ bà vẫn nói tiếp và đảo mắt một vòng. Ánh mắt ấy chợt lướt qua Tiểu Mi. Bà bước đi, cả trường được phen đau tim trước sự xuất hiện của người đàn bà bí ẩn này... bà ta là Hoàng Oanh phu nhân của chủ tịch tập đoàn Venus chính là mẹ của anh Vương Hạo Kỳ.

Tại tập đoàn Venus

-Thưa bà! Quần gia Kim tới rồi ạ!

Bà Hoàng Oanh đang ngồi trên ghế, khẽ nhắm mắt lại. Rồi ra lệnh kêu người quản gia vào . Quản gia Kim bước vào rồi cúi đầu chào bà một cách tôn kính

-Thưa phu nhân!

-Quản gia Kim ông vất vả vì Hạo Kỳ rồi.

-Dạ thưa bà không có gì đâu....nhưng! có chuyện tôi cần nói với bà

-Chuyện gì vậy? - Bà khẽ mở mắt .

-Cô bé hồi sáng đứng cạnh Trần thiếu gia chính là...Là cô bé mà bao lâu nay thiếu gia vẫn luôn kiếm tìm, Tiểu Mi.

Bà ngạc nhiên như không tin vào tai mình. Bà cứ ngỡ mọi thứ đã ổn sau vụ kịch mà bà dàn dựng lên . Hạo Kỳ vẫn chưa biết . Bà mong Hạo Kỳ với Thúy Vân thành một cặp dù Hạo Kỳ có yêu Tiểu Mi như thế nào . Yêu ư ? Bà cười đau khổ .

Quản gia Kim, thở dài buồn bã ông chào bà Hoàng Oanh rồi bước ra ngoài. Bỗng tiếng cười nói khiến ông chú ý, đó là Hạo Kỳ thiếu gia của ông còn bên cạnh là Thúy Vân. Nhìn Hạo Kỳ cười thật hạnh phúc, hạnh phúc....Hạo Kỳ, cậu rất giỏi che dấu cảm xúc của mình, nhìn Hạo Kỳ tuy cười nhưng chưa chắc trong lòng đã vui. Đó chính là điều khiến ông day dứt đáng lẽ ông không nên dấu Hạo Kỳ, đáng lẽ ông phải nói với Hạo Kỳ rằng Tiểu Mi đang còn sống và chính là cô bé mang tên Hà Huyền Mi, đáng lẽ ra ngay từ đầu ông không nên lừa dối cậu....bất lực! bây giờ ông đã thật sự bất lực rồi....

Tiểu Mi thần thờ bước đi, trong khu vườn phía sau trường học. Đang là mùa thu, không gian như ẩm áp với màu vàng của lá phong, lá phong phủ kín mặt đất, hòa quyện với ánh chiều tà. Cảnh vật sao mà êm đềm quá

-Mi à! Em đi đâu vậy?

-Đừng đi theo em nữa!

Tiểu Mi tiếp tục đi, còn anh vẫn cứ lặng lẽ bước theo sau. Im lặng, chẳng ai nói với nhau câu nào, cứ bước rồi lại bước.Đừng sợ, em nhé, anh vẫn luôn đứng phía sau em, luôn mỉm cười với em, luôn sẵn sàng ôm em vào lòng.

- Anh à ! Em đáng khinh lắm phải không ? - Cô khẽ hỏi

Thanh Tùng bước tới ôm chặt cô vào lòng, cô gục đầu vào vai anh rồi bật khóc như một đứa trẻ.

Tiểu Mi tự nhủ với lòng mình . Hôm nay, chỉ hôm nay thôi, hãy để em bật khóc trên vai người con trai khác.....

Lúc này chắc Tiểu Mi đang đau khổ lắm, vậy chắc Thanh Tùng không đau đâu? Không, anh đau lắm đấy chứ! Phải an ủi người mình yêu đang đau khổ vì một người khác, cái này gọi là cao thượng hay ngu ngốc đây.Anh chạy đi mua kem cho Mi , chỉ còn Tiểu Mi ngồi đó. Và rồi có một đám nữ sinh đi tới chỗ cô, và buông những lời lẽ thô thiển

-Ai đây! À đúng rồi, không phải Hà Huyền Mi lớp A sao? Sao hôm nay tự đứng lại lảng mạn ra sân sau của trường ngồi ngắm lá vàng rơi vậy!???

-Lảng mạn cái gì? Chỉ là hạng mờ côi muốn chơi nổi thôi mà, không có tiền đóng học phí nên phải ráng bám víu vào các thiếu gia nhà giàu để lách cái thân hèn mọn vào đây! Đồ ham hố.

-Ui nó bốc mùi kinh quá...đúng là bọn nhà nghèo tất cả đều bốc mùi

Những tràng cười nổ ra, chúng chỉ chỏ, nhìn cô bằng nửa con mắt, coi cô thật rẻ tiền. Tiểu Mi im lặng, cô đã quá quen vs việc bị sỉ nhục rồi, sỉ nhục chán rồi chúng cũng sẽ bỏ đi thôi.

Nhưng xem ra, lần này cô đã lầm. Chúng nó nhìn cô , cười 1 cách thâm hiểm .

*Tại sân thượng trường Linh Nam

- Chị Vân, em mang nó tới đây cho chị rồi đây

Tiểu Mi bị ném xuống đất một cách không thương tiếc. Cô lồm cồm bò dậy rồi ngược mặt lên... và nhìn thấy một cô gái, rồi cô ta quay lưng mặt lại về phía Tiểu Mi.....cô ta là Hồ Thúy Vân.

Thúy Vân bước đến chỗ Tiểu Mi, ả (từ nay gọi là ả nhá!) ả lấy tay nâng cằm của Tiểu Mi lên.Ả không nói gì chỉ quay xuống nhìn Mi rồi mỉm cười thân thiện một cách giả tạo:

-Cô không sao chứ? Thật sự xin lỗi cô về chuyện hồi sáng.

Rồi ả đưa tay, như muốn kéo cô đứng dậy.Tiểu Mi xua tay vội, hành động tốt bất ngờ của Vân khiến cô sợ.

Ả quay lại nhìn về phía đám đàn em, Như hiểu ý chúng nó tiến lại phía cô. Sợ, một sự sợ hãi xâm chiếm lấy cô. Chúng nó bước tới rồi liên tục tát vào mặt cô.

Cô ngã gục, đau, đau quá má cô đỏ lên vì đau trong khi mấy con nhỏ đó vẫn cứ đá túi bụi vào người cô. Tại sao! Tại sao cô lại bị đánh như thế này chứ, cô làm gì sai sao? Không! Cô không làm gì sai cả nếu như quen biết anh là một cái tội thì thà ngày hôm ấy anh đừng cứu cô cho rồi, cứ để mọi chuyện diễn ra như thế có thể sẽ tốt hơn...

-Thôi đi, tụi bây!!!- ả ra lệnh, tụi nó dừng tay

Ả bước tới, ngồi xuống chỗ cô. Miệng ả phả ra những làn khói trắng, ả nhếch mép cười khinh bỉ.

-Cái này là quà tặng cô, kỉ niệm ngày đầu gặp gỡ.

Tiểu Mi ngược lên nhìn ả, và rồi. ả cầm điều thuốc đang cháy dở bước đến chỗ Tiểu Mi

-Đừng mà! Không! Không! Không!....- tiếng hét cất lên khản đặc và rồi tàn dần.

6. Chương 6

ThanhTùng lao đi tìm Tiểu Mi. Trong lòng hoang mang cực độ. Cô có thể đi đâu được chứ,cầu mong không có chuyện gì xảy ra với cô.Tiếngchuông điện thoại reo. Là số của mẹ anh

.-Alô!!!-ThanhTùng hả con! Mẹ đi du lịch vài ngày cùng bác Hoàng Oanh, con ở nhà tự lo liệu nhé, có việc gì thì kêu con Mi nó làm cho là được rồi!

- Dạ, mẹ!!!

-Đượcrồi mẹ đi nha con!!! À mà con Mi nó vừa gọi điện ẹ kêu tối nay nó ngủ nhàbạn đó, con không cần chờ nó về đâu.

-Mi...Mi gọi lúc nào hả mẹ!???

-10phút trước, nhưng! không phải nó nói, nhỏ bạn nó nói nên mẹ cũng không để ý,thôi nha con...

ThanhTùng chạy đi thật nhanh, trong vô thức anh cũng không biết mình đang đi đâu và sẽ làm gì tiếp theo. Vì khi anh bấm điện thoại cho cô thì chỉ còn nhận được những tiếng...tút...dài trong vô vọng

Đêm hôm đó trời mưa tầm tã, dữ dội hơn bình thường, sấm sét ầm ỹ vang rền cả đất trời. Mọi thứ xung quanh nhật nhòa trong mưa. Trên sân thượng trường Linh Nam , một bóng hình nhỏ bé ngấp chím trong màn mưa, mưa hòa trộn với...vị tanh của máu. Và sẽ có một ngày mưa,máu và nước mắt hòa lẫn vào nhau

11:PM

ThanhTùng vẫn tiếp tục lao xe trên con đường cô hay đi, những nơi cô thường đến.Nhưng không tìm thấy cô. Có gọi điện thì cũng vẫn chỉ nhận được tín hiệu máy bận hoặc không liên lạc được.Như bản loạn anh ném thẳng chiếc điện thoại xuống đất, mồ hôi trên mặt nhễ nhại. Chiếc xe của anh lao trên đường với tốc độ khủng khiếp, ước chừng nó có thể va vào bất cứ chiếc xe nào khác đang chạy ngược chiều.

Ởnhà Hạo Kỳ:

HạoKì đang ngồi trong phòng, anh ngược mắt ra ngoài cửa sổ trời vẫn mưa tầm tã,anh ghét mưa, không biết tại sao chỉ đơn giản là ghét. Rồi anh nghĩ đến cô, bực mình! Tại sao lúc nào cô cũng làm anh bực mình thế! Cô là cái gì chứ, sao anh lại phải lo nghĩ vẩn vơ vậy?. Nhưng hình như hôm nay cô rất đau lòng! Anh thấy rõ sự oán hận trong ánh mắt khi cô nhìn anh. Có cái gì đó khiến anh day dứt, mà đúng ra cô cũng đâu làm gì anh, cũng chẳng là gì của anh cả! vậy mà sao! Anh không muốn nhìn thấy cô đi cạnh Thanh Tùng...

-Anh đang nghĩ gì vậy – Thúy Vân ôm anh từ đằng sau, anh mỉm cười quay lại rồi lại nghe tiếng ả nũng nịu

- Con nhóc hồi sáng....ghét...

-Ghen à! Sợ anh bỏ em theo nó sao?

-Anh dám à?-

- Không dám cũng không nỡ.

Rồi anh bước dần về phía ả. Từng âm thanh mút lưỡi vang lên đều đều, trong căn phòng của ái tình của nhục dục.

Sáng hôm sau

ThanhTùng lê bước tới trường, gương mặt anh phờ phạc mí mắt thâm quầng, cả đêm qua anh đã không ngủ. Tới lớp học của cô, anh chỉ nhìn thấy một cái bàn trống vắng và những cái lắc đầu đầy khó hiểu của những người bạn cùng lớp với cô.

Bỗng anh giật mình khi nghe thấy những tiếng hét khiếp đảm được phát ra từ tầng thượng của trường

Cả trường lại được phen nháo nhào đổ xô lên sân thượng. Đạo này trường Linh Nam gặp toàn phải những chuyện lạ lùng, nào thì King và Queen của trường cãi nhau, rồi Queen bỏ đi Mỹ, King ở lại rồi quen biết với một con nhỏ nghèo kiết xác.Rồi sự xuất hiện bất ngờ của bà Hoàng Oanh phu nhân chủ tịch tập đoàn Venus và đến hôm nay thì...

Họ nhìn thấy cô trong tình trạng sốt rất cao, quần áo lấm lem, tay chân bê bết máu

.- Ở đây có chuyện gì mà ồn quá vậy . Một giọng nói cất lên khiến mọi người giật tỉnh, quay lại Thì ra là King và Queen của trường, bọn họ tới đây làm gì nhỉ?

-Anh à! Cô ấy bị sao vậy – vừa nói Thúy Vân vừa mở to đôi mắt rồi chớp chớp, nhìn anh giả vờ sợ sệt (đúng là con khốn).

-Sao phải ồn ào quá vậy, đưa cô ta đến bệnh viện đi- giọng Hạo Kì lạnh lùng

Tất thấy học sinh trong trường tiến lại gần phía Tiểu Mi...im lặng...nhìn nhau....rồi im lặng...muốn giúp, nhưng! không đủ can đảm. Bởi giúp cô bây giờ là đã ngang nhiên qua mặt của Hồ Thúy Vân

Rồi Thanh Tùng xuất hiện anh bước tới chỗ cô, đám người xung quanh tản dần đi nơi khác. Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy rồi đưa cô đến bệnh viện

Tiểu Mi mở mắt tỉnh dậy, cô như vừa tỉnh sau một giấc ngủ dài. Đau, đau quá, khắp người cô đau ê ẩm, nhức nhối. Cô nằm vật xuống giường. Vai cô nhói đau....chỉ đụng nhẹ vào vai cũng khiến cô đau điếng rồi.

-Em tỉnh rồi hả? Thấy trong người thế nào!-Anh tiến đến bên cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Là anh thật sao? Có phải cô bệnh nặng tới nỗi mê sảng rồi không?

-Anh,anh.....anh

-Anh,anh cái gì? Đã bảo là không được bệnh rồi mà, sao cứ làm người khác lo hoài thế!

-AnhPi!... Là anh thật sao?!!!

-Có lạnh không?

-Uhm.....

-Lạ đây.

Còn nằm trong vòng tay anh, anh ôm cô thật chặt. Hãy nói với cô rằng, anh sẽ không bao giờ rời xa cô.

-Anh à, lưng anh ấm quá!!!!!!!!!!!!!!

Thanh Tùng mỉm cười, cô ngủ gục trên vai anh, cô đang mơ gì mà mỉm cười vậy nhỉ? Anh nhìn cô rồi chợt thấy lòng xót xa. Anh khẽ ôm cô, cô thật nhỏ bé trong vòng tay anh, anh sẽ ôm cô thật chặt, sẽ không bao giờ buông tay ra.....

-Em biết anh yêu em từ khi nào không! Ngay từ lần đầu gặp em anh đã yêu em rồi

Flashback

“ anh biết đánh đàn piano không?”

Đó là câu đầu tiên Tiểu Mi nói với Thanh Tùng khi cả hai gặp nhau. Đó là một buổi chiều thu, nắng vàng nhạt chiếu qua khung cửa sổ, gió nhẹ nhàng lay động những cành cây ngoài vườn, anh đang ngồi trong phòng, mãi miết nhìn hai con mèo đang vờn nhau ngoài sân mà không biết có người bước vào phòng. Tiếng nói trong trẻo cất lên, anh mới giật mình quay lại. Đó là một cô bé tóc nâu, mà thoạt đầu anh cứ nghĩ đó là một búp bê sứ vì cô bé rất xinh. Cô mặc bộ đầm màu trắng với những bông hoa tím nhỏ li ti, tôn lên làn da trắng mịn, dưới ánh nắng chiều, cô đẹp như một nhân vật nào đó trong truyện manga mà anh đã từng đọc.

Anh đã gặp cô một vài lần trước đó, ba của anh là đối tác thân thiết với nhà họ Hà. Một vài lần anh được dẫn sang nhà cô hay những khi nhà anh có tiệc, cô cũng hay sang đây. Ấn tượng đầu tiên khi anh nhìn thấy cô là cô có một đôi mắt rất buồn, cô không thích chơi đùa với những đứa trẻ khác, anh thấy cô luôn ngồi lặng lẽ một mình ở một góc nào đó. Có những đứa bé tới nói chuyện, và rủ cô chơi cùng nhưng cô chỉ lắc đầu hờ hững và lại đi tìm một nơi yên tĩnh khác không bị ai quấy rầy.

Chỉ với một cái bảnh, một viên kẹo hay chỉ đơn giản là thấy thích nhau, hai đứa trẻ có thể trở thành bạn thân. Tiểu Mi và Thanh Tùng cũng vậy, kể từ ngày hôm đó, Mi đến vào những buổi chiều, hai người cùng học với cô giáo dạy đàn. Cô không thích ồn ào, anh biết điều đó, khi chỉ có hai đứa, anh rủ cô cùng đọc truyện tranh, không nói gì nhiều.

Mọi thứ có thể sẽ chỉ diễn ra như vậy....nhưng! mùa đông năm Mi 13 tuổi gia đình cô đột ngột phá sản, mất dần mất mòn và mất đi những người yêu thương nhất đã dày vò Tiểu Mi cô đã từng rơi vào trạng thái trầm cảm trong một thời gian dài, và chính Thanh Tùng đã giúp cô đứng dậy sau tất cả những gì cô đã trải qua. Và cuối cùng cô đã được vào học ở trường Linh Nam, ngôi trường mà cô hằng mong ước. Cuối cùng chính ngôi trường này, lại chấm ngòi ối bất hạnh của cô.

End Flashback

Tại trường Linh Nam

Hạo Kỳ rảo bước nhanh trên hành lang tầng 4, chợt đôi chân anh khựng lại trước cánh cửa sân thượng. Đôi chân anh bước tới cánh cửa, và rồi

Cạch!-cánh cửa bật ra

Anh từ từ bước vào, trầm ngâm. Có chút buồn, day dứt và...đau lòng....

Hạo Kỳ povs': Không biết cô ấy có làm sao không? Tại sao trên đời này lại có người gốc ghê như cô ấy thế không biết- end Hạo Kỳ povs'.

Anh quay người lại và định đi xuống, chợt mắt anh sáng lên. Có cái gì lấp lánh dưới đất. Anh cúi người xuống và nhặt nó lên.

Đưa “ vật thể lạ ” lên ngắm nghía hồi lâu bỗng dưng đầu óc anh quay cuồng.

Đó là một sợi dây chuyền

Sợi dây chuyền có mặt tượng là hình ngôi sao.....

Anh bắt đầu toát mồ hôi hột. Cho dù trí nhớ của anh có không tốt lắm nhưng anh hoàn toàn có thể chắc chắn rằng, đây chính là sợi dây chuyền mà 10 năm trước chính anh đã tặng và đeo nó người con gái mà anh

yêu thương nhất....nó thuộc về con người mà mãi mãi về sau này trong mỗi giấc mơ của anh luôn có mặt người ấy, TiểuMi.....

Hạo Kỳ thần thờ bước từng bước, chẳng biết bây giờ anh định đi đâu nữa. Khuôn mặt anh vô hồn cứ lững thững bước đi, bước đi và đến hành lang phía tây.

-Thiếu gia!!! Cậu đi đâu vậy- quản gia Kim giọng nói hốt hoảng.

Anh giật mình quay lại, đôi mắt anh vô hồn nhìn ông quản gia, giọng anh run run

-Chú...chú Kim! Cháu phải làm gì bây giờ? Cháu phải làm gì bây giờ??????????

-Thiếu gia!???

Anhbật khóc, khóc rồi không ngừng gọi tên cô, nói xin lỗi cô. Anh khóc, khóc vì nghĩ đến cô hay là nghĩ đến bản thân anh. Duyên phận sao mà oan nghiệt thế!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chap7:

Tại nhà Thanh Tùng:

- Nở ở ngay, em còn yếu lắm đấy.- tiếngThanh Tùng gào lên.

-Nè em đi học nhờ học bổng của trường chứ đâu phải như anh.

-Anh đã bảo ở nhà là ở nhà, không đi đâu hết

Sau một hồi mè nheo cuối cùng anh đành phải chịu thua trước đôi mắt to tròn ngấn nước của cô.

-HuyềnMi!

-Dạ!

-Uhm !tối nay chính là buổi party kỉ niệm 50 năm thành lập trường đấy, em có đi không?!!!

-Uhm! không anh ạ.

-Tại sao?

-Chỉ là em không muốn.

-Cho phép anh tối nay được đi cùng em nhé?

-Uhm! Nhưng em.....

-Không nhưng nhì gì hết. Tối nay anh sẽ đi cùng em. Còn bây giờ ta tới trường nào

Lúc đó tại tập đoàn Venus

Trong phòng tổng giám đốc nơi bà Hoàng Oanh đang ngồi yên vị trên bàn làm việc, xem và kí kết các hợp đồng liên quan đến tập đoàn.

-Thưbà! Cậu Hạo Kỳ muốn gặp bà, bà đồng ý gặp cậu chứ ạ

-Được rồi, cho nó vào đi

Rầm!!!

Cánh cửa phòng mở tung ra, Hạo Kỳ bước vào, đôi mắt anh như bị bao phủ bởi tà khí, lạnh đến ghê người.

-Có chuyện gì sao???

-Mẹ...!???

Bà Hoàng Oanh nhón mày lên như muốn hỏi Hạo Kỳ muốn nói gì?

-Nói cho con biết đi! Tiểu Mi còn sống đúng không?

-Mi???Mi là ai???

-Mẹ đừng như vậy nữa!??? nói cho con biết đi!!!

-.....

-Nói gì đi chứ? Lừa dối bao năm nay chưa đủ sao.

- Ta không hiểu ý của con ?

-TiểuMi của con....mẹ nói đi chứ?

-Hạo Kỳ ơi là Hạo Kỳ, con bình tĩnh lại đi, con đừng làm mẹ sợ. Con bé mắt đã được mười năm rồi, con tỉnh lại đi, chấp nhận sự thật đi con, hãy quên nó đi – bà Oanh đau đớn nhìn đứa con đáng thương của mình.

Nghe tới đây Hạo Kỳ bất chợt cười lớn, nụ cười nghe sao mà chua chát.

- Đừng nói nữa, bà đóng kịch giỏi lắm, bà tạo ra một kịch bản hoàn hảo quá, còn tôi như một thằng ngu.....tất cả những đau khổ của tôi đều là do bà gây ra.- Hạo Kỳ gào lên.

-Hạo Kỳ à! Tất cả những gì mẹ làm chỉ là muốn tốt cho con mà thôi!

-Nực cười !muốn tốt cho tôi sao? Muốn tốt mà bà đã ném tôi, đứa con trai duy nhất của bà sang Mỹ rồi bỏ rơi nó một cách không thương tiếc, bà có biết gần ấy năm bên xứ người tôi đã phải sống một chỗ khác nào một con chó không.....bây giờ bà còn muốn gì nữa đây??????????????

-Hạo Kỳ, chẳng phải con và Thúy Vân rất yêu nhau sao? Vậy sao con còn nghĩ đến con bé kia nữa???

-Yêu ư! bà mà vẫn còn tư cách nhắc đến từ yêu à....

Chát...

-Mày!???uống công bao năm nay tao nuôi nắng mày, uống công tao mang nặng đẻ mày ra, để đến bây giờ mày.....*****!???

Bà Hoàng Oanh cúi mặt khóc nức nở. Hạo Kỳ cười nhạt rồi bước đi.

-Bà vẫn như vậy, chẳng thay đổi chút nào.

Tại trường Linh Nam.

-Nè Ngọc Bích, em ở đây cùng Huyền Mi, coi Huyền Mi dùm anh nha- vừa nói Thanh Tùng vừa nháy đôi mắt tinh nghịch

-Dạ-mặt Ngọc Bích đỏ ửng lên như trái ớt.

Hôm nay là kỉ niệm 50 năm thành lập ra trường Linh Nam, nên đêm nay sẽ có một buổi party rất lớn và hoành tráng, sẽ có rất nhiều học sinh cũ về thăm trường và không ít người trong số đó là diễn viên, ca sĩ nổi tiếng.

-Uhm!bây giờ là 6: 30, còn 30 phút nữa cánh cửa thiên đường sẽ mở ra.

-À!Nghe nói có cả ca sĩ JK về trường mình nữa đấy.

-Thật sao! Wao...anh JK đúng là manly số một. À mà nghe nói ngày xưa anh JK là học sinh trường mình đấy!

-Đúng là!!!! Tôi chỉ nhớ tới anh Hoàng Duy thôi!anh Hoàng Duy lúc trước khi đi Mỹ du học còn nổi tiếng hơn cả JK bây giờ.

-À mà nghe nói anh Hoàng Duy là cháu trai của ngài chủ tịch tập đoàn Venus đấy.

Những tiếng bàn tán xì xào cứ vang lên, hôm nay chính là lễ kỉ niệm 50 năm thành lập ra trường Linh Nam, ngôi trường của những thiên tài, nhưng cũng không thiếu những kẻ hợm hĩnh lắm tiền nhiều của.

7:00pm.

Cả trường rộn ràng lên bởi tiếng nhạc, tiếng cười nói vui vẻ...thật náo nhiệt, thật hoa lệ. Đó mới là cuộc sống của giới thượng lưu, toàn nam thanh, nữ tú khoác lên mình những bộ cánh hàng hiệu nổi tiếng, mùi

nước hoa, mùi phấn trang điểm thật đắt tiền, nhưng cũng thật tanh tưởi khi chúng cố bôi trét thật nhiều chỉ cốtche đi cái bản chất nhơ bẩn xấu xa của lũ gái nhà giàu. < cái=“” này=“” tùy=“” người=“” nhá!=“”>

Hôm nay TiểuMi mặc một chiếc váy màu kem nhạt, phần dưới váy xếp tầng thưa, váy khá là ngắn so với những chiếc váy thường cô mặc, để lộ một đôi chân thon dài. Mái tóc mềm mại màu chocolate được cô xõa ra và đính thêm một chiếc kẹp tóc nhỏ hình ngôi sao, gương mặt tuy trang điểm nhẹ nhàng, nhưng đẹp rạng ngời, vẻ đẹp trong sáng ngây ngô thuần khiết. Giờ đây ai có thể nhận ra đây là con bé Hà Huyền Mi nghèo xác xơ nữa.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, là ThanhTùng.

-Dạ em nghe.

-Em đang ở đâu vậy?

-Em đang ở hành lang phía tây.

-Uhm đứng yên đó nhá.

Rồi anh đột ngột tắt điện thoại đi, hành động đó của anh khiến cô phì cười. Sao dạo này anh lạ vậy nhỉ?

ThanhTùng hôm nay thật chẳng khác nào một vương tử, sự quyền quý và giàu có. Bộ vest tanh đang mặc hôm nay có thiết kế khá đặc biệt rất ấn tượng với phần cách điệu của hai gam màu đen và trắng. Nhưng đặc biệt nhất đó là kiểu tóc, nó cực hợp với khuôn mặt anh tuấn của Thanh Tùng. Anh bước đến hành lang phía tây, nhìn đi ngó lại, không thấy cô đâu cả. Thật là! Lại chạy đi lung tung rồi. Anh cầm lấy điện thoại.

-Em đang ở đâu thế???

-Dạ hành lang phía tây.

-Nè anh đang ở đó đây, sao không thấy em.

-Uhm...anh quay người lại, rẽ sang phải, nhắm mắt bước năm bước chân.

-Lại còn vậy nữa.

Giọngtuy nhần nhí nhưng như một tên ngốc anh vẫn cứ làm theo, qua dãy hành lang, nhắm mắt

1bước

2bước

3bước

Những cơn gió lạnh cứ hắt vào mặt anh khiến anh lạnh sống lưng. Anh tưởng tượng ra những thước phim kinh dị thường có khung cảnh hành lang hiu hắt, có một cô gái đứng gầndó, với khuôn mặt biến dạng và đôi mắt chỉ là hai hốc máu....

Nghĩ đến đây anh bất giác giật mình, rồi mở mắt ra. Trước mặt anh là một hành lang tối tăm, lạnh lẽo. Một cô gái, có mái tóc xõa dài, mặc bộ váy màu trắng đang đứng trước mặt anh rồi bất ngờ quay lại khiến tim anh thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài.

- Haha.....ha ha...!- TiểuMi bật cười ha hả.

- Emđùa kiểu gì vậy?!!!- Thanh Tùng nhần nhí.

- Tưởnganh gan lì lắm, hóa ra...!- cô bỏ lửng câu nói.

- Làm sao!???

- Không,không có gì!- Tiểu Mi cười trừ.

Bấtngờ anh xô cô vào tường, dùng hai tay ép chặt vào vai cô. Mấy vài giây để lấy lại bình tĩnh, cô ngược lên nhìn anh

.

- Anh làm gì vậy. Em không thích đùa kiểu này đâu.

Ánh mắt anh chạm phải ánh mắt cô, hai người nhìn nhau rồi im lặng 1s.....30s.

- Buông em ra đi, anh sao vậy????????- -

-Anh muốn gì? – Cô hỏi sau khi đã thu hết can đảm nhìn vào mắt anh.

Anh không nói gì, môi anh khẽ nở một nụ cười ranh mãnh. Thanh Tùng cúi người xuống, càng ngày càng gần. Sao cô chỉ biết đứng bất động thế này làm gì đi chứ Tiểu Mi. Anh cúi sát hơn, gần hơn.

1s....3s

- Từ sau mà còn đùa kiểu này là chết với anh đấy!- Thanh Tùng thì thào vào tai cô. Anh buông cô ra, Tiểu Mi mở mắt.

Tiểu Mi pov: Aish.....làm người ta hết hồn- end Tiểu Mi pov.

Tiểu Mi và Thanh Tùng bước xuống sân trường hòa mình vào dòng người đông đúc.

-

- Hóara bao lâu nay anh quen với một mỹ nhân mà không biết- vừa nói Thanh Tùng vừa nở một nụ cười rất là đều.

- Ý anh là sao!?????- Tiểu Mi giả vờ ngây ngô- À anh có nghe bản nhạc đang phát không?

- Uhm.....hình như đó là bài “ Listen to you heart”.

”Listen to your heart when he’s calling for you

Listento your heart

There’snothing else you can do

Idon’t know where are you going, and I don’t know why

Butlisten to your heart before

Youtell him goodbye”

- Em thích bài hát ấy à?

Cô khẽ rướn người lên một chút như thể hiện sự đồng ý. Đang cao hứng định nói tiếp với anh về các thể loại nhạc thì bỗng bản nhạc vụt tắt, một bản Vn nhẹ khác ngân lên.

Và người ta lũ lượt kéo nhau ra. Các cô gái trong những chiếc váy dạ hội, còn những chàng trai lịch lãm hào hoa trong những bộ vest đắt tiền. Cứ hai người một cầm tay nhau, di chuyển những bước nhảy điệu nghệ.

-

Em muốn khiêu vũ không?

-lắc đầu

- Không thích hả?- Thanh Tùng cúi xuống hỏi

-gật gật

- Nhưng không thích không được!

Và thế là anh lôi cô ra ngoài đó hòa mình vào đám đông đang tình tứ trước mặt. Một tay anh ôm nhẹ eo cô, tay còn lại nắm chặt đôi bàn tay mảnh khảnh của cô, hai người cùng bước những bước thật chậm rãi. Tất cả vẫn diễn ra yên bình như thế cho đến khi.

Phụt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ánh đèn vụt tắt, mọi thứ xung quanh ngập chìm trong bóng đêm. Ở đây, mấy trăm con người đang nhón nháo lên vì điện cúp bất ngờ, thoáng chốc cảm giác sợ và bối rối vấy vấy tất cả.

- Thưa quý vị, thời điểm đặc biệt của buổi tối ngày hôm nay đã tới. Chúng ta sẽ sống trong tình yêu với tất cả sự nồng cháy và cũng xin lỗi vì đã làm mọi người hốt hoảng. Nhưng vì tình yêu, hãy thử dùng trái tim để tìm kiếm một nửa của mình trong bóng tối. Còn nếu nhầm thì cứ coi đó là cách thể hiện sự thân thiện đi, cũng chẳng mất gì mà. Nào! Bắt đầu đi, giờ phút KISS TIME!!!!!!!!!!!!!! < trời ơi! = “” lẽ = “” kỉ = “” niệm = “” thành = “” lập = “” trường = “” đây = “” sao, = “” trường = “” này = “” lạ = “” nhỉ? = “” >

Tiểu Mi rùng mình. Hôn ư??? Thanh Tùng ư??? Không thể được.

Tiểu Mi đi giật lùi dần về phía sau, trong bóng tối mọi, xô đẩy, náo loạn...những cặp tình nhân bị đẩy xa nhau. Tất cả chìm trong mịt mù, Tiểu Mi bị đẩy về phía bên trái, cho dù đã cố trụ vững chân. Cô lo lắng nhìn xung quanh, mọi thứ đều là bóng đêm, Thanh Tùng ở đâu trong đám đông trước mặt???

Chợt cảm giác có người đang tiến về phía mình, cô giật mình hốt hoảng quay người lại...Chỉ là một màu đen xám xịt, một người con trai rất cao, mùi hương nồng nàn, và ánh mắt đượm buồn.

Im lặng....Tiểu Mi nghe thấy từng hơi thở của người đó.

1s

2s

3s

Một bàn tay ấm...rất ấm chạm vào tay cô...một cảm giác vô cùng quen thuộc.

7. Chương 7

Phụp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bóng tối bị đuổi đi, ánh sáng xuất hiện, những tiếng la hét gào lên thảm thiết.

-Trời ơi! Tôi xinh đẹp thế này mà phải hôn cái thằng nhóc đeo niềng răng này sao.- một cô gái xinh đẹp ré lên và chỉ tay về phía người đối diện, công nhận cậu ta xấu thật.

Cậu con trai khác cũng bức xúc không kém.

-Còn tôi đẹp trai thế này mà phải hôn con PIG.....

Chát...

Chưa kịp nói hết câu, cậu ta đã hứng trọn một cái tát giáng trời của Ngọc Bích, rồi cô ôm mặt chạy đi

Tiểu Mi bối rối ngược lên nhìn cái con người đang đứng trước mặt mình

Và.....

Kẻ đứng trước mặt cô là Vương Hạo Kỳ, những kí ức đau thương ủa ề trong tâm trí Tiểu Mi, một Hạo Kỳ tàn nhẫn độc ác. Tiểu Mi hốt hoảng quay lưng đi nhưng một lần nữa cái nắm tay đã chặn đường cô.

-Chúng ta cùng đếm nào...10, 9, 8.....

Tất cả nhìn nhau bối rối, Tiểu Mi lúng túng nhìn Hạo Kỳ rồi quay sang nhìn Thanh Tùng.

Thanh Tùng giờ cũng khó xử chẳng kém, khi “ nửa kia” mà anh may mắn tìm được lại chính là Thúy Vân.

Những cặp đôi dần thực hiện hết. Chỉ còn trơ lại mình Hạo Kỳ và Tiểu Mi đang đứng im lặng nhìn nhau trân trân

-Tiểu Mi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-.....- cô trọn tròn mắt.

-Em nhớ anh chứ “ nụ hôn của biển”.

Flash back:

-Anh Pi...em xin lỗi!

-Đừng khóc! Nhớ mai này anh không ở bên cạnh em nữa thì lúc đó em làm sao đây?

-Anh đi đâu, cho dù anh ở đâu em cũng tìm ra anh.

-Nhưng anh đến một nơi xa lắm, cách đây nửa vòng trái đất cơ! Ba mẹ đều muốn anh tới đó nên anh không thể không đi được.

-Vậy bao giờ anh trở lại?????

-Anh...anh sẽ trở lại vào một ngày mưa.

Cậu bé khẽ hôn nhẹ vào mái tóc cô nhóc. nụ hôn của biển là nụ hôn ngọt ngào nhất thế gian này.

-Tiểu Mi à! anh đi rồi em có nhớ anh không?

Tiểu Mi khẽ gật đầu . Cậu nhóc khẽ rút từ trong túi ra hai sợi dây chuyền được lồng vào nhau, ngôi sao nhỏ ở phía trong, vàng trắng ở ngoài

-Em sẽ mãi là ngôi sao của anh, ngôi sao gần mặt trăng nhất.Em sẽ mãi là em gái của anh chứ!??????????????

-Uhm!!!!!!!- cô bé gật đầu

Nét mặt cậu bé thoáng buồn

-Nhưng anh không muốn làm anh trai của em đâu, vì thật sự thứ tình cảm mà anh dành cho em, có lẽ là.....

End fashback

-Anh là ai?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Tiểu Mi sững sờ.

-Tiểu Mi...!?????????- giọng anh tha thiết.

Tiểu Mi run rẩy đan hai tay vào nhau, bấm mạnh mà không hay tay mình đã ứa máu từ khi nào. Cậu nói anh vừa phát ra khiến mọi giác quan của cô gần như tê liệt. Có nằm mơ cô cũng không thể ngờ rằng Hạo Kỳ lại chính là.....

Sợi dây chuyền mặt trăng...

Mối tình đầu....

Thiếu gia tập đoàn Venus....

Tất cả giờ đã có một câu trả lời...

Biết được sự thật là một hạnh phúc...Nhưng đây là một sự thật quá thật....Thật đến mức trần trụi.....

Tiểu Mi ngược mặt lên, nhìn sâu vào đôi mắt Hạo Kỳ. Có cái gì đó uất ức chợt dâng lên trong lòng, cô bật khóc ôm mặt rồi chạy đi. Để lại ánh mắt buồn thẳm thẳm đang thở dài đau khổ...

Tiểu Mi chạy đến khu hành lang của trường, cô bật khóc, khóc nức nở. Ở dưới đó mọi người vẫn vui vẻ nói cười thật hạnh phúc....

.
.
.

Cô chợt thấy xung quanh mờ đi và tất cả chìm vào trong bóng tối.....

.....

Choàng mở mắt tỉnh dậy, Tiểu Mi hoảng hốt khi thấy mình đang bị trói trên một cái ghế gỗ trong một không gian ẩm thấp và bụi bặm, xung quanh là những gương mặt kì lạ và đáng sợ.....

8. Chương 8

-Alo-Thằng ranh, biết anh mày là ai rồi chứ?

-Ray ! thì ra là mày.....mày chưa chết sao!?????????????

-Sao tao có thể chết nhanh như thế được, tao phải sống để gặp mày chứ! Có người mày cần gặp đấy thằng ranh.

Nói rồi hắn cầm chiếc điện thoại đưa ra phía Tiểu Mi quát lớn:

-Nói đi! Nói cho nó biết mày đang được tụi này chăm sóc đi! Ha ha.

-Anh...hức...anh...Pi...hức.....

-Mày đang ở đâu!?????????????????- Hạo Kỳ gào lên.

-Được thôi ! trong vòng 15 phút nữa đến khu nghỉ mát bên bờ biển đi. Khu SECRET.-.....Tút tut
Hắn mỉm cười tà mị rồi bước về phía cô.

-Ta sắp có kịch hay để xem rồi!!!?????????????

Trong đầu Hạo Kỳ lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Cứu sống Tiểu Mi! Anh vội đến tay chân bấn loạn không biết làm gì.....Chạy thẳng ra bãi đậu xe, anh gấp gấp đạp phanh nhấn ga lao về phía công trình xây dựng khu nghỉ mát bên bờ biển.....khu nghỉ mát đó vốn của tập đoàn nhà anh và quần gia Kim là người biết rõ về nó nhất.Bíp!

-Chú Kim! Thằng Ray bắt cóc Tiểu Mi rồi, chú nói cho cháu biết cấu trúc thiết kế của khu nghỉ mát bên bờ biển đi.Khu SECRET đang đình công vì mùa đông này ấy

-Ở đó, vào cổng sẽ chia thành 7 khu: hồ bơi, khu nghỉ dưỡng, khu vui chơi....Các lối cầu thang lên xuống bố trí mép phải mỗi khu thi công. Khu hồ bơi nằm gần trung tâm, đang đào rất nguy hiểm.....Đặc biệt phía bên trái hướng ra bờ biển, mặt phía Đông là vách đá vực chưa được xây bao lại. Gần đó sẽ có một nhà kho chứa vật liệu xây dựng,rất rộng. Đây là nơi có khả năng nhốt Tiểu Mi nhất. Cửa sau nhà kho nối ra công trình phụ. Nhưng thiếu gia, cậu nghe tôi này, tôi sẽ đến ngay, cậu đừng manh động! Bọn chúng chưa làm gì được cô ấy đâu, bây giờ nghe tôi. Ngăn tủ bên trái gần máy định vị đường đi, mở ra. Thiếu gia thấy súng chứ? Tôi đã bỏ đạn vào lúc chiều, 12 viên. Tôi biết cậu bắn súng rất chuẩn nhưng đừng nổ súng nếu không cần thiết.

-Cảm ơn chú, con thấy rồiCạch ! Tút...tút....

Khu công trình nghỉ mát đồ sộ đang thi công dần hiện ra bên bờ biển Mùa Đông. Hạo Kỳ dắt súng vào đi quần cẩn thận xuống xe quan sát.....Anh đi theo chỉ dẫn của chú Kim lần lượt đi kiểm tra từng khu. Đúng là hồ bơi không có người canh, từ hồ bơi thông qua lối công trình phụ ngày càng nhiều bọn “ chó giữ nhà”. Nhờ chú Kim đã chỉ sẵn cho vài lối đi an toàn mà Hạo Kỳ trót lọt áp sát nhà kho.Áp người sát vách tường nhìn qua khe cửa, anh mở bưng mắt khi thấy thân hình nhỏ bé gục ở góc. Áo cô dính máu...MÁU? Mái tóc màu chocolate hơi đỏ hồng vùng gần trán. Con giận giữ bốc lên như thiêu đốt lí trí, anh nghiêng rằng quan sát, xung quanh Tiểu Mi không có người! Chúng không sợ cô chạy sao? Hay đây là cái bẫy? Mặc kệ bẫy thú bẫy người hay bẫy cái quỷ gì, đợi nữa chắc anh phát điên!Đẩy cửa vào chạy thẳng tới chỗ cô, Hạo Kỳ lo lắng lay vai Tiểu Mi.

-Tiểu Mi! Tiểu Mi! tỉnh lại đi!

Tiểu MI lơ mơ mở mắt nhìn thấy Hạo Kỳ cô ôm chặt lấy anh

-Hạo Kỳ? Là anh? Là anh thật sao? Hu huem sợ lắm, rất sợ...cuối cùng anh cũng tới rồi

Hạo Kỳ ôm cô vào lòng khẽ hỏi cô có bị thương không .cô nhìn đau chân an Hạo Kỳ, nhưng sau chiếc áo khoác là viên đạn dày găm sâu vào tay Tiểu Mi

.-Bọn chúng vừa ra ngoài bảo gọi cho ai đó, em bị ngất nên chúng hơi mất đề phòng

-Theo anh! Chúng ta trốn. Em đi được chứ?- Hạo Kỳ liếc nhanh xung quanh , chỉ có cửa ra phía vực biển là có thể đi. Hôn lên trán cô cái hôn xót xa, giọng anh trầm nghèn lại

- Em phải ráng chịu đựng, em làm được chứ?”

-Được- Tiểu Mi cười yếu ớt trả lời

Vừa ra ngoài Hạo Kỳ vừa hỏi

-Có bao nhiêu tên

-Tầm 12- 13 nhưng canh chừng em chỉ có 5 tên và 1 ngã thủ lĩnh

12 viên đạn xem ra không đủ rồi, Hạo Kỳ thở dài trong lòng...Đoàng ! Tiếng súng nổ chấn động khắp khu nhà, viên đạn sượt qua áo Hạo Kỳ. Cả hai đứng tim quay lạiBị phát hiện rồi...Hạo Kỳ vội chắn trước Tiểu Mi, mặt cô xanh mét vì kinh hoàng, linh cảm chẳng lành...Cô sắp xảy ra chuyện gì? Sẽ phải xa Hạo Kỳ một lần nữa sao...Phía sau có 3 tên gần cửa cũng bắt đầu rút súngĐoàng! Đoàng! Đoàng!3 phát bắn dứt khoát, đường đạn sắc bén chính xác hạ gục ba tên. Hạo Kỳ kéo Tiểu Mi chạy xa khỏi khu nhà kho, 4 phía đều có người...Chỉ cần gắng trụ 15 phút nữa quân gia Kim sẽ tới, không thể sao?Tiếng súng thu hút bọn tay chân đổ xô lại phía vực biển. Còn 9 tênGió gào giữ dội, ào ạt thổi thốc từng đợt cuốn cát bụi bay mù trời. Màn đêm nặng nề phủ trùm cảnh vật, lúc này vì 3 tên đứng cạnh cửa nhà kho có ánh sáng nên mới bắn trúng. Giờ tối quá làm thế nào đây...Có ánh đèn pin!Đoàng!Thêm 1 tên gục ngã. Còn 7 viên đạn...Lập lòe!

Đoàng!Lại ánh sáng quét qua, Hạo Kỳ ôm Tiểu Mi lăn ra cát. Suýt chết! Anh lật người nổ thêm phát súng

Đoàng! Tiêu đời bọn khốn!Đường như nhận ra Hạo Kỳ là một tay thiện xạ “ khó nuốt”, 7 tên còn lại cũng bắt đầu toan tính, chúng núp sau tường và nhá ánh đèn pin.

Đoàng! Viên đạn lạc trong không trung.Chỉ còn 5 viên cùng hơn 7 tên nữa.Xột xoạt...

Đoàng ! đoàng! Đoàng!Đang khuyên Tiểu Mi lại nghe tiếng bước chân người đến. Hạo Kỳ vội bắn, chính xác 3 tên gục. Cảm thấy đạn không còn đủ để bảo vệ hai người nữa, mắt cũng đã quen dần với bóng tối, anh kéo Tiểu Mi sang một góc.Rầm rập! xột xoạt, những tiếng bước chân lại tới gần, rõ lắm rồi.Chưa kịp định thần, Hạo Kỳ đã biến mất. Tiểu Mi hoảng loạn khi có một tên bất chợt bổ nhào ra.

Vút! Xoạt!Rầm!Bốp!

Đai đen nhất đẳng Judo cuối cùng cũng phát huy hiệu lực. Nhờ định hình và chuẩn bị sẵn trong bóng tối Hạo Kỳ nhanh chóng hạ gục được 3 tên. Anh cố gắng quật mạnh và dùng chiêu độc khiến đối phương phải gãy xương hoặc gãy cổ, đây là chiêu thức cấm trong Judo nhưng anh vẫn cố học, không ngờ lại hữu dụng như thế.Đoàng! Đoàng! Đoàng!Tên Ray nhắm vào đám hỗn đảng bắn xối xả...Đau! Cảm giác thứ chất lỏng ấm nóng chảy ra từ tay ào Hạo Kỳ, anh bị trúng đạn vùng gần lá lách. Tuy không chết nhưng mất máu nhiều trước sau gì cũng chết.Hự! Bịch!Xoạt! Xoẹt! Anh lao về phía tên Ray, đám đá. Tên Ray cũng không vừa, tuy gạt được súng của đối phương và đá văng xa tít tắp nhưng Hạo Kỳ bị bầm dập không kém...

-HẠO KÌ!!! Anh không sao chứ...

-Mau...mau chạy đi, chú Kim sắp tới rồi. Anh sẽ giữ hân

Bốp!

-Mẹ kiếp trúng đạn còn to mồm- Ray đâm vào bụng anh. Đau đến ngất điAnh ngã quỵ, tên Ray nhìn anh rồi cười sặc sụa, nụ cười của hân nghe sao mà ớn lạnh.

-Hạo Kỳ à! tỉnh dậy đi anh, anh không sao phải không?...hu hu...- Tiểu Mi lê người đến bên Hạo Kỳ, tiếng nấc đứt quãng biến thành nức nởTừng giọt nước mắt của cô rơi xuống ướt đầm mắt anh.

-Đừng khóc! Anh không sao

Bốp

Tên Ray hát Tiểu Mi ra khỏi Hạo Kỳ

.-Mùi mẫn quá, bi đát quá...để tao cho chúng mày hạnh phúc mãi mãi về sau, đừng trách tao.....

-T...iê...u...Mi...- tiếng gọi thều thào phát ra một cách khó nhọc. Tiểu Mi giật mình như vừa chết đi sống lại, cô bủn rủn đến ngã khụy. Trong màn đêm dày đặc, bóng đen bò trên mặt cát lao lại trông đến tê thắm...Trước mặt cô, bàn tay yếu ớt cố bám giữ ghề đá. Anh chưa rơi xuống, ơn trời! Nhưng lơ lửng trên không thể này cũng không khá hơn là mấy

-Em kéo anh lên- Tiểu Mi mừng rỡ đỡ người ra ngoài mép vực 1 tay bám nền giữ cơ thể không bị tuột xuống 1 tay bắt lấy bả vai Hạo Kỳ. Anh dùng sức, chân cố đạp vào vách đá nhưng trơn trượt! Bụng đau quặn khi dùng sức gồng người lên

.-Á...Hm...ư- tiếng Tiểu Mi cắn răng nhịn rên.Tách !Thứ gì đó...ấm nóng, sền sệt tanh nồng chảy dọc theo tay nhỏ xuống mặt Hạo Kỳ. Gì vậy?Không phải máu của anh! Ngẩng đầu lên anh mới phát hiện ra tay phải cô ướt đầm, máu liên tục tóe ra. Tiểu Mi trúng đạn khi nào?

-Tiểu Mi? Em...trúng đạn? - Anh ngạc nhiên

-Hm...Không sao, em kéo anh lên- cô gồng thật mạnh, đầu đạn ghim sâu hơn vào xương, phản xạ tự nhiên của cơ thể là các bó cơ tê liệt hoàn toàn mất sức...

-Tiểu Mi...Nghe anh nói! Người của anh sắp tới rồi, chân em không bị thương mau chạy đi gọi họ! Anh sẽ cố bám trụ, nhanh đi- Hạo Kỳ lo lắng gấp gáp nói

.-KHÔNG ĐƯỢC! Hạo Kỳ đừng bắt em bỏ anh lại, chúng mình chỉ vừa mới gặp lại nhau, em còn rất nhiều điều muốn nói với anh, đừng bắt em bỏ anh lại hu hu.

-Đi nhanh! Nếu em không đi, anh sẽ buông tay

-ĐỪNG! Hạo Kỳ đừng buông! Van anh hu hu...- Cô vừa nói vừa khóc . Tiếng khóc như xé nát mọi thứ .

-Vậy nghe anh! Chú Kim tới rồi, mau gọi họ tới đây! A nh sẽ bám đợi, 1 phút thôi! Em đi đi, nhanh . E muốn anh chết sao ?

-KHÔNG PHẢI VẬY! Em đi, được! Hu hu... 1 phút thôi, anh phải đợi. Tuyệt đối đừng buông tay...Hu hu...

-Anh hứa-

Tiểu Mi sợ hãi tuyệt vọng thả cổ tay Hạo Kỳ ra, cô lao như điên trong màn đêm“ CỨU CHÚNG TÔI VỚI! CHÚNG TÔI Ở ĐÂY NÀY, CHÚ KIM, QUẢN GIA KIM, MAU ĐẾN ĐÂY!...”Còn lại Hạo Kỳ, ngay bên dưới là mênh mông nước, từng cơn sóng giữ ập đến ầm ầm như muốn nuốt chửng mọi thứ nó đi qua. Gió rét. Vết thương. Máu. Bàn tay bám ghề đá cũng run dần, anh cảm giác xung quanh điên đảo, mất máu đến xây xẩm. Vết thương như bị đóng băng bởi cái lạnh tê táiAnh yếu quá rồi, đau mỗi rã rồi!Bàn tay trượt xuống...

5 ngón

.4 ngón

3 ngón...Bầu đến bật máu

2 ngón

Rồi 1 ngón

ỪM!

Khi Tiểu Mi cùng quản gia Kim lao lại cũng là lúc Hạo Kỳ hoàn toàn tuột tay.Quản gia Kim điếng hồn chụp Tiểu Mi lại khi cô chồm người ra ngoài vực gần như lao xuống theo.Thứ cô vớ được...Không khí! Chỉ có không khí...Anh thật sự rơi xuống....Ông trời có công bằng sao? Cái gì mà người tốt sẽ gặp lành?

-HẠO KÌ!!!!!!!!!!!! HU HU...tiếng gào thét thê lương đến khản cổ. Mảnh đạn trên tay cô ngày càng ghim sâu hơn...Máu cô làm cát cũng nhuộm đỏ màu phân li tử biệt...

-TAI SAO? ANH LỪA EM...HU HU...ANH BẢO SẼ ĐỔI...HU HU ĐỒ TÔI TỆ...LÚC NÀO ANH CŨNG ĐỔI EM 10 NĂM TRƯỚC CŨNG THẾ, BÂY GIỜ CŨNG VẬY.....

.Quía khứ hiện tại đan xen... Gió gào, sóng gầm dội cũng không thể át đi tiếng gào khóc oán trách như xé tan màn đêm!RẬP! Cô đổ xụp trên cát, bất tỉnh.

9. Chương 9

“Tiểu Mi! Tiểu Mi”

“...”Văng vẳng bên tai đó...Nhưng tỉnh lại? Cô đã không còn muốn nữa rồi.Tối quá...

Đau...

Lạnh...

Hình ảnh thét nuốt anh vào bụng biển, nước mặn ồ ạt thốc vào tai mũi họng...đầu tê buốt như úng ngập thứ nước độc lạnh giá, anh chìm...và chìm...Sâu thật sâu rồi tan biến như chưa từng tồn tại!

- - KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiểu Mi hét lên rồi bật dậy. Mở bừng mắt nhìn khắp phòng: toàn màu trắng, kim tiêm, bình chuyền dịch? Đây là bệnh viện? Bây giờ là ngày hay đêm? Cô bất tỉnh bao lâu rồi? Ngó xuống nhìn quần áo bệnh nhân và cánh tay băng trắng bột, cả đầu cũng được băng bó...

La o ão...

Cơn chóng mặt ập đến khi cô định bước xuống giường, cô ngã người trên đệm. Kí ức hiện về. Cô thấy Hạo Kỳ rơi xuống...Nỗi tuyệt vọng dâng lên đến đỉnh điểm nhấn chìm toàn bộ hi vọng...

Cạch! Cánh cửa mở ra, Thanh Tùng bước vào

- - Huyền Mi? Em tỉnh rồi sao!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Anh! Hạo Kỳ hu hu... - Bình tĩnh đi Mi! Hạo Kỳ còn sống- Thanh Tùng đỡ cô nằm xuống giường nhằm báo luôn tin mừng.- - Thật sao? Thật chứ? Anh không lừa em đúng không? Hạo Kỳ còn sống là thật?- Tiểu Mi túm chặt áo Thanh Tùng ánh mắt kích động đầy tha thiết mong đợi....- - Chuyện là thế nào? Sao mọi người cứu được anh ấy?- - À chuyện là thế này...

Flashback:

Tu tu...Tu tu...

Tiểu Mi vừa ngất xỉu thì có ánh đèn pha chiếu khắp vùng trời cũng như vùng biển. Tàu của cảnh sát biển kịp thời đến.

Tiếng ồn ào, huyên náo, tiếng người xôn xao lặn ngụp dưới nước....30 phút sau họ tìm thấy 1 người 1 xác. May mắn cái xác là tên Ray-End Flash back-

- Không chết nhưng chưa chắc có thể sống.- Thúy Vân mệt mỏi bước vào. Cô lạnh lùng nói.“Hạo Kỳ bị mất máu quá nhiều! Đập lá lách, gãy 1 xương sườn, anh ấy bị ngâm nước quá lâu! Khi cấp cứu phổi anh ấy toàn nước! Vết thương làm anh ấy hôn mê sâu! Giờ anh ấy rất yếu.”

Thoáng chốc không khí trong phòng như chìm xuống, nặng nề u ám và thê lương. Tiếng thở dài dù có cố kìm nén cũng phải bật ra, giọt nước mắt lại rơi...-

- Làm thế nào cứu được anh ấy?- Tiểu Mi đơ dại hỏi-

- Chíchó thể đợi. Cậu ấy hôn mê hơn 1 ngày, cơ quan trong cơ thể ngày càng yếu, gầnnhư không thể hấp thu và chuyển đổi năng lượng. Nếu qua đêm nay vẫn hôn mê, anhnhĩ...- anh không dám nói tiếp nữa...-

- Đưatôi đi gặp anh ấy!-

- Emđã ăn gì chưa Huyền Mi-

- EMKHÔNG MUỐN ĂN. CÒN TÂM TRẠNG ĐỂ ĂN SAO?- Tiểu Mi gào lên giận dữ.-

- Đượccrời bình tĩnh đi Huyền Mi! Hạo Kỳ đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt. Anh sẽđưa em sang- Thanh Tùng trầm giọng, ánh mắt trấn an Tiểu Mi rồi dìu cô ra khỏiphòng.

1 mình Tiểu Mi chậm chậm tiến lạigiường bệnh nhìn rõ hơn người đang nằm, cô bụm miệng ngăn tiếng khóc thoát ra. Hạo Kỳ nằm bất động nơi đó mọi thứ:ga giường, mền, vải băng bó...đều màu trắng kể cả khuôn mặt anh. Trắng bệch, đôi môi đẹp tái nhợt khô nẻ đến thâm hại, hàng mi đen phủ xúp đôi mắt nhắm nghiền...côkhông cảm nhận anh đang thở, cứ như chết rồi.

Tiểu Mi vươn cánh tay không bịthương, run rẩy muốn chạm vào Hạo Kỳ nhưng lại rút về vào phút cuối.-

- Nếuem chạm vào...anh sẽ không tan biến chứ...nhìn anh nhợt nhạt quá, như vô hình, nhưtrong suốt. Một Vương Hạo Kỳ ngạo mạn đâu rồi...

Tách!-

- Hm...Đángsao? Em đáng để anh làm thế sao Hạo Kỳ...- Tiểu Mi mím môi nghe vị mặn chát đầulưỡi, nước mắt thấm ướt đôi môi khô nẻ....Nếuem bảo anh đừng chết! Anh vẫn sẽ chết ư...Sao anh thất hứa, Hạo Kỳ? Nên làm ơn lần này...van cầu anh giữ lời hứa vớiem...Hãy sống, anh phải sống được chứ? Vương Hạo Kỳ chưa bao giờ khuất phục ai, đừnggửi đầu trước tử thần....

- - Anh còn nhớ không? Hồi nhỏ đã có lần anh hỏi em Chú lính chì là thằng nhóc nghèo nào mà em cứ nhắc hoài. Anh đã quây âm lên khi nghĩ em yêu Chú lính nào đó.Lúc đó em cứ trốn vào nhà vệ sinhcười nắc nẻ. Anh không biết chuyện cổ tích là gì phải không, tên ngốc này?Em kể chuyện cổ tích cho anhnghe! Tất cả những câu chuyện em biết, em sẽ kể hết...anh đừng chết , chết sênghe không được...Hm...

TiểuMi cắn môi, tâm trạng cô lúc này thật kinh khủng, 18 năm sống trên đời cô chỉtrải qua cảm giác này 2 lần: khi mẹ mất và khi anh rơi xuống vực biển.-

- Anhà! sao em không nghe tiếng anh thở? Làm ơn thở đi anh...- Tiếng điện tâm đồ, màn hình đường cong nhấp nhô nhẹ như mạng sống của Hạo Kỳ đang chông chênh lúc này....Tiểu Mi bắt đầu kể, hết chuyện này sang chuyện khác.Thậm chí còn không biết mình đang kể chuyện gì cô vẫn kể...Chỉlà truyện cổ tích...Với cái kết luôn hạnh phúc mỹ mãn...-

- Emước chúng ta sẽ có cái kết hạnh phúc như thế. Em không tin vào cổ tích nhưng emtin vào anh, Hạo Kỳ em tin anh sẽ sống...

TiểuMi không hề nhắc lại những kỉ niệm ngày xưa, cô không muốn chuyện giữa cô vàanh trở thành quá khứ...Chỉ có thể là hiện tại và tương lai!

Tiếngnói khe khẽ dần chậm lại, lí nhí rồi im lặng...Tiểu Mi mệt mỏi ngủ quên bên cạnhanh, qua đêm nay sẽ ra sao? Chỉ cần giây phút này là mãi mãi...

Sáng!

Lờ mờ mở mắt Tiểu Mi điếng hồn khi thấy người bên cạnh mở mắt ra nhìn cô từ lúc nào.-

- Cô là ai?- -- Nụ cười trên môi còn chưa kịp tắt Tiểu Mi cứng họng vì câu nói của Hạo Kỳ.-

- Anh...đừng nói là...- cô run bần bật tái mét-

- Phì!Giống trong phim không? Anh đóng đạt chứ Tiểu Mi?- Hạo Kỳ phì cười dù cơ thểđau muốn chết-

--

- Sao không nói gì, giận anh à?-

- Tên khốn vô lương tâm! Anh định dọa chết em phải không? Đồ tồi tệ, đồ xấu xa- Cô hắt tay Hạo Kỳ.-

- Á! Hự!...- anh nhăn mặt đau đớn-

- Á! Xin lỗi em lỡ tay! Anh ổn chứ Hạo Kỳ? Hạo Kỳ?-

--

- HẠO KÌ!

Hạo Kỳ gục im lìm, anh lại bất tỉnh. Vốn đã rất yếu lại bị đụng vào vết thương, hậu quả Hà Huyền Mi gây ra thật là khó lường!

- BÁC SĨ BÁC SĨ- Cô nhảy xuống giường nhấn nút khẩn cấp, mở cửa hô hoán bác sĩ liên tục. Trời ơi anh mà có mệnh hệ gì thì....

10 phút sau các bác sĩ, y tá ra ngoài.-

- Anh ấy đã qua khỏi cơn nguy hiểm! Vì hôn mê lâu quá nên sức đề kháng hơi yếu.

Phù!

Tiểu Mi là người phịch xuống sàn

- May quá! Cuối cùng mưa tạnh cầu vồng đã lên...***

2 tháng sau! Tại sân bay

- - Em nhất định phải đi sao!????????- Hạo Kỳ bối rối.-

- Uhm... 2 năm nữa em sẽ lại về thôi, từ giờ tới lúc đó anh phải sống thật hạnh phúc đấy. Huyền Mi cô chăm sóc

- Hạo Kỳ giúp tôi nha, cô mà làm Hạo Kỳ của tôi đau lòng thì liệu hồn đấy.- Thúy Vân nửa đùa, mỉm cười-

- Uhm... tôi biết rồi!!!!!!- Tiểu Mi mỉm cười hòa nhã.-

- Thôi em đi đây, tạm biệt hai người.

Giữa sân bay, có một cô gái nhỏ gục khóc nức nở. Tiếng khóc thống thiết đến tái tê lòng người, hồi ức vỡ ra như sóng nước. Thúy Vân nhìn theo bóng Hạo Kỳ, đôi mắt đầm nước của cô chợt ánh lên những tia nhìn hiềm độc.-

- Vương Hạo Kỳ, rồi anh sẽ phải hối hận vì đã chọn nó, vì đã để tôi đi, anh sẽ phải quỳ dưới chân tôi cầu xin sự tha thứ.

10. Chương 10

Chẳng biết từ lúc nào Hạo Kỳ luôn luôn đi theo cô và hai người cứ dính chặt với nhau. Reng chuông hết giờ, anh vội vã chạy đến lớp cô đứng đợi trước cửa. Tiểu Mi dạo gần đây, khi ngồi trong lớp chốc chốc lại nhìn ra phía cửa, mỉm cười một mình, dường như cô đang mong chờ một bóng hình kia đó. Hôm nào, Tiểu Mi phải trực nhật, ra trễ hơn bình thường, Hạo Kỳ lại tung hui vì phải đợi, để rồi sau đó Tiểu Mi phải mất cả tiếng đồng hồ lon ton chạy theo anh năn nỉ, Hạo Kỳ dỗi dầy, thật là.....-

- Minày, nghe nói lúc đi xuống cầu thang, nếu vừa đi vừa nhắm mắt, thì điều ước của mình sẽ thành sự thật đó. (Cause I can't stop thinking about you, girl- chuông điện thoại). Đợi anh một chút.

Anh quay sang chỗ khác nói chuyện

1s2s3s

“Bịch...bịch...rầm” (Âm thanh nghe vui tai nhỉ!). Hạo Kỳ hoảng hồn quay lại, một cảnh tượng có một không hai đập vào mắt anh. Một cái xác mang tên Tiểu Mi đang nằm bẹp dưới chân cầu thang, tay cô quơ quào đằng trước, hai chân dang ra hình chữ V, mặt úp xuống hôn đất ngon lành....Anh vội chạy xuống.

- - Em thật là bao nhiêu tuổi rồi mà đi cầu thang cũng không xong.- Nhìn cái mũi đang sưng đỏ lên cùng với cú ngã quá ư là ngoạn mục khiến anh không thể nhịn nổi cười. Không ổn rồi chắc anh phải cười thêm 5 phút nữa.-

- Nè, thấy em té anh vui lắm hả- Tiểu Mi phụng phịu-

- Sorry sorry, anh không cố tình cười trên nỗi đau của em, nhưng mà em hậu đậu quá ^^-

- Thì tại hồi nãy anh nói, lúc đi xuống cầu thang vừa đi vừa nhắm mắt thì điều ước sẽ thành hiện thực.

Nghé đến đó Hạo Kỳ cười như điên dại, cười đến chảy cả nước mắt. Đúng là ngốc, ai lại đi tin vào câu chuyện vớ vẩn thế bao giờ, đã thế lại còn làm theo nữa chứ. Sao mà khờ thế không biết.-

- Em có ngốc không vậy, ngốc thế mà cũng được tuyển thẳng vào lớp A, anh nói giỡn vậy mà cũng tin- vừa nói vừa cười.-

- Aishhhhhhhhh.....-tức xì khói

Hạo Kỳ ơi là Hạo Kỳ, Tiểu Mi đang đau kia không biết đỡ người ta đứng dậy mà còn cười nữa là sao?????????????-

- Tránh ra đi, thấy ghét!!!!!!!!!!-

- Nè anh có bảo em làm theo đâu, thôi để anh đỡ em đứng dậy. < bây=“” giờ=“” mới=“” thêm=“” đỡ=“”>.-

- Không thêm, tự đứng dậy được.

Miệng thì hùng hổ nói thế, nhưng còn làm thì...Một tay chống vào thành tường, Tiểu Mi gắng gượng đứng lên, lưng cô đau nhói hình như là bị bầm rồi, hai chân cũng cảm thấy nhói nhói, tay phải thì bị xước do lúc té, cào vào các bậc cầu thang. Muốn đứng một cách hiên ngang cũng khó, lưng cô đau nhói cả lên.-

- Thôi được rồi, lỗi của anh. Đừng giận nữa mà.-

- Không thêm, anh chơi em như vậy còn chưa đủ hả?- nói trong bức xúc.-

- Ủ, vậy em tự đứng lên được phải ko? Anh về trước nhé, bye

Nói rồi anh bước đi, có một con người đang shock toàn tập, mặt cô thay đổi tâm lí liên tục, lúc đầu là ngạc nhiên, rồi đờ ra khoảng mấy phút, và kể đó là ngọn núi lửa phun trào-

ĐỒ XẤU XA, ANH ĐI LUÔN ĐI, ANH LÀ ĐỒ CON LỪA, CON LỪA VƯƠNG HẠO KÌ. SAO MÀ ANH CỨ HIẾP TÔI HOÀI VẬY, SAU NÀY ĐỪNG ĐẾN TÌM TÔI NỮA, XÓA SỐ ĐIỆN THOẠI CỦA TÔI LUÔN ĐI, CÓ BÀI TẬP KHÓ THÌ TỰ LÀM ĐI, ĐỪNG CÓ NHỜ TỚI TÔI. ĐỒ TRỞ TRÊN, ĐỒ SÚN RĂNG, ĐỒ BÒ ĐEO NƠ, ĐỒ.....-

- Tại anh đỡ em mà em ko chịu, giờ sao ngồi đây **** anh thậm tệ thế, anh sún răng khi nào. Sao bây giờ có chịu đưa tay đây không hay là muốn ngồi đó **** tiếp.

Tiểu Mi im lặng không nói gì, cô ngược lên nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau thì.....Oao oa, em tưởng anh bỏ em rồi chứ, không biết đâu- Mắt ươn, miệng chu ra méo máo.

- - Nè nè đừng có khóc, đã bảo bao nhiêu lần là không được khóc rồi, thôi mà nín đi, anh mua kẹo cho ăn, khóc nữa là anh bỏ thiệt đó.

Hạo Kỳ luống cuống ngồi xuống bên Tiểu Mi, anh rút rề đặt tay lên vai cô rồi nâng cằm cô lên, lau đi những giọt nước mắt của cô. Có người đổ mặt quay đi chỗ khác, Anh mỉm cười rồi nhẹ nhàng đỡ cô dậy cô quàng tay qua vai anh, anh giữ lấy eo cô (đây đã được gọi là ôm chưa nhỉ?). Sự tiếp xúc khá là gần gũi giữa anh và cô khiến Tiểu Mi cảm thấy bồn chồn khó tả. Ra đến chỗ để xe, anh với tay mở cửa xe rồi dìu cô vào trong chỗ ngồi.-

- Nè, điều ước của em là gì?-
- Sao anh hỏi vậy?-
- Thì hồi nãy chẳng phải em đang mong đợi điều gì nên mới nghe theo câu chuyện anh bịa ra sao?-
- Không có gì đâu, anh đừng bận tâm.-
- Giấu anh điều gì đúng không???????
- Anh đúng là đồ, tự kỉ....

Tiểu Mi pov'- Đồ ngốc, chẳng lẽ em lại nói điều ước của em là muốn mãi mãi ở bên cạnh anh sao. - Endpov'

Hạo Kỳ hứa sẽ dạy cô lái xe, còn cô sẽ là gia sư cho anh môn ngoại ngữ.

Giờ lái xe:

-

SAO MÀ EM NGỐC QUÁ VẬY, NÀY GIỜ ANH NÓI GÌ CÓ NGHE KHÔNG, KHÔNG PHÂN BIỆT ĐƯỢC TRÁI PHẢI NỮA HẢ. ĐÈN ĐỎ KÌA, DỪNG LẠI. AAAAAAA SAO CỨ NHẢM VÀO XE HÀNG MÀ TÔNG VẬY, MUỐN CHẾT À. ĐỒ NGỐC, TỰ NHIÊN MỞ THANH GẠT NƯỚC LÀM CHI VẬY, CÁI NÚT ĐÓ ĐỂ MỞ MUI XE MÀ, EM CÓ BIẾT MÌNH ĐANG LÀM GÌ KHÔNG? EM MUỐN CHẾT THÌ CHẾT MỘT MÌNH ĐI ANH CÒN YÊU ĐỜI LẮM, CHO ANH XUỐNG XE. TẮP VÀO LỀ ĐƯỜNG ĐI, NÈ COI CHỪNG TÔNG VÀO CÁI CỘT ĐÈN.....

Thật là buổi lái xe đầy kịch tính, và tiếp theo:

Giờ phụ đạo ngoại ngữ:-

ANH LÀ ĐỒ NGỐC À, CHỖ NÀY EM GIẢNG MẤY LẦN RỒI. SAU NGÔI THỨ BA SỐ ÍT(HE, SHE, IT) ĐỘNG TỪ PHẢI THÊM S, ES CHỨ. ANH HỌC LỚP MẤY RỒI MÀ CÒN GỌI ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG LÀ COMPUTER, CÁI GÌ CON CHÓ LÀ APPLE HẢ, ANH ĐI DU HỌC BAO NHIÊU NĂM MÀ NÓI TIẾNG ANH DỐ ẸC VẬY HẢ, SAO ANH LÊN LỚP ĐƯỢC VẬY? TRỜI ƠI CÁI ĐỒ CHẬM PHÁT TRIỂN KIA, ANH NÓI NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÓ TO LỚN(BIG) MÀ SAO CUỐI CÙNG ANH KÊU NGƯỜI TA LÀ HE OLUỒN VẬY(PIG).....

Buổi phụ đạo cũng náo nhiệt không kém.

Cả hai chỉ chột là vậy, nhưng cả anh và cô đều cười ko ngớt. Khoảng cách của cả hai gần được rút ngắn. Hai con người, hai con tim, hòa cùng một nhịp đập, sưởi ấm cho nhau.....-

- Ngày mai cuối tuần em có muốn đi đâu không?
- -
- - Sao vậy? Anh đang rủ em đi chơi đó, có thích đi chỗ nào không?
- - Công viên, lâu lắm rồi em không tới công viên.
- - Không, thiếu chỗ để đi à, sao lại đến chỗ tầm thường như vậy.
- - Không em muốn đi, dẫn em đi nha(puppy eyes, hai tay nín thở Hạo Kỳ)
- - Thôi được rồi muốn tới đó thì đến, nhưng đừng có kéo áo anh nữa. Em mà còn như thế nữa, anh không biết mình sẽ làm gì đâu nha.
- - Làm gì là làm gì??
-
- Quên đi, anh nói đùa thôi- cười gian khùng khiếp. Vậy mai 9h gặp nhau tại công viên nhé.....
- 9h sáng tại công viên-

-Nhanh lên, nhanh lên, anh làm gì mà lâu quá vậy?

Tiểu Mi háo hức kéo tay anh đi, cô hớn hở cười toe toét. Trò tàu lượn siêu tốc cô chơi mãi, một lần, hai lần, bốn lần rồi 12 lần, chơi mãi ko biết chán. Cô cũng chơi vòng ngựa gỗ nhưng có chết anh cũng ko chịu vì anh cảm thấy ngungu lớn rồi mà còn ngồi trên mấy con ngựa giả, quay lòng vòng. Cô lại kéo anh vào khu bảo tàng bướm, rồi khu du lịch sinh thái, rồi rạp xiếc. Anh thấy cái đó không có gì thú vị chẳng hiểu tại sao cô lại thích thú như vậy, nhìn bộ mặt ngây ngô của cô khiến anh buồn cười nên đành chiều theo cô.-

-Anh mệt rồi, nghỉ một chút đi, em đi mua nước, anh ngồi đây đợi,-

-Nước suối nhé?-

- Sao cũng được mau đi nóng quá. Tiểu Mi tung tăng chạy đi mua kem, trông cô vui vẻ lắm. Anh nhìn theo bóng cô từ phía sau, tự nhiên cười một mình. Trông đáng yêu thật.-

- Ngồi nghĩ gì mà mặt anh đơ ra vậy?- Tiểu Mi áp chai nước lạnh vào mặt anh khiến anh giật mình.-

- Làm gì mà lâu vậy, mua mấy chai nước mà cũng lâu nữa.-

- Ashi.....của anh nè kem chocolate đó

Cô chìa hộp kem ra trước mặt anh. Cô ăn kem vani, anh ăn chocolate. Anh chợt nhìn cô chằm chằm, Hạo Kỳ đưa tay lên mặt cô. Tiểu Mi hơi né đôi bàn tay anh, Hạo Kỳ dùng ngón cái quẹt đi một chút kem dính trên mép Tiểu Mi, anh mỉm cười rồi đưa ngón tay lên miệng mút ngon lành.-

- Ngọt thật đấy.....

Một câu nói hồn nhiên mà khiến một con bé ngốc mặt đỏ như quả cà chua. Là kem hay cái gì ngọt đấy Hạo Kỳ???

Anh và cô ngồi trên một băng ghế, cả 2 đã khá mệt không ai nói gì. Nhìn dòng người lại qua rồi bắt chợt tiếng cười kể bên làm Tiểu Mi chú ý. Có một cô bé đang làm nũng với ba mẹ, do ham vui nên chạy không cẩn thận vấp ngã. Chân cô bé chảy máu và cô thì đang khóc meo meo. Ba mẹ hết sức dễ dàng nhưng hình như càng dỗ cô bé càng làm tới, cứ khóc to hơn. Họ đã đi xa rồi nhưng Tiểu Mi vẫn nhìn họ tha thiết, cô khẽ thở dài.-

- Bây, bị sao thế đang vui sao lại thở dài?-

- Không có gì đâu, chỉ là.....-

- Chả là sao?-

- Anh có thấy gia đình 3 người kia không, trông họ hạnh phúc quá. Ngày xưa gia đình em cũng vậy, khi em còn bé lúc em té như vậy ba mẹ đều chạy đến dỗ dành em... Vậy mà bây giờ.

Anh có nhẹ vào đầu cô, lên tiếng-

- Thì nào, hôm nay đang chơi vui mà, đừng nghĩ đến chuyện buồn. Đi kiếm cái gì bỏ bụng thôi, buồn thì đi ăn cho hết buồn. Còn ngồi đó làm gì đứng dậy mau lên.

- Anh quay lại nhìn cô, cô mỉm cười đi theo anh. Anh xoa đầu cô, cả 2 đi bên nhau, thỉnh thoảng các ngón tay khẽ chạm vào nhau, rồi ngượng ngùng co lại, rồi từ từ đan xen vào nhau.

Ấn xong Tiểu Mi đòi Hạo Kỳ đưa tới một nơi. Trước tấm bia đá hoa cương, di ảnh mẹ cô mỉm cười dịu dàng bên đóa huệ tây.-

- Mẹ, ngay cả khi con chỉ gọi tên mẹ thôi, Tại sao tim con lại đau đến thế. Mẹ đã cho con tất cả, nhưng mẹ vẫn buồn rằng không thể cho con được nhiều hơn.- Vài giọt nước mắt cứ lăn dài như thế, tiếng nấc nghẹn ngào không ngăn nổi nước mắt đau đớn đang tuôn. Xung quanh mờ đục mông lung qua màn nước dày đặc.

Anh đứng đó nhìn cô, bóng dáng nhỏ nhắn đang gục khóc. Chết tiệt! Con tim anh như nhói, cả người anh tê buốt như hàng vạn mũi kim đâm vào...

Tôi thấy em đang khóc nơi đó. Ngay trước mặt tôi, em chỉ khóc... và khóc... Em biết rằng... nó làm tim tôi tan nát... Tôi cảm thấy thật bị thương... từ tận sâu thẳm trong tim mình. Tôi cảm thấy thật tệ... như thể đó là nỗi đau của chính mình. Em có biết rằng... tôi chỉ muốn lao ngay đến đó... ôm chặt lấy em. Ước gì tôi có thể... lau khô nước mắt em. Tôi vẫn đứng đây... đấu tranh với bản thân mình. Tôi có thể làm gì đây... thật buồn, tôi không biết phải làm như thế nào nữa. Không ai có thể làm đau tôi, nhưng điều đó không còn đúng nữa từ khi có em. Tôi không quan tâm bất cứ thứ gì... nhưng lại chú ý tất cả mọi thứ thuộc về em. Chợt tự hỏi cảm xúc trong tôi nên gọi là gì đây... Cưng à, tôi nghĩ ... Tôi yêu em mất rồi

- Mi à! Đừng khóc nữa mình ra khỏi đây thôi. Anh đưa em đến một nơi-

2 con người nắm tay nhau rời khỏi nghĩa trang. Chiếc BMW chỉ còn như chấm đen nhỏ phía xa. Anh chở cô ra biển, cả hai sẽ cùng ngắm hoàng hôn. Biển trải dài trước mặt, mệnh mông từng đợt sóng vỗ về. Cô xuống xe chạy như bay về phía trước. Anh thì chậm rãi đi đằng sau, tận hưởng cái cảm giác yên bình.

Cô rủ anh chơi đắp cát, cần nhả một hồi cuối cùng cả hai cũng xây được một tòa lâu đài hoành tráng. Tay, chân, quần áo, mặt mũi tèm lem đất cát. Cô lấy một nắm cát ném vào anh, anh cũng chẳng hề nhả gì mà đứng yên cho cô ném, anh rượt theo cô suốt chiều dài của bờ biển, ném cát không ngừng. Rượt cát đã thấm mệt cô tựa vào vai anh ngủ ngon lành. Hạo Kỳ mở mắt ra, chẳng biết đã ngủ bao lâu rồi. Mặt trời xa xa phủ ánh đỏ bao trùm khắp nơi.-

- Dậy đi Mi, mặt trời lặn đẹp lắm.

Tiểu Mi mở mắt ra, đầu vẫn gục trên vai anh. Cô dụi dụi mắt, rồi khi đã tỉnh ngủ hẳn, cô reo lên thích thú trước vẻ đẹp lung lay của ánh hoàng hôn, màu đỏ ấm áp phủ lấy vạn vật, xoa dịu lòng người. Cả hai im lặng ngắm nhìn vẻ đẹp kì diệu của ánh hoàng hôn, anh tựa cằm lên vai cô. Hạo Kỳ xoay người Tiểu Mi lại, ánh mắt chạm vào nhau. Anh nhìn cô trìu mến. Tim đập mạnh quá, gần quá. Công gượng ngừng dùng tay đẩy anh ra, anh mỉm cười nâng tay cô lên hôn nhẹ vào các ngón tay. Rồi từ từ, khéo léo môi anh chạm vào môi cô, mặt trời đỏ rực khiến nụ hôn càng thêm mặn nồng, không nỡ buông nhau ra.....-

- A choooooo.....

- - Embị cảm rồi kìa, mau vào nhà thay đồ đi.....- Cô lúng cuống mở cửa xe, đang bước xuống thì anh cầm tay cô lại:-

- Sao im lặng vậy? Không kiss goodbye à?-

- Em...em...em, uhm, anh về cẩn thận, chúc anh ngủ ngon.....-

- Ngủ ngon nhé vợ yêu của chồng, nhớ uống thuốc nhé, chồng không muốn vợ bệnh đâu-anh hôn một cái chóc vào má cô.

Cô mỉm cười hạnh phúc, bước đi chậm rãi về nhà, bước qua một cái cột đèn, bên cạnh cột đèn đó là một bóng người cao lớn.-

- Huyền Mi- Một tiếng gọi khe khẽ.

Cô đứng người quay đầu lại, cô nhìn thấy một đôi mắt đen buồn được che dấu bởi cặp kiếng trắng. Dưới ánh đèn đường, bộ dạng người đó thật u buồn, người đó chính là Trần Thanh Tùng.-

- Anh...anh không về nhà sao?- Tiểu Mi đứng trước mặt Thanh Tùng, ngẩng người ra hỏi.-

- Anh ở đây đợi em về, hôm nay về về muộn nhỉ. Đã ăn tối chưa?-

- Em...em ăn rồi!- Tiểu Mi cúi mặt nói lí nhí-

- Chơi với Hạo Kỳ vui không? Hai người có vẻ hợp nhau thật đấy.-

- Em.....- Tiểu Mi bối rối nhìn Thanh Tùng.-

- Thì chúng ta về nhà nào

Trong bóng đêm, hai người cứ bước rồi lại bước không ai nói với ai câu nào. Flashback:-

- Thư phụ nhân, tôi có chuyện muốn nói với bà.-

- Chuyện gì vậy Thanh Tùng????????????-
 - Bà biết Hà Huyền Mi chứ!????????-
 - Có chuyện gì quan trọng sao.
 -
 - Thưa bà, Hạo Kỳ yêu cô bé đó.
 -
 - Tabiết.
 -
 - Bà biết sao còn để yên như vậy!- Thanh Tùng tò mò trước vẻ mặt bình thản của bà Hoàng Oanh
 -
 - Tamuốn xem con nhỏ này diễn trò được bao lâu, không ngờ!
 -
 - Bà định tính sao?
 -
 - Tasẽ gặp con bé đó
 -
 - Phunhân, bà...có thể đừng làm hại cô ấy...được không?- Thanh Tùng nói như van lơn
 -
 - ThanhTùng, cậu đã biết yêu rồi sao, cậu yêu con bé đó rồi đấy- Bà Hoàng Oanh nhìn anh khẽ cười mà không phải là cười
 -
 - Tôi...tôi-anh đỏ mặt, bối rối.
 -
 Connhỏ đó, còn khiến cậu khổ dài dài- Giọng bà thoáng buồn.
 -Endflash back
 -
 - HuyềnMi
 - - Dạ!
 - - Nếunhư...chỉ là nếu như thôi nhá! Nếu như em và Hạo Kỳ vì anh mà không đến được với nhau liệu em có hận anh không?
 - - Emcũng không biết, nhưng chắc là không đâu!!!!!!!!!!
 - - Tậisao!????????????
 - - Emcũng không biết nữa, chắc là bởi vì em chưa bao giờ nghĩ em sẽ hận anh cả.
 - - Vậyhà! Anh hiểu rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
 ThanhTùng pov': Mi à! anh xin lỗi.....-EndThanh Tùng pov';

11. Chương 11

-

Alo?

-

Tôi là mẹ của Vương Hạo Kỳ

Giọng nói phía bên kia thật tao nhã và đầy uy lực

Tiểu Mi đứng ngây người.

-

Cô là Hà Huyền Mi?

Nội thất bên trong chiếc Mercedes Benz thật tiện lợi và đơn giản, trang nhã như chính chủ nhân của nó vậy. Hoàng Mạn Oanh mặc một bộ váy màu trắng đục. Chưa bao giờ cô gặp một người phụ nữ xinh đẹp như thế, nên cứ đứng ngây người ra để nhìn.

-

Cháu chào bác.

Hoàng Mạn Oanh dùng đôi mắt buồn như mây đêm để quan sát Tiểu Mi, hồi lâu...

-

Cô thật giống mẹ của mình, Thanh Hồng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-

Bác vẫn nhớ tới mẹ cháu sao????????????????

-

Mẹ cô mất bao năm rồi

-

Dạ 5 năm rồi ạ.

-

Bây giờ cô đang sống cùng gia đình họ Trần sao?

-

Dạ????????

-

Cô và Hạo Kỳ nhà tôi, mến nhau.

-

Dạ.

-

Đám bạn gái vây quanh Hạo Kỳ đã gặp nhiều rồi, có đứa thì ngây thơ, có đứa thích khoe khoang, có đứa hay tỏ vẻ, có đứa lại sắc sảo.- Hoàng Mạn Oanh lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt ưu tư như bầu trời đêm.

-

Dạ.

-

Một tháng, tôi sẽ để yên trong một tháng, khi chơi chán rồi nó sẽ ngoan ngoãn.- giọng bà lạnh hơn băng đá.
Cô mở tròn đôi mắt, 2 tay bối rối đan vào nhau vặn vẹo

-

Anh...anh ấy yêu con, xin bác...

-

Cô muốn gì, muốn tiền của nó sao, tôi sẽ cho cô.- Nói rồi bà ném cho cô một tấm phong bì trắng.
Còn lại bao nhiêu tôi sẽ cho người chuyển vào tài khoản của cô.

-

Không, cháu không cần tiền, cháu cần anh ấy... xin bác

Chát!

Câu nói chưa dứt đã bị chặn lại bởi cái tát cực mạnh, tiếng vang chát chúa, cô sững người trong thăng thốt...

-

Nếu anh ấy muốn tôi đi, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện lại

Hạo kì đang ngồi đọc sách ở trong phòng, tuy vậy đầu óc anh không thật sự tập trung vào cuốn sách, dòng suy nghĩ của anh tràn ngập màu đỏ của hoàng hôn với nụ hôn nồng cháy giữa anh và cô. Anh nhớ đôi môi nhỏ xinh, căng mọng và đôi mắt to tròn lấp lánh đã thu hút anh từ cái nhìn đầu tiên. Nói tóm lại là anh đang nhớ cô. Anh với tay lấy điện thoại, bấm số của Tiểu Mi.

-

-Em đang làm gì đấy!?????- Hạo Kì nũng nịu

-

-.....sao vậy....!????- giọng Tiểu Mi ghen ngào

-

-Em sao vậy, em đang ở đâu, sao em lại khóc, ai bắt nạt em à!???????????

-

-Không, chỉ tại thấy buồn nên khóc thôi.

-

-Em đang ở đâu thế, đứng yên ở đó, anh sẽ tới đó

-

-Em đang ở trạm xe bus số 8.

-

-Trạm xe bus á, sao em lại ở đây. Anh đến đây ngay đây.

Mưa vẫn không ngừng rơi, những chiếc xe bus được dịp đông khách hơn bình thường, người đứng chờ xe bus đông tới mức 30 phút cô vẫn không bắt được chiếc xe nào, Tiểu Mi quyết định đi bộ cho tới khi đôi chân mỏi rã rời. Giữa dòng xe cộ đông đúc, bên kia hè là một người con gái nhỏ cầm chiếc ô màu xanh da trời đi thẩn thức trong mưa...

Flasback:

-

-Dạ thưa bác, con về rồi ạ!

Người phụ nữ dáng người mập, thấp, có đôi mắt sắc sảo. Bà đang ngồi tay chằm chằm lần từng hạt trên chuỗi tràng hạt. Người đàn bà này tuy ăn chay niệm phật nhưng không hề có chút dáng vẻ hiền từ nào của Bồ Tát.

-

-Thưa bác, con không thấy anh Thanh Tùng đâu cả, anh ấy đi đâu rồi ạ!??????

Nghe tiếng cô nói, bấy giờ bà mới dừng tay. Chậm rãi đứng dậy, tiến về phía cô. Bà cầm chuỗi tràng hạt sang bên tay trái, tay phải giơ cao, tát “bốp” lên má cô.

Sau đó bà liếc xéo cô rồi nói.

-

-Cô biết thân phận của mình là gì không?

Ta cũng không ngờ cô mồi chài ong bướm giỏi thế, mà cũng phải rồi cô đâu có cha mẹ dạy dỗ nên hư hỏng là đúng thôi.

-

-Ý bác.....?- Tiểu Mi sững sờ, đây là sự thật sao?

-

-Còn hỏi sao nữa à, cô đúng là con hồ li tinh, hồ li tinh. Cô lừa dối tán tỉnh con trai ta, rồi bây giờ lại qua ve vãn lấy Hạo Kỳ. Ta đúng là nuôi ong tay áo nuôi cáo trong nhà.

-

-Con xin bác, con làm sai chuyện gì thì bác cứ mắng con đánh con nhưng xin bác đừng đụng tới ba mẹ con.....

-

-Im ngay! Đồ láo toét, cô giống hệt mẹ mình, con đàn bà bỉ ổi vô liêm sỉ.

-

-Bác nói gì thế, bác đừng xúc phạm người đã chết như vậy

“Bốp” một cái bạt tai nữa rơi thẳng vào mặt Tiểu Mi.

-Bây giờ cô dám lên mặt dạy đời ta hả? Đồ ti tiện, cô chỉ là một con mồi côi, một con mồi côi không ai dạy dỗ, nếu ngày xưa Thanh Tùng nhà ta không cứu cô, đưa cô từ trại trẻ mồ côi về thì bây giờ có lẽ cô đã đi ăn cắp ăn trộm ở đâu đó hoặc làm gái bao kiếm tiền rồi, giờ đủ lông đủ cánh rồi nên quên luôn chuyện xưa hả đồ vong ân bội nghĩa.....

-

-Bác đừng nói nữa, con xin bác.....- Tiểu Mi ràn rụa nước mắt

Nhưng càng nhìn thấy những giọt nước mắt đó bà lại càng nổi điên lên, bà chỉ tay vào mặt Tiểu Mi quát lớn.

-

Cút! Cút ra khỏi nhà ta ngay, ta không muốn nhìn thấy mặt cô ở đây nữa....

-

End Flasback

Hạo Kỳ nhấn gọi nhiều lần tới số máy cô nhưng đáp lại chỉ là những tiếng chuông dài. Anh lòng vòng đi khắp khu phố tìm cô nhưng không thấy.

Hạo Kỳ mở cửa ô tô ngồi vào ghế, hai tay vắt qua đầu, nhắm mắt lại thở dài một tiếng rồi lái xe đi tiếp. Chiếc xe vẫn chậm chậm chạy, bước chân người con gái vẫn lộp cộp bước đi giữa nền đường ướt đẫm nước mưa. Người cô không bị ướt, nhưng gió ẩm của những cơn mưa đã khiến đôi vai cô run rẩy. Khi cô dừng lại tránh mưa ở một trạm xe bus gần đó cũng là lúc chiếc xe BMW đen đi ngang qua. Một tay cầm lái, một tay bấm điện thoại. Chuông reo, Tiểu Mi nhắc máy:

-

-Em đang ở đâu thế?

-

-Em....

-

-Em nói đi, chồng đi dưới mưa tìm vợ từ nãy tới giờ rồi

-

-Em đang trú mưa ở trạm xe.....

-

-Đứng yên đó, anh thấy em rồi.

Một cô gái nhỏ đứng co ro bên chiếc ô màu xanh, Hạo Kỳ đưa đôi mắt xót xa nhìn về phía cô. Anh chạy nhanh lại gần phía Tiểu Mi.

-

Em sao vậy? Em có ngốc không, mưa lớn vậy sao lại còn đi tới đây, sao không về nhà, em có biết anh lo cho em thế nào không, sao em chỉ biết làm anh lo lắng thế- Hạo Kỳ gất lên

-

.....hu hu hu, không biết đâu, em ghét chồng lắm,ghét chồng lắm, vì ai mà em lại ra nông nỗi này chứ...hu hu...- Tiểu Mi lao vào ôm chặt lấy Hạo Kỳ khóc òa lên < hic=“” hic,=“” anh=“” chị=“” ơi...đây=“” là=“” trạm=“” xe=“” bus=“” công=“” cộng=“” đây,=“” đừng=“” để=“” mọi=“” người=“” nổ=“” mắt=“” chứ=“”>

-

.....

-

Sao anh lại lớn tiếng mắng em...hức...mà...hức hức...chồng bắt nạt vợ! hu hu

Bất chợt Hạo Kỳ ôm chặt lấy Tiểu Mi và trao cho cô một nụ hôn hôn đắm đuối. Đôi môi anh mơn nhẹ môi cô. Tiểu Mi mở to mắt đầy kinh ngạc nhưng cô không đẩy anh ra, Tiểu Mi ôm chặt lại anh, kéo anh lại gần để nụ hôn được sâu hơn.

Người đi qua lại nườm nượp trước mắt, trên con đường mưa ngày càng nặng hạt, những giọt mưa lạnh buốt cứ tạt thẳng vào cô và anh, mọi người chạy nhanh thật nhanh để tìm chỗ trú còn cô và anh cứ kéo dài nụ hôn ướt át ,say đắm...Bất tận.

Chiếc xe BMW lăn bánh đều đều về ngôi nhà ở phía xa kia. Hạo Kỳ lấy hành lý cho cô vào nhà. Đó là một căn nhà 2 tầng màu trắng với giàn hoa giấy và hoa tigôn đua nhau khoe sắc hồng, mùi hoa Tử Đinh Hương nhẹ nhàng thoảng quanh.

Tiểu Mi bước vào nhà, cô ngồi gục xuống ghế sofa. Hạo Kỳ tiến đến lại gần, anh nghe thấy giọng cô khe khẽ hỏi

-

-Tại sao những người có quyền lực luôn tàn nhẫn đánh đổi hạnh phúc của chính đứa con -mình rút ruột sinh ra.- Cô co người cúi đầu xuống

-

-Có chuyện gì vậy?- Anh đưa đôi bàn tay vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô...- Mắt anh mở to kinh ngạc.

-

-Hôm nay...mẹ anh tới tìm em.- Tiểu Mi ngậm ngùi.

-

-Mẹ anh, đánh em?- Nhìn vào bên má sưng thũng lần đỏ dấu tay, ánh nhìn anh thoáng chút giận giữ, đau xót, đôi đồng tử đen sẫm lại bàn tay bất giác siết chặt chiếc cầm nhỏ.

-

-A!- Cô nhăn mặt la khê làm anh giật mình buông tay- Anh à, em không sao đâu < thực=“” ra=“” là=“” có=“” sao=“” đẩy=“”>

.....

Anh đập chiếc bàn kính ra xa, khụy một bên gối tì xuống sàn, mặt đối mặt với cô. Nhìn rõ ràng hơn vết sưng, cảm giác như bị kim châm vào cơ thể, đau nhói, nhức nhối...xót xa. Bàn tay ấm nóng ử lấy gương mặt cô và mơn nhẹ lên vết thương, thật nhẹ nhàng chậm rãi như sợ làm đau cô.

-

-Bà ấy, luôn tát anh như thế này sao? Anh đau hơn em, phải không?- Cô vẫn dùng đôi mắt to tròn mọng nước nhìn anh.

-

-Ngốc, lúc nào rồi còn lo cho anh...Có đau không?- giọng anh trầm ấm dịu dàng. Khuôn mặt cô bây giờ mới đầy vẻ ủy khuất, nước mắt trào ra lăn trên tay anh.

-

-Là tại em, em không đủ để làm mẹ anh vừa lòng, em đúng là một đứa con gái kém cỏi...A!- cô giật mình thẳng thốt cứng người, nước mắt lăn trong vô thức...Anh đang hôn nhẹ lên má cô, lau đi những giọt nước mắt trượt dài ướt đầm đôi má bầu bĩnh, anh tìm đến bờ môi đỏ mọng và bắt đầu hôn. Cô khê mở mắt ra nhìn khuôn mặt anh đang phóng đại trước mặt mình, đôi lông mày kiếm mạnh mẽ, hàng mi dày và làn da trắng, anh rất đẹp trai...và nụ hôn của anh thật nhẹ nhàng...Cô khép mắt đón nhận nụ hôn của anh...Cảm giác ấm nóng lan tỏa khắp cơ thể.Hai trái tim như cùng chung nhịp đập, hòa quyện lại với nhau. Anh nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống nệm.

12. Chương 12

Đêm! Nhà anh! Không có ai! Chỉ cô và anh! Đang hôn nhau?! Không thể naaaaao! Cuối cùng bộ não cũng phân tích xong tình huống hiện tại! Cô dứt ra khỏi nụ hôn, đẩy anh ra thở dốc

-

-Có chuyện gì vậy?- Hạo Kỳ nhú mày.

-

-Em, em...không thể!!!

-

-Không thể, là sao????????????

-

-Thì...thì...tất nhiên là không thể rồi! Em với anh....có phải....là....vợ chồng đâu!- Tiểu Mi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

-

-Chưa phải nhưng rồi sẽ phải! Chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi!- Hạo Kỳ nở nụ cười đầy ẩn ý.

-

-.....!!!!!!- Mặt Tiểu Mi tái đi cô đã bắt đầu thấy sợ cái thái độ kì quặc của cậu bạn trai Hạo Kỳ

Hạo Kỳ bật cười, nhanh như chớp đặt một cái kiss lên môi Tiểu Mi chấm dứt sự cà lăm của cô, rồi anh đứng dậy nói.

-

-Ngồi yên ở đây, anh đi ra ngoài chút!

-

-Anh đi đâu vậy?

-

-Lấy thuốc mỡ, không thì mặt em sẽ sưng như mặt heo bây giờ đó- Hạo Kỳ mỉm cười quay lưng ra khỏi phòng.

-

-Phù!!!- Cô vuốt ngực thở phào, bên má trái đau đến phải xuyt xoa.

Anh đi rồi, còn cô một mình trong phòng,lúc này cô mới có cơ hội quan sát mọi thứ xung quanh. Đây là phòng anh, khắp nơi từ tường, rèm cửa, đến những vật trang trí nhỏ, đều là màu xanh ngọc bích, có vẻ anh rất thích màu này, cô phải ghi nhớ mới được. Đây là giường của anh, cô vùi mặt vào lớp drap giường như muốn hưởng trọn mùi hương của anh. Tiểu Mi mỉm cười bên lên, cô thích thú vùi mặt vào gối, “ước gì cô biết chỉ mới cách đây vài tuần thôi anh đã cùng Thúy Vân làm gì trên đó”. Không hiểu sao cô cảm thấy hạnh phúc lắm, lâu lắm rồi, có ai chăm sóc cô như vậy đâu. Hình như cô đã yêu anh, yêu say đắm mất rồi. Tình yêu là một thứ gì đó thật đáng sợ, con người thì mãi ngu muội đắm đầu vào nó.

Cạch! Anh trở lại với tuýp thuốc mỡ trên tay.

Tiểu Mi giật thót mình ngồi dậy < hạo=“” kì=“” cũng=“” chẳng=“” khác=“” cô=“” là=“” mấy=“”>

-

-Ngồi yên đó - Hạo Kỳ đột ngột ra lệnh.

-

-Làm gì vậy??????

-

-Ngồi yên đi

Hạo Kỳ đắm chiêu ngồi khuy xuống trước mặt Tiểu Mi, một tay anh cầm tuýp thuốc mỡ một tay nâng cằm cô lên...ngắm ngía!

-

-Anh làm gì thế???- Tiểu Mi thắc mắc

-
-Đã bảo là ngồi yên đi rồi mà!

Thế là cô đành nín thính. Sau vài giây nhìn qua ngấm lại cái mặt sưng tấy do bị mẹ anh “bạo hành” của Tiểu Mi, anh thả nhẹ cầm cô xuống, lấy tuýp thuốc mỡ ra thoa lên mặt cô một cách nhẹ nhàng nhất. Tiểu Mi thích thú nhìn chăm chăm vào gương mặt của Hạo Kỳ, trông anh thật đáng yêu, đôi mắt tập trung cao độ, cặp lông mày hơi nhíu lại trên vầng trán cao tình nghịch. Hạnh phúc không phải thứ gì đó quá xa xôi...hạnh phúc với cô đơn giản chỉ là được mãi như thế này...được ở bên cạnh Hạo Kỳ...được anh chăm sóc...như thế đã mãn nguyện lắm rồi

Mãi ngấm nên cô không để ý anh đã ngẩng mặt lên nhìn mình từ hồi nào. Tiểu Mi bối rối cúi gầm mặt xuống, lấy hai tay xoa xoa vào nhau môi mím chặt.....Thật là khổ tâm khi cứ phải xấu hổ trước mặt Hạo Kỳ như thế này.....

-
-Đúng là đồ ngốc- Hạo Kỳ lấy tay cốc nhẹ vào trán Tiểu Mi rồi mỉm cười đứng dậy.

-
-Anh đi đâu vậy?- Cô bật tiếng hỏi khi thấy anh vội đứng dậy.

-
-Đi vệ sinh!- Hạo Kỳ ngoảnh mặt đầy khó hiểu nhìn Tiểu Mi và câu hỏi “ từ trên trời rơi xuống” của cô. Tiểu Mi cứng họng, cô thấy mình thật vô duyên nên cô đành tự xử bằng cách đập đập cái gối vào đầu mình.

.....

-
-Mình đi ăn tối đi, anh muốn ăn ngoài.- Hạo Kỳ hứng thú đề nghị

-
-Muộn rồi, trời còn đang mưa nữa, em không đi đâu, lười lắm- Tiểu Mi lười nhác.

-
-Không được, nhất định phải đi

-
-Không, đã bảo là không đi rồi mà!

Cứ thế kẻ lôi người kéo, kết quả là cô đang ngồi đây, cạnh anh, trên chiếc BMW đang chạy với vận tốc 120 km/h. Sợ đến tim muốn nhảy ra ngoài luôn.

Sau mấy mươi phút hồn vía lên mây, lúc tỉnh lại Tiểu Mi ngỡ ngàng khi thấy mình đang ngồi trên sân thượng một tòa khách sạn sang trọng. Xung quanh được bài trí với đèn chùm, tường nước, cây cảnh, cảm giác thanh nhã êm dịu khiến người ta không khỏi thích thú.

-
-Hai vị dùng món gì ạ?- Nữ bồi bàn mang menu đến, lịch sự mời order mà mắt sáng hơn đèn pha ô tô nhìn Hạo Kỳ.

Gương mặt anh lạnh lùng, nét cười hờ hững, nhàn nhạt nhưng cũng vô cùng tao nhã lịch sự:

-
-Hai phần bít tết, loại 4-6 và rượu vang đỏ.

Đợi bồi bàn đi rồi Tiểu Mi thao láo mắt hỏi:

-4-6 là kiểu gì?

-

-4 phần chín- anh kiên nhẫn trả lời.

-

-Em chẳng thích ăn đồ tây gì cả, nó có gì ngon đâu, lại còn phải dùng dao nĩa nữa chứ! Em thà ăn gà rán, khoai tây chiên còn ngon hơn- Kể được ăn ngon lại không ngừng phần này.

Suốt bữa ăn Hạo Kỳ tỏ ra là một quý công tử chính hiệu, thao tác gọn nhẹ, ăn uống từ tốn trong khi tình yêu của anh gặp rắc rối với dao nĩa Tây. Thế nên cô muôn phần cảm động khi anh nhẹ nhàng cắt bớt bớt ra từng phần nhỏ và đặt trước mặt cô.

-

-Ăn đi em, ăn ập vào - giọng anh khẽ chằm chọc, anh đúng là xấu xa, muốn chọc người ta nuốt không trôi mà.....

.....

Trong khi chờ Hạo Kỳ lấy xe, đột nhiên Tiểu Mi lại phần khởi muốn đi chợ đêm. Phải rồi, cô đã từng mong ước được hẹn hò cùng người yêu mình ở đó. Đêm nay thời tiết thật tốt, mưa đã tạnh gió hiu hiu mát, quá tuyệt vời cho 1 buổi tối hẹn hò.

Kết! Chiếc BMVDừng sát bên, Tiểu Mi không có ý vào xe mà vẫy vẫy muốn Hạo Kỳ ra ngoài.

-

-Em không muốn về, mình đi chợ đêm đi.

-

-Được! Em muốn trung tâm thương mại nào- Hạo Kỳ hồn nhiên hỏi

-

-Ồo lăm tiền, giữ đầy gối đầu ngủ đi.Em muốn đi chợ đêm- cô xị mặt vùi vùi, nắm ống tay áo anh lắc lắc, mắt long lanh mong đợi.

Có ai nói với các bạn là anh không có sức mạnh từ chối cô bé đáng yêu này chưa nhỉ? Sự thật là anh thua cô rồi...

Chợ đêm giờ này bắt đầu nhộn nhịp với hàng quán ăn bốc khói nghi ngút, đủ thứ quần áo, đồ mỹ nghệ, cây cảnh...Các cặp đôi vui vẻ tay trong tay dạo chợ. Nhưng cách đó không xa, Vương đại thiếu gia nhíu mày, nhăn mặt tỏ vẻ không quan tâm.

-

-Vào đây á, nhàm chết đi được!

Tiểu Mi bặm môi, kéo chặt tay anh

-

-Không! Phải đi, vui lắm, đi mà, em năn nỉ đấy! Đi đi anh muốn gì em cũng chịu

-

-Thật không?- Tia ái muội xẹt qua ánh mắt sáng rực, Hạo Kỳ nhướn mày, nhếch mép cười hỏi

Đứa trẻ ham chơi bị chợ đêm quyến rũ đến mờ cả mắt, ngô nghê gật đầu lia lịa.

-

-Thật!

Hà Huyền Mi, cô sẽ phải hối hận đến chết vì khoảnh khắc ham vui nhất thời này.....

-

-Vậy thì đi thôi- Hạo Kỳ dứt tay vào túi quần nhả tiến vào chợ.

-

-Sao tự nhiên anh ấy hứng khởi quá vậy ta? Thôi kệ, hi hi! – Tiểu Mi cười toe toét chạy theo khoác tay người yêu hí hửng đi vào chợ.

Bên trong rất nhiều hàng quán, mắt cô sáng lóa, nhìn ngó soi mói đến rớt cả tròng ra ngoài, gặp gì cũng muốn ăn, thấy gì cũng đòi mua. Đến cửa hàng quần áo, tầm mắt tia loạn xạ bỗng đứng hình tại một cặp áo len đôi màu xanh lục với họa tiết nhẹ nhàng. Một cô nhóc cầm ô đứng trong làn mưa bụi mắt tròn hướng đến cách đó không xa, dưới tán cây, chàng trai tĩnh lặng vươn tay đón cơn gió thổi cuốn theo làn mưa bụi.....

-

-Anh, mua đi, nhất định phải mua, mình cùng mặc.

-

-Thứ đồ rẻ tiền, họa tiết thì nhí nha nhí nhố này. Muốn anh mặc- quả nhiên đó là đáp án điển hình của Hạo Kỳ.

-

-Không mua em nhất quyết không về- Tiểu Mi vênh mặt thách thức anh.

-

-Được, anh về trước lát nữa em đi bộ hay bắt taxi về nhá- Hạo Kỳ vắt áo khoác ngược qua vai, rồi bước đi. Nhưng mới bước được mười bước đã nghe thấy những âm thanh cọt nhả giữa tai từ sau vọng đến.

-

-Wow, cô nhóc đáng yêu quá, nhóc đi một mình sao?

Anh quay ngoắt người, tên thói tha chán sống nào đó, trông người như củ tỏi đang sờ mặt cô.

-

-Này, biến ngay nếu không muốn chết- bàn tay thô ráp bóp chặt cổ tay gã lạ mặt. Trong lời nói toát ra hơi thở lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh khiến người ta không khỏi run sợ. Tên “củ tỏi” tái mặt lùi đi mất, anh quay sang Tiểu Mi.

-

-Về ngay hay muốn anh vác về?

Đôi mắt to tròn long lên, từ từ mọng ứ nước, trông đáng vẻ ủy khuất mếu máo, lòng anh thất lại. anh trừng mắt.

-

-Được rồi, anh mua.....

-

-Hức...phải...hức...mặc nữa cơ- Tiểu Mi được một tắc lại lần tới một thước.

-

-Anh sẽ cân nhắc!

-

-Chủ quán, gói cặp áo kia- Hạo Kỳ thanh toán xong là lúc Tiểu Mi vui mừng trở lại, cười tí mắt kéo anh sang hàng cây cảnh

Tiểu Mi dừng lại trước kệ bày hoa Tử đinh hương. Đủ loại đủ hình dạng, hương thơm vô cùng tinh tế, và quyến rũ. Tiểu Mi nâng lên một chậu nhỏ, những bông hoa màu tím đẹp đến mê mẩn lòng người. Lần này cô không đòi anh mua nữa mà tự trả tiền

Hạo Kỳ đang ngẩn ngơ ngắm nhìn mấy chậu hướng dương.

-

-Anh thích hoa hướng dương sao?

-

-Mới đây thôi.

-

-Tại sao?

-

-Rất giống nụ cười của ai đó

.....

Cả 2 ra khỏi chợ, lúc này Hạo Kỳ mới để ý, Tiểu Mi đang ôm một chậu Tử đinh hương nhỏ trên tay.

-

-Em mua lúc nào vậy?

-

-Tặng anh nè, tên nó là Tiểu Kỳ- cô dúi vào tay anh

Anh luôn nhận được những món quà đắt tiền nhưng giây phút này, một chậu Tử đinh hương nhỏ đủ để khiến anh nâng niu như vật báu. Áo khoác rơi xuống đất, Hạo Kỳ kéo tay ôm Tiểu Mi vào lòng, tiếng “ cảm ơn em” khê vang bên tai...

-

-Đi! Anh cũng muốn tặng em một thứ.

Anh chở cô đến một cửa hàng đá quý sang trọng. Nhìn quy mô tòa nhà trước mặt Tiểu Mi nhũn cả người, giật giật vật áo Hạo Kỳ.

-

-Anh đừng nói những thứ ở đây bằng với giá chậu Tử đinh hương vừa rồi đấy? Thà anh mua tặng em chục chậu hoa hướng dương còn hơn.....

-

-Vào đi!- người không thích nói nhiều như Hạo Kỳ, hành động điển hình, anh nắm chặt tay Tiểu Mi kéo vào.

-

-Vương thiếu gia!- nhân viên tiếp tân lễ phép cúi đầu chào, ánh mắt ái mộ.

Cả hai vào phòng trưng bày, anh ấn cô ngồi xuống. Giám đốc cửa hàng tận tay tiếp vị khách quan trọng. Người phụ nữ trung niên hồ hởi, cười đơn đả.

-

-Vương thiếu gia ghé cửa hàng, phải chăng vì món quà cậu thiết kế?

-

-Đúng mang nó ra đây!

Chiếc hộp hình trái tim bọc vải nhung màu huyết dụ vừa mở ra, Tiểu Mi mắt mở to đến cực đại, đơ cả người không biết nói gì.

Trong hộp là một chiếc nhẫn nhỏ có mặt trái tim nhỏ đính viên đá màu xanh sapphire, chiếc nhẫn bạch kim trên là viên đá sapphire được khắc chạm vô cùng tinh xảo, chất liệu pha lê trong suốt lấp lánh, đường nét vô cùng tinh tế mềm mại.

Chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra Tiểu Mi chợt thấy Hạo Kỳ bước ra chỗ cô, quỳ gối xuống trước mặt mình trên tay là hộp nhẫn đá sapphire.

-

-Anh.....- Tiểu Mi cứng họng.

-

-Cả đời anh chưa bao giờ quỳ gối trước ai đâu! Và cũng không bao giờ nghĩ rằng rồi có lúc mình cũng phải giống như bao thằng con trai bình thường khác cầu hôn theo cách cổ lỗ sĩ này. Nhưng nghĩ lại, anh muốn là một người đàn ông bình thường thôi, để được yêu em và mãi mãi bên em. Em đồng ý làm vợ của anh nhé!

-

-....Hãy cho em một lí do được không.....?- Tiểu Mi ngượng ngùng.

-

-Lí do đang đứng trước mặt em này. Hãy để anh là người chăm sóc em suốt cuộc đời còn lại.

Tiểu Mi nhìn Hạo Kỳ mà không dám tin vào tai mình.

-

-Anh nói lại được không?

-

-Tiểu Mi! Anh muốn em là mẹ của các con anh sau này

Tiểu Mi nở một nụ cười hạnh phúc, nụ cười rạng rỡ giống như niềm hạnh phúc đó trải tít lên tận trời xanh.

-

-Hạo Kỳ!!!

Hạo Kỳ nhú mày chờ đợi. Tiểu Mi im lặng hồi lâu

-

-Em đồng ý.....đồng ý làm vợ của anh.....mãi mãi.....

Hạo Kỳ vui sướng bắt giắc nhấc bổng cô lên, quay cô đến mấy vòng.

-

-Cho em xuống, em chóng mặt rồi đấy.

-

-Không, anh không thả em xuống đâu!!!!!!!!!!

-

-Tại sao????????????????????

-

-Vì cuối cùng, em đã đồng ý làm vợ anh, nếu buông em xuống em nhờ em đổi ý thì sao!</p>
</div>
<div data-bbox=

-

-Em yêu anh.....+_+_

-

-Thật không, trong bao lâu.....?

-

-Vĩnh viễn.....

-

13. Chương 13

Thời gian trôi qua thật nhanh và đã đến ngày Tiểu Mi và Hạo Kỳ của chúng ta cùng học đại học. Cánh cổng học viện Venus nơi đào tạo ra những nhà chính trị, kinh tế, tài phiệt và các thiên tài ngoại ngữ.

-

Có chuyện gì mà anh hẹn em ra đây thế?- Tiểu Mi nháy mắt hỏi vu vơ khi thấy khuôn mặt đang bực dọc của Hạo Kỳ.

-

Hà Huyền Mi, em làm gì mà giờ mới tới hả? Đạo này em là người nổi tiếng rồi nên gặp em khó quá nhỉ !!!!!!!!!!!!!!!- Hạo Kỳ nhấn mạnh từng từ.

-

Có chuyện gì thì về nhà nói, tối nay đừng nào chẳng gặp nhau.- Tiểu Mi xụ mặt.

-

Tối nay cái gì, có tối nào em có thời gian cho anh không, hôm nào em cũng viện cớ nào thì “ hôm nay khoa có việc nên em không đi ăn tối với anh được đâu, sorry anh nha” hay là “ hôm nay lớp Tài chính ngân hàng có tổ chức văn nghệ nên em phải ở lại xem bọn họ diễn tập ra sao, hẹn anh hôm khác”, mấy cái hoạt động vớ vẩn đó còn quan trọng hơn cả người yêu sao?????????-Hạo Kỳ bực dọc quát lớn lên khi Tiểu Mi dành quá nhiều thời gian cho công tác đoàn trường.

-

Ồ anh có tính hay giận dỗi lung tung từ khi nào thế?- Tiểu Mi cố làm vẻ ngạc nhiên để trêu chọc Hạo Kỳ.

-

Này! em càng lúc càng quá đáng, thấy anh chiều chuộng nên đâm ra coi thường Hạo Kỳ này từ khi nào thế. Biết không thể tiếp tục trò trêu chọc này nữa Tiểu Mi vội vàng xuống nước.

-

Thôi mà, em chỉ muốn chọc anh chút cho không khí bớt căng thẳng thôi mà, xin lỗi vì bắt người yêu phải đợi.- Tiểu Mi show off nụ cười tỏa nắng đáng yêu chân thành nhất thế kỉ.

-

Được rồi, coi như em may mắn, anh sẽ tha cho em lần này.....Này đừng có mở to mắt nhìn anh như thế xấu quá đi, mắt em cứ như mắt con cá vàng í(hic! Dễ thương quá)

Hạo kì quay mặt đi chỗ khác, vì lí do gì nhỉ? Tiểu Mi mỉm cười khúc khích, đáng yêu thật, anh cũng có lúc mắc cỡ sao.

-

Này sao cười hoài thế.

-

Anh chỉ cầm em cài anh và mở to mắt nhìn anh chứ đâu có cầm em cười.

-

Vậy thì từ nay về sau, cầm em cười. Nè, anh cầm em cười rồi mà, cười nữa là anh cầm em ăn cơm luôn đó.

Miệng thì cần nhằn như vậy nhưng chính Hạo Kì cũng đang toét miệng cười. Anh và cô, những nụ cười hiếm hoi và hạnh phúc, tại sao mọi thứ không mãi như vậy, phải chi giờ phút này là bất tận, ảm quá, hai trái tim khẽ rung lên từng nhịp khi ở gần bên nhau. Uhm, hãy cứ tận hưởng sự êm đềm hết ngày hôm nay trước đã, không cần suy nghĩ nhiều, những chuỗi ngày hạnh phúc có lẽ không còn được bao nhiêu.....

Thanh Tùng bước đi thẩn thờ trên con phố đông người, mưa, từng giọt mưa rơi bất chợt, mọi người bên ngoài chạy một cách hối hả, những mái hiên chật cứng người chú mưa. Đường phố lúc này còn đông vui, thoáng chóch, trở nên ảo não, khung cảnh nhạt nhòa qua lớp cửa kính. Một bản nhạc có giai điệu thật buồn hòa âm với tiếng mưa ngoài kia.

Ba tháng, Tiểu Mi biến mất khỏi cuộc sống của anh mà không một lời từ biệt, đó không phải là khoảng thời gian quá dài nhưng đủ để dày vò một ai đó. Thư viện, khu vui chơi....mọi nơi cô thường lui tới anh đều đến đó. Anh sợ cái cảm giác khi nhìn thấy một dáng người cũng gầy gầy, cũng có cái lưng nhỏ nhắn như cô, chạy đến níu tay lại, thì mới phát hiện ra người đó không phải là cô, cái cảm giác hụt hẫng và nhói ở trong lòng.

Thanh Tùng lững thững bước ra ngoài, mưa, dù là ở nơi nào, lạnh tê tái. Anh cứ thế bước đi về phía trước, mưa thấm ướt chiếc áo anh đang mặc, những giọt nước mưa luồn vào trong.

-

Bao giờ em thực hiện lời hứa đây??????????????

-

Lời hứa gì?????????????????- Tiểu Mi lơ đãng

-

Tập trung nghe đây này- Hạo Kì lấy tay đập mạnh vào bàn khiến Tiểu Mi giật thót mình.

-

Em biết rồi, em biết rồi.- Tiểu Mi nhanh chóng xoa dịu Hạo Kì bằng ánh mắt long lanh tội nghiệp như muốn nói “chồng ơi em biết lỗi rồi”, nét mặt anh lập tức dịu lại, Hà Huyền Mi đúng là chỉ giỏi dùng “mỹ nhân tâm kế”.

-

Bao giờ chúng mình sẽ kết hôn?????- Hạo Kì đồng dạc.

-

Cái gì cơ????????????????

-

Bao giờ chúng mình sẽ kết hôn!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Hạo Kì bắt đầu bực mình

-
Anh, chúng ta mới chỉ vừa vào học đại học thôi, làm sao mà kết hôn nhanh vậy được.

-
Tại sao lại không, em 19 tuổi, anh cũng đã 22 tuổi chúng ta đã là hai người trưởng thành đủ tuổi để kết hôn theo quy định của pháp luật.

-
Nhưng chúng ta còn quá trẻ, hôn nhân không phải chuyện đùa! Đó là việc cả đời....

-
Không cần nói nữa, anh đã thu xếp mọi thứ đâu vào đó cả rồi, bây giờ chỉ cần đi chọn nhẫn cưới và thử váy cưới là xong.

-
Anh...sao anh không hỏi ý em???- Tiểu Mi bức bối.

-
Thì bây giờ không phải anh đang hỏi em à?

Không nói nhiều nữa, anh đã quyết rồi không ai ngăn cản được anh đâu.- Hạo Kỳ nghiêm túc

-
Sao anh vô lí thế hả anh cũng phải nghĩ cho em nữa chứ????????????

-
Chính vì nghĩ cho em nên anh mới quyết định cưới sớm. Từ trước đến nay có bao giờ anh làm việc gì mà không nghĩ cho em chưa?- Hạo Kỳ tự ái

-
Em nói không là không! Muốn cưới thì anh đi mà cưới một mình đi. Em chưa sẵn sàng để làm vợ- Tiểu Mi bức xúc.

-
Em không có quyền từ chối trong chuyện này, đừng bắt anh phải ép em- Hạo Kỳ cương quyết

-
Anh...anh quá đáng lắm- Tiểu Mi vội vã chạy ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Cô không muốn tiếp tục câu chuyện vì sợ bản thân mình sẽ không kìm được lòng mà gây gổ với Hạo Kỳ.

Hạo Kỳ thở dài nhìn theo bóng cô khuất sau cánh cửa. Đâu ai biết rằng anh cũng phải rất khó xử khi đưa ra quyết định này, vì không thể biết được sau ngày hôm nay bà Hoàng Mạn Oanh sẽ làm gì để chia cắt anh và cô, nên kết hôn là giải pháp duy nhất.

Sáng

Tiểu Mi quyết định đi bộ tới trường mà không thèm nhờ tới người yêu(Chậc! vẫn giận dỗi vụ tối hôm qua ấy mà). Nhưng càng đi Tiểu Mi lại càng thấy mình ngốc, nếu cứ đi bộ như vậy thì không biết bao giờ mới đến nơi, chắc là tới chiều quá. Quanh đây lại không có trạm xe bus nào nữa chứ.

Chợt có tiếng còi xe ở đằng sau rồi tiếng ô tô đỗ xịch ngay bên cạnh, Tiểu Mi nhìn sang đó là một chiếc Mercedes Benz màu trắng đục. Cửa xe mở ra, bà Hoàng Mạn Oanh ngồi trên đó, hạ cặp kính mát màu đen xuống khẽ đưa đôi mắt về phía Tiểu Mi giọng không một chút cảm xúc.

-
Lên xe đi.

Tiểu Mi bước vào ngồi ở ghế sau bên cạnh là bà Mạn Oanh.

-

Con chào bác!

-

Hôm nay, có biết vì sao ta tới đây tìm cô không?

-

.....

-

Im lặng? Cô khôn ngoan hơn ta tưởng!

-

Cho cháu một cơ hội, xin bác!- Tiểu Mi nắm chặt tay, quả quyết cúi đầu.

-

Ta không biết cô yêu nó hay yêu tiền của nó!

-

Bác không tin cháu?

-

Ta đương nhiên không tin cô!

-

Vậy bác không tin con trai mình sao?

-

.....- Hoàng Mạn Oanh sững người.

-

Anh ấy không thể mua bằng tiền! Nếu bác đưa ra một số tiền đồng nghĩa với việc bác xem rẻ con trai mình. Hãy để anh ấy được hạnh phúc.

-

Nó sẽ không hạnh phúc khi ở bên cô, cô và nó không thể ở bên nhau được, ta đã chuyển vào tài khoản của cô một số tiền, đủ để cô gây dựng lại sự nghiệp và gia sản nhà họ Hà như trước lúc gia đình cô phá sản.

-

SAO? Cháu không cần tiền, bác cứ đánh đuổi cháu đi nhưng không được dùng tiền để sỉ nhục tình yêu của cháu!

-

Yêu sao? Cô có dám chắc rằng khi ta nói cho cô một sự thật, cô vẫn còn yêu nó chứ?????????????

-

Sự thật gì? Cháu chấp nhận, cháu dám chắc, với cháu không gì quý trọng hơn Hạo Kỳ!

-

Quả quyết thật, khẩu khí cao ngất trời, giống hệt ba cô.

Để ta nói luôn ra vậy. Nếu bây giờ mẹ cô còn sống và gia đình cô chưa bị phá sản thì sao nhỉ? Chắc là hạnh phúc lắm đây, cô sẽ là một tiểu thư thuộc dòng dõi danh giá, gia đình thuộc giới thượng lưu, cuộc sống xa hoa êm ả trong nhung lụa....Vậy mà!!!! Nhìn xem bàn tay của cô thật chai sạn, chắc là phải làm lụng vất vả lắm đây?

Sáng sớm khi người ta vẫn còn tận hưởng cuộc sống trong những chiếc chăn bông mềm mại ấm áp, cô đã phải chạy thoăn thoắt từ nhà này đến nhà kia, một tay là chồng báo giặt ngưỡng, một tay là những hộp sữa, một mẻ là vậy nhưng cô không hề bỏ cuộc khi người ta đang ngồi tận hưởng những món ăn ngon lành ấm nóng, còn cô phải ngồi ngâm mình trong làn nước lạnh buốt khi phải rửa cả núi chén đĩa thức ăn thừa của họ. Công việc vất vả cực nhọc là vậy nhưng tiền lương lại chẳng là bao. Nhưng cô vẫn cố tiếp tục, không hề có sự lựa chọn, một là chấp nhận bị bòn rút sức lao động nhưng vẫn nhận được những đồng lương ít ỏi, hai là đi chỗ khác mà xin việc. Cuộc sống nực cười như vậy đấy, cô đã làm thật nhiều nhưng nhận lại chẳng được bao nhiêu, thế mà vẫn cố gắng làm.

-

.....

-

Chắc cô hận người đã làm gia đình cô phá sản lắm đúng không? Chắc là vậy rồi, chỉ trong phút chốc mọi thứ của cô, từ căn nhà đẹp đẽ, một doanh nghiệp làm ăn phát đạt, người mẹ xinh đẹp tảo tần chịu khó, người cha hết mực yêu thương con, chợt tan biến như bong bóng xà phòng. Làm sao một đứa trẻ mới 13 tuổi có thể chịu đựng được chứ!

-

Bác không cần thương hại con đâu, con cũng quên tất cả rồi.... nếu bác không còn chuyện gì khác để nói với con nữa thì cho con xin phép, con phải đến trường học - Giọng Tiểu Mi nghẹn lại.

-

.....

-

Con chào bác, con đi- Tiểu Mi mở cửa xe định bước ra ngoài thì bất chợt bà Mạn Oanh lên tiếng.

-

5 năm trước, đó là vào năm Hạo Kỳ 17 tuổi, nó được đưa về Việt Nam để tiếp quản tập đoàn, có một dự án và Hạo Kỳ là người tiếp quản dự án đó với một ông chủ hãng rượu có danh tiếng bậc nhất đất nước, buổi tối hôm đó Hạo Kỳ và ông chủ hãng rượu đi ăn tối với nhau. Mọi chuyện diễn ra tương đối vui vẻ thuận lợi thì bỗng dưng Hạo Kỳ ngã quỵ.

-

Anh ấy, bị hạ độc sao??????????????

-

Không trong đồ ăn của nó có tôm, nó bị dị ứng với tôm.Lần đó nó suýt mất mạng,... với bản tính ngông cuồng và hiếu thắng của nó lúc bấy giờ nó, khi ra viện, nó hủy hợp đồng đột ngột, hãng rượu đó bị thua lỗ một cách nhanh chóng khi đã đi vào sản xuất rượu thì hợp đồng bỗng dưng bị hủy bỏ , nên cuối cùng đã tuyên bố phá sản.

-

.....- Tiểu Mi trợn mắt, nuốt khan nước miếng, nhìn bà Mạn Oanh.

-

Ông chủ hãng rượu đó họ Hà.....!

-

.....

Tiểu Mi run lấy bầy, cô thấy nhói ở bàn tay, nhìn xuống dưới thì mới biết những ngón tay cô này giờ đã bấu chặt vào lòng bàn tay khiến bây giờ nó đã tóe máu. Sự thật, nó khiến cô như phát điên, một bên là người con trai đó, một bên là ba mẹ cô, một bên là tình yêu, một bên là chữ hiếu..... hơn ai hết cô hận, hận kẻ đã làm gia đình cô phá sản, khiến mẹ cô đột quỵ mà ra đi một cách nhanh chóng, ba cô có nhà mà không thể về phải trốn chui trốn nhủi, đã biến cô thành một đứa trẻ lang thang..... Trời bỗng dưng đổ mưa, mưa rồi, cô mở cửa xe lao vù ra bên ngoài, mưa lớn quá, lạnh quá.

14. Chương 14

Tối, màn đêm dần bao trùm cả khu biệt thự sang trọng. Tiểu Mi nằm gục trên giường, khẽ rúc mặt vào trong chăn. Đã hơn 7h tối rồi, anh vẫn chưa về...Bóng tối...có ai đó nói rằng ngồi trong bóng tối sẽ cảm thấy an tĩnh và dễ suy nghĩ hơn.

Có tiếng xe ở gara. Tiểu Mi vội nhắm mắt lại vờ như đang ngủ.

Cạch!

Cánh cửa bật ra, một làn gió lạnh thoáng vào, một dáng người nhỏ bé đang nằm cuộn tròn trong căn. Hạo Kỳ ôm chầm lấy cô từ phía sau. Anh hôn lên tóc cô, hít nhẹ mùi tử đinh hương thoang thoang.

Anh nhớ em, hôm nay thật dài.

.....

Em ôm sao, sao trông em mệt mỏi vậy!???????

Tại sao anh lại yêu em, Hạo Kỳ. Em không quá giỏi giang, cũng chẳng quá xinh đẹp, từ nhỏ tới lớn em chưa làm được gì cho anh, sao lại yêu em?

Ai nói anh yêu em nào, anh đâu có nói là anh yêu em bao giờ đâu.- Hạo Kỳ nháy mắt cười tinh nghịch

Hạo Kỳ, hôm nay em.....- Cô định nói là hôm nay gặp mẹ anh và nghe câu chuyện của bà, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào.

Sao vậy!?????????

Em...em...muốn tổ chức đám cưới!?????

Đám cưới!??? Không phải hôm qua em còn kịch liệt phản đối sao? Sao hôm nay lại.....- Hạo Kỳ ngỡ ngàng

Em muốn tổ chức đám cưới! Càng sớm càng tốt.- Tiểu Mi quả quyết

Em yêu anh đến thế sao?!!!!- Hạo Kỳ nhìn cô cười tà mị.

Ờ..... tự kỉ, xấu xí!?????

Tự kỉ, xấu xí mà có người đang nhìn không chớp mắt đấy.

Xì rõ là.....

Dễ thương phải hông?- Hạo Kỳ cong môi.

Không “đồ mặt thiện”- Tiểu Mi tạt ngay cho Hạo Kỳ một gáo nước lạnh.

Hạo Kỳ nghiêm nét mặt lại, anh siết chặt bàn tay nhỏ của cô, giọng anh trầm khàn.

Tiểu Mi, dạo này em coi thường anh quá rồi nha!???????

Ờ...Sao? Aaa em sai rồi, em không như thế nữa!- Tiểu Mi la toáng lên chạy rầm rập ra khỏi phòng với vận tốc tên lửa.

Chỉ còn Hạo Kỳ ở lại đó đang ôm bụng cười sặc sụa.

Sau bữa cơm tối, Hạo Kỳ vào phòng sách làm việc! Lúc vào học ở học viện Venus cũng chính là ngày anh vào làm ở tập đoàn, với chức danh tổng giám đốc tập đoàn Venus. Hôm nay cũng vậy, còn 1 đồng giấy tờ công văn chưa kí. Đang mải tập trung anh không hay biết có một dáng người nhỏ bé lặng yên mê đắm nhìn mình qua cánh cửa mở hờ...

Tiểu Mi đang định vào tìm người nói chuyện, hỏi xem anh có chuyện gì cần mình giúp không. Mới đẩy nhẹ cửa vào đã bắt gặp một Vương Hạo Kỳ hoàn toàn “xa lạ” mà chưa bao giờ cô thấy trước đó. Anh đeo kính gọng đen, ánh mắt sắc bén, thần thái nghiêm túc lại dường như có vẻ thêm phần trầm ngâm tư lự khác hẳn với vẻ ngông nghênh, cường quyền, hay dạn dè của ngày...

Đột nhiên chân không thể bước qua ngưỡng cửa ngay trước mắt, cảm thấy người con trai hoàn mỹ kia thật xa vời...Bước chân vô thức lùi lại, một bước, hai bước, ba bước...cô xoay hẳn người đi như chạy ra hoa viên.

Nằm xoài trên chiếc bàn đá lạnh buốt, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đêm đen tuyền như tấm thảm nhung phủ trùm cả thế giới cảm giác ngọt ngào đến khó thở...

Bản chất con người mâu thuẫn là thế, rõ ràng là yêu một người đến phát điên, nhưng lại sợ hãi khi phải đối diện với khó khăn phía trước. Muốn hiểu rõ một con người, nhưng lại hoang mang khi thấy một phần con người thật của họ. Không biết phía trước sẽ dẫn tới đâu, lại cứ cố chấp bước tiếp vào vùng tối ấy chỉ với chút hi vọng tìm chút ánh sáng le lói phía cuối con đường...

Tiểu Mi mông lung nhìn lên không trung, bàn tay với lên như muốn bắt lấy ngôi sao nhỏ trên cao. Hạnh phúc cũng thế, ở ngay trước mắt tưởng chừng như đưa tay là có thể chạm vào, nhưng thứ nắm được chỉ là không khí, vô hình lạnh lẽo.

Sáng hôm sau ở cửa tiệm áo cưới.

Ngọc Bích, cô bạn của Tiểu Mi đang chọn lựa kĩ lưỡng từng chiếc váy cưới một, bộ nào cũng thật kiêu sa mỹ miều.

Cậu nghĩ sao Ngọc Bích? Tớ thấy chiếc váy này rất hợp thời và cũng không quá giản dị rắc rối.

Mình cũng thấy vậy, giản dị nhưng rất kiêu sa, nó cũng rất hợp với màu da trắng hồng của cậu.

Một lúc sau

Cô và anh cùng bước ra, thật sự quá đẹp, đẹp đến nỗi không tính từ nào có thể tả được. Đẹp đến nhân viên bán hàng cùng tất cả mọi người có mặt trong cửa hàng đều tròn mắt ngạc nhiên.

Một đôi nam thanh nữ tú.

Giống hệt kim đồng ngọc nữ.

Sao trên đời lại có những người đẹp như vậy nhỉ?

Anh! Em cũng muốn được như cô ấy

.....

Xinh nhỉ?

Uhm... chồng cũng đẹp lắm- cô ngại ngùng đỏ mặt.

Thiệt không đó!??? Chồng biết mà, chồng mặc cái gì cũng đều đẹp cả.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng có cách điệu bằng những đường gấp trên vạt và tay áo đầy nghệ thuật. Chiếc cà vạt màu đen được may liền với cổ áo. Đôi chân dài (1m86 chứ có ít đâu) khiến cho dáng quần mặc càng đẹp kết hợp với đôi giày da bóng loáng, với cái áo vest đen dài. Nhìn Hạo Kỳ chẳng khác nào một hoàng tử vừa bước ra từ trong thế giới cổ tích.

Còn cô, đang ngượng ngịu trong bộ váy cưới màu trắng tinh khôi, một vẻ đẹp rạng ngời, đẹp đến mức trong tiệm áo cưới ai cũng phải khen rằng cô là một người con gái hoàn mỹ. Một cặp đôi hoàn hảo.

Tiểu Mi ngồi bên cửa sổ tay mân mê từng cánh hoa tử đinh hương nhỏ, sao mùi hương của nó lúc nào cũng thật dễ chịu vậy nhỉ?

Tiểu Mi em ở đâu vậy!- Tiếng Hạo Kỳ vọng lên từ lầu 1.

Em xuống ngay đây!- Tiểu Mi luống cuống tuột khỏi cửa sổ, bỗng dừng tay cô và phải chịu tử đinh hương.

“ Á!!!”, chậu hoa vỡ nát, mảnh chậu vỡ cửa vào tay cô, giọt máu đỏ tươi rơi trên cánh hoa...

Điên báo...- Tiểu Mi sợ hãi run bần bật, quên cả máu đang chảy.

Tiểu MI! Em làm đang làm gì hả.- Hạo Kỳ chạy lên lầu tìm cô miệng gất ồm lên vì thấy cô chưa xuống, bất gặp cảnh tượng này, anh lao đến nắm chặt bàn tay đang chảy máu không ngừng.

Anh...Tiểu Kỳ...Tiểu Kỳ dập nát rồi làm sao đây...Em...Chính em đã đẩy rớt nó...Hức...em..hức...

.....

Anh nhanh chóng kéo cô vào phòng tắm ngâm bàn tay bị thương vào nước nóng, anh nhìn cô lo lắng.

Vỡ rồi thì thôi, em mua chậu khác cho anh là được! Nín đi, ngoan!- anh mỉm cười dịu dàng, xoa xoa mái tóc mềm trăn an cô.

Sau khi rửa sạch vết thương Hạo Kỳ sang phòng sách lấy hộp sơ cứu, lúc vào lại phòng anh thấy Tiểu Mi đang ngồi lặng yên bên mép đệm, cúi gục đầu nhìn vết thương rớm máu, nhìn cô như thể bỗng nhiên lòng anh dấy lên một nỗi sợ hãi vô hình, thân ảnh nhỏ bé ngay trước mặt anh sao chơi vơi, mơ hồ...

Anh tiến lại khụy chân ngồi xuống, băng bó vết thương cẩn thận xong đẩy hộp sơ cứu sang bên, anh ngược lên nhìn cô.

Tiểu Mi, nhìn anh này!

....- cô chậm chậm ngẩng nhìn anh.

Ngày mai, chỉ ngày mai thôi, chúng ta sẽ kết hôn, mà sao...Em đang nghĩ gì vậy.

....Em cũng không biết nữa! Em sợ, sợ lắm, chưa bao giờ em cảm thấy sợ như lúc này...hu hu...em xin lỗi anh, xin..hức...lỗi...Hạo Kỳ...

Thôi, thôi nào nín đi, có thể thôi mà cũng khóc, nè mai làm cô dâu rồi đó, khóc nhiều, mắt sưng húp lên, người ta không biết lại tưởng anh bắt nạt em.

.

.

.

Anh à, tối nay em nằm cạnh anh được không!???- Càng về sau cô càng lí nhí không nói lên lời

Em nói gì cơ, anh nghe không rõ.

Em nói là...tối nay, em nằm cạnh anh được không?

Anh nghe không rõ, em nói lại đi.....

Anh không nghe thì thôi, em đi đây.

Tiểu Mi hậm hực bỏ về phòng, thì bị anh kéo lại,ôm chặt lấy cô.

Hạo Kỳ, nói yêu em đi, anh chưa nói yêu em bao giờ.

Ngày mai, tại lễ đường anh sẽ nói!!!

Ngoài trời tối đen như mực, cơn gió đêm rít qua từng khe cửa, đám đất cát bị gió thổi bay tứ tung, cây Tử đinh hương lảo lóc một góc lan can và mấy mảnh sứ vỡ đập vào nhau canh cách. Giọt máu đã khô trên nền đá như nhuộm đỏ cả trời bi thương...Đau thương đến chết...4 từ đủ hình dung cho ngày mai và tương lại sắp tới?

15. Chương 15

Sáng hôm sau

Phía trong lễ đường:

Em bình tĩnh cái coi! Làm gì mà giống như chuẩn bị lên pháp trường vậy, cười cái xem nào, cứ nhăn nhó thế.

Nhưng mà... em run quá!

Run cái gì mà run, bình tĩnh đi, đến lúc trao nhẫn cẩn thận không đánh rơi nhẫn là mát mặt lắm đó! À để anh đi lấy nước cho em.

Anh à...nói yêu em đi...- Cô ôm chặt lấy anh.

Em sao vậy hả, sao từ tối hôm qua tới bây giờ toàn nói những điều lạ lùng ?- Giọng anh hơi khó chịu.

Anh à, chỉ lát nữa thôi chúng mình sẽ là vợ chồng phải không anh?

Ừ!- Anh gỡ cô ra, hôn nhẹ lên trán rồi bước ra bên ngoài.

Anh à...đừng hận em...em yêu anh nhiều lắm...em xin lỗi Hạo Kỳ!

Flashback:

Đồng hồ điểm 8 giờ sáng, khách khứa đã đến đông đủ, Tiểu Mi ngồi phía trong lễ đường, cô đưa tay chỉnh lại mái tóc, thì một giọng nói trầm ấm từ phía sau vang lên.

Huyền Mi, hôm nay em thật xinh đẹp.

Cô lập tức quay người lại, thì ra là Thanh Tùng.

Dạ, cảm ơn anh Thanh Tùng.

Mi à, dạo này em có còn liên lạc với ba em không?

4 năm nay em không còn biết tin tức gì về ba nữa rồi, mà sao vậy anh!

À không có gì, anh thấy lạ khi có một bức thư gửi đến kèm theo một chiếc nhẫn, mà tên người gửi đến lại chính là tên ba em.

Thật sao? Anh có mang nó không, đưa cho em.

Không có gì đâu, chắc là có gì nhầm lẫn thôi.- Thanh Tùng xua tay.

Anh, đưa nó cho em đi, được không?- Cô nhìn anh ánh mắt van lơn.

Thôi được rồi! Đừng nghĩ gì nhiều nhé!- Anh đưa cho cô một bức thư.

Tiểu Mi run rẩy đón lấy bức thư từ tay Thanh Tùng rồi mở nó ra. Dòng chữ đầu tiên khiến cô như nghẹt thở.

Thương gửi Huyền Mi, con gái yêu của ba!

Bao lâu nay không thể tới thăm con được, ba thật sự xin lỗi con, ba biết là một người ba tồi, ba đã không thể làm tròn trách nhiệm là chăm sóc con, Huyền Mi!!! Trước đây, ba đã từng tự hứa với lòng mình rằng sẽ

để mẹ con được sống trong hạnh phúc, không để mẹ con phải rơi thêm một giọt nước mắt nào vì ba...Nhưng, ba không làm được.... Huyền Mi, con à! Con có thể ghét bỏ hay căm hận ba, vì ba là một người ba bất tài vô dụng, hèn nhát đến mức phải bỏ lại mẹ con, người mà ba yêu nhất trên đời, và bỏ lại con đứa con gái bé bỏng ngây thơ tội nghiệp, l& là cả thế giới của ba... Nhưng ba chỉ mong con biết một điều, rằng dù ở nơi đâu ba vẫn sẽ luôn dõi theo con, luôn bên cạnh con...Vì ba...ba yêu thương con hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

Con à, ba sẽ đi xa một thời gian, trước khi đi, ba muốn gặp con. Ba chờ con ở căn nhà xưa kia gia đình mình từng sống ba sẽ bay vào lúc 10h sáng thứ 7 tuần này, con hãy đi một mình hoặc cùng với người đáng tin cậy nhé. Ba mong con!!

Hà Vương Hoàng-

Tiểu Mi sững sờ, lá thư trên tay cô đã rơi xuống đất từ lúc nào, nước mắt tuôn rơi. Đúng rồi, đó chính là nét chữ của ba, chiếc nhẫn đó chính là chiếc nhẫn của mẹ cô.

- Huyền Mi, em sao vậy?- Thanh Tùng chạy tới đỡ lấy cô, trước khi cô ngã quỵ.

- Anh à, em phải làm sao đây, em biết làm gì bây giờ??????????????

- Bức thư này là thật sao?

-

- Mi à, em nhớ ba lắm phải không?

- Uh!- Cô gật đầu

- Vậy thì, theo anh, em nên đi gặp ba đi, Hạo Kỳ sẽ hiểu cho em mà, đi gặp ba rồi về nói cho Hạo Kỳ vẫn chưa muộn đâu, Hạo Kỳ yêu em mà, nó sẽ thông cảm thôi.

-

- Nếu đi, thì lát nữa anh tới đưa em đi

(End Flashback)

Đồng hồ điểm 9h sáng

-Cô dâu của chúng ta đâu rồi, mọi người,cô dâu của chúng ta đi đâu rồi.

Tiếng một cô nhóc tầm 16, 17 tuổi gào lên.

Mọi người nháo nhào lên tìm cô ,mọi góc ngách xó xỉnh trong khách sạn, nhưng không thấy.

Tại gara ô tô của khách sạn.

- Em xong chưa, mau lên, đội mũ vào, che mặt đi- Tiếng Thanh Tùng thúc giục.

- Đây, em xong rồi.- Tiểu Mi bước ra từ phòng thay đồ dành cho lễ tân khách sạn

- Ổn rồi, chúng mình đi thôi- Thanh Tùng nắm lấy tay Tiểu Mi kéo cô ra chiếc xe Audi bạc.

- Buông cô ấy ra- Một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên.

Tiểu Mi quay lại, Hạo Kỳ đứng đó ngay trước mặt cô và Thanh Tùng, đôi mắt của anh như có lửa cứ nhìn chằm chằm về phía Tiểu Mi và Thanh Tùng.

-Có nghe thấy không hả? Buông tay ra ngay- Hạo Kỳ lao đến túm lấy cổ áo Thanh Tùng.

“ Bốp”

Nắm đấm của Hạo Kỳ rơi thẳng vào mặt Thanh Tùng.

- Thanh Tùng!- Tiểu Mi hoảng sợ hét lên. Cô vội vàng chạy tới đỡ anh dậy.

- Em làm gì ở đây? Quay về lễ đường đi.- Hạo Kỳ nhìn cô bình tĩnh, bình tĩnh một cách kì lạ. Cô bối rối nhìn anh

1s.....20s

Một đám người chạy tới

- Đi thôi Mi!- Thanh Tùng kéo tay cô ra chỗ chiếc xe Audi bạc. Tiểu Mi mím chặt đôi môi quay lại nhìn Hạo Kỳ.

- Hạo Kỳ à! Em xin lỗi....

Hạo Kỳ đứng yên đó, đôi chân anh đổ sụp xuống nền đất. Giọng anh nghẹn lại.

-Em đứng lại đó cho anh...Nếu em đi với thằng khốn đó thì đừng bao giờ nhìn mặt anh nữa

Nhưng anh chỉ thấy bóng cô tiến về phía trước, cô quay lưng lại với anh.

- Đồ ngốc kia. Đứng lại đó cho anh!!!

-

- Đồ ngốc! Đứng lại cho anh!!!

-Đồ ngốc!Đứng lại cho anh!!!- Giọng anh nhỏ dần nhỏ dần

....

Anh cô đơn đứng đó

Bóng anh đổ sụp xuống nền

Anh lạnh lùng nhìn cô

“ Nếu em đi với nó, đừng bao giờ nhìn mặt anh nữa”

Tuy nhiên...

Cô vẫn rời khỏi đó cùng Trần Thanh Tùng...

...

Cánh cửa lễ đường mở ra...hai bên toàn là người, những ánh mắt chúng phúc từng nụ cười mãn nguyện...Nhưng nụ cười tắt ngấm chỉ ngay sau đó. Những tiếng xì xào bắt đầu vang lên.

- Cô dâu đâu rồi?

- Sao chú rể vào có một mình thế?

- Có chuyện gì xảy ra rồi sao?

Hạo Kỳ bình tĩnh bước từng bước vào trong lễ đường, khuôn mặt anh lạnh lùng không biểu lộ chút cảm xúc. Anh bước lễ đường bên cạnh vị cha già phúc hậu rồi chậm rãi nói.

-Do có một vài rắc rối nhỏ với cô dâu của tôi, nên đám cưới của chúng tôi sẽ hoãn lại. Rất xin lỗi quý vị và mong quý vị thông cảm cho sự sơ suất này của tôi.

Những tiếng ầm ĩ lộn xộn lại vang lên. Mọi người bất ngờ trước đám cưới kì lạ này. Mọi người dần tản ra về hết.

Hạo Kỳ cũng bước ra khỏi lễ đường. Anh lái xe đến vũ trường, anh nốc rượu liên tục từ li này đến li khác.Phấn nộ, tức giận, điên tiết, lòng tự trọng của một thằng đàn ông bị xúc phạm ghê gớm.

Hạo Kỳ rời khỏi vũ trường, trời đổ mưa tầm tã, cơn mưa lạnh buốt không xoa dịu cơn giận trong anh mà hình như càng làm anh điên tiết. Anh lái xe về nhà. Quần gia Kim ra mở cửa cho anh

- Thiếu gia!

- Sao?

- Vân tiểu thư đang đợi cậu trong nhà

- Tôi biết rồi.

Anh chậm rãi bước vào, Thúy Vân đang ngồi trong phòng khách, từ tốn đưa li trà lên miệng hớp một ngụm.

- Em về nước từ khi nào thế?

- Chào Hạo Kỳ, lâu lắm rồi không gặp, đám cưới thế nào cô dâu đâu rồi, anh chắc là hạnh phúc lắm đây.

- Nếu em đến đây để nói chuyện đó thì làm ơn về cho, anh mệt, không tiếp em được đâu.

Ả chợt cười lớn.

- Con nhỏ bần tiện đó, có tầm ảnh hưởng lớn tới anh thật, vừa nhắc đến nó mà anh đã mất bình tĩnh rồi, đây đâu phải phong thái của thiếu gia Vương Hạo Kỳ đâu!

- Em muốn gì!

- Em muốn giúp anh, không phải anh yêu con đó sao, vậy mà nó dám bỏ anh, đúng là không biết thân biết phận. Vậy thì sao anh phải buồn, phải đau khổ như vậy, người đáng và phải chịu đau khổ là nó chứ không phải anh.

- Nhưng không sao, còn có em mà, em yêu anh nhiều lắm, nên em sẽ giúp anh trả thù, đừng buồn nữa Hạo Kỳ của em.- Thúy Vân ôm lấy Hạo Kỳ, cảm nhận được đôi vai anh đang run rẩy, anh đứng không còn vững nữa.

- Anh xin lỗi, anh sai rồi, hãy tha thứ cho anh.- Anh run rẩy tựa vào vai Vân

- Anh không cần xin lỗi đâu, cưới người mình yêu thì có gì là sai chứ, nói thế không sợ “ cô ấy” buồn sao?

-Cô tatừ bây giờ cô ta chẳng là gì của anh cả, anh chẳng còn yêu thương gì cô ta nữa, Vân à, hãy tin anh, anh sẽ cắt đứt hết quan hệ với cô ta. Bây giờ anh chỉ còn em thôi, xin em, tha thứ cho anh. Anh là thằng ngu, thằng tồi, anh đã phản bội em, xin em, cho anh một cơ hội.

-Không thể như vậy được, cô ta làm anh đau như vậy, thì làm sao anh có thể tha thứ cho cô ta được. Anh phải khiến cô ta đau khổ, đau khổ hơn anh gấp vạn lần, phải để cô ta sống không bằng chết.

-Ý em là.....

Ả nhìn anh cười thâm hiểm.

-Vương Hạo Kỳ, anh và nó đã làm đám cưới rồi phải không, thế thì từ bây giờ nó thành “ con rối” của anh rồi..... anh muốn trả thù lắm phải không, vậy thì em sẽ giúp anh trả thù.

Hạo Kỳ mỉm cười chua chát, tâm trạng của anh lúc này thật tồi tệ, lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm. Từ trước đến giờ chưa ai dám đối xử với anh như vậy, kẻ đó là ai, cũng phải chết, cho dù đó là Tiểu Mi.

16. Chương 16

Chiếc audi bạc lao thật nhanh trên giao lộ vắng người,, Tiểu Mi cảm thấy không khí thật ngột ngạt và bắt đầu khó hiểu với thái độ của Thanh Tùng, từ lúc lên xe anh như biến thành một con người khác hẳn, trước giờ chưa bao giờ cô thấy anh như lúc này.

-Anh à, sắp đến nơi chưa?- Tiếng nói cất lên phá tan bầu không khí im lặng đến nặng nề.

-.....

-Anh à.....- Cô lén ngược nhìn anh mong chờ một câu trả lời đáp lại.

-.....- anh vẫn im lặng với cô. Đôi mắt anh tư lự nhìn về phía trước. Tiểu Mi cảm nhận anh đang trong một trạng thái tâm lý đặc biệt, có cái gì cứ như đang đấu tranh lẫn nhau, tiêu diệt lẫn nhau trong suy nghĩ của Thanh Tùng, đôi mắt sâu hun hút với những tia nhìn quyết ngang đan chéo nhau như lưới nhện. Cô trợn mắt nuốt nước bọt.....

Tiếng phanh xe gấp.... Tiểu Mi giật nảy mình về phía trước.

-Xuống xe đi!- Thanh Tùng nói.

Tiểu Mi xuống xe, bước chân cô khựng lại khi nhìn khung cảnh trước mắt. Một khu nhà hoang rộng lớn giữa cánh đồng hiu quạnh.

-Đây...đây là đâu. Ba em đâu. Anh đưa em đến đây làm gì hả?????????- Tiểu Mi hét lên một cách hoảng loạn.

-.....- Thanh Tùng nở một nụ cười đáng sợ, Tiểu Mi quay sang nhìn anh, đôi mắt cô khi này còn đờ đẫn. trong chớp lát nó ánh lên cái nhìn đầy giận dữ.

-Tại sao. Tại sao, anh lừa t.....

Chưa kịp nói hết câu Thanh Tùng đã hất tay cô ra ấn mạnh cô vào phía trong căn nhà..... Tiểu Mi mất đà té mạnh về phía trước, quá sức bất ngờ trước phản ứng của anh. Cô quay lại nhìn anh đầy căm hận.

-Em nghĩ tôi muốn làm thế này lắm à. Em nghĩ tôi muốn thế này lắm sao. Nhưng phải làm sao bây giờ, khi người em chọn là thằng Hạo Kỳ chứ không phải là tôi.....Em nói cho tôi biết đi, nói tôi biết tôi phải làm sao đi.- Thanh Tùng gần như mất hết bình tĩnh

Tiểu Mi cúi đầu im lặng, nỗi sợ hãi đã lên đến đỉnh điểm.

- 10 năm, 10 năm tôi ở bên cạnh chăm sóc cho em, lo lắng cho em, làm tất cả vì em vẫn không thể nào khiến em quên đi thằng đó, em.....- Thanh Tùng dần ngã quỵ

Tiểu Mi cố nén lại tiếng thở dài, nhìn Thanh Tùng trong đau đớn.

Flash back

Trong đêm tối một cô gái nhỏ xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, cô khẽ nhíu mày lần mò trong bóng tối để tìm một vật. Cô bé cầm tìm một tấm ảnh, một tấm ảnh nhàu nát và bị vo viên giống như những thứ giấy rác thường bị người ta quăng vào sọt rác. Trong bóng tối, cô bé không thấy gì cả. Đôi mắt cố gắng mở to hết sức, bàn tay cố gắng mò mẫm đến từng góc khuất. Nhưng vô vọng. Cô ngồi thu mình lại một góc, khoanh tay lại chiếc gối, và cô khóc nức nở.

Đêm đã về khuya. Tiếng kim đồng hồ chậm rãi kéo lê khoảnh khắc của thời gian. Ngày mới được chào đón một cách không vội vã. Đêm dài. Cô gái nhỏ ngồi đó, cô đơn và tủi hổ

“Tạch”

Đèn bật sáng. Cô gái nhỏ giật mình. Cô nhìn ra phía cửa, một người phụ đang đang nhìn cô chăm chú. Khẽ giật mình, cô bé cố gắng nín thở.

-Giờ này còn chưa ngủ? Lên giường ngủ!

Câu nói không quá to nhưng đủ làm cô bé run người. Cô sợ hãi, cau mày lại và mím chặt môi. Bàn tay bám víu lấy thành ghế, lật đật đứng dậy làm theo mệnh lệnh của người phụ nữ ấy. Bà ấy đứng ở ngoài cửa, đôi mắt sáng quắc, nghiêm nghị. Đó là một mệnh lệnh, luôn luôn là mệnh lệnh.

“Tạch”

Đèn tắt, cánh cửa gỗ đóng sầm lại. Người phụ nữ khuất dạng sau khoảnh khắc ấy. Cô gái nhỏ không tài nào chớp mắt cô mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ nơi muôn vàn ngôi sao lấp lánh. Cô ao ước một điều gì đó viễn vông xa vời. Cô bé luôn không thôi hy vọng, không thôi tin tưởng...nhưng có vẻ càng hy vọng, càng tin tưởng thì cô lại càng thấy cuộc sống quanh mình xám xịt. Nhất là khi cô bé bị ném vào đây, một trại trẻ mồ côi tồi tệ nhất thành phố.

Người phụ nữ lúc này chính là viện trưởng mồ côi này. Mỗi đêm bà ấy đi khắp các phòng trong viện mồ côi để kiểm tra chắc chắn rằng lũ trẻ đã ngủ hết. Chỉ cần viện trưởng bước vào là cô bé biết mình sẽ phải ngoan ngoãn nằm trên giường, vờ nhắm mắt và vờ đang thở để đi vào một giấc ngủ ngon. Điều đó thật mệt mỏi. Cô vẫn cố tìm một bức ảnh. Có vẻ như nó bị vùi vùi và ném vào một xô xĩnh nào đó trong viện mồ côi này. Cô đã bắt đầu tìm xung quanh căn phòng bày nhưng không thấy. Đó là bức ảnh cuối cùng của mẹ. Tiếng nấc nghẹn ngào vang lên trong đêm tối.

-Con kia!!! Mày không ngủ thì để cho người khác ngủ.- Một đứa trong đám cô nhi lên tiếng.

Cô bé cắn môi ngăn lại tiếng nấc, cố nhắm mắt lại để quên đi sự thật đau lòng này, nhưng chắc là không thể được.

Ngày qua ngày

Cô bé vẫn sống cuộc sống như vậy, thậm trí còn có phần thâm trầm hơn. Khi xung quanh không có nổi một người bạn. Càng ngày càng tệ, cô sống vật vờ như một cái bóng trong cô nhi viện đói, rét, cô độc. Mọi thứ sẽ vẫn như vậy nếu không có một ngày.

Anh xuất hiện như một thiên thần, kéo cô ra khỏi vùng lầy đau khổ đó. Anh chính là ân nhân của cô, người mà cô sẽ mang ơn suốt đời.

-End Flashback-

Cô nhìn Thanh Tùng trong niềm đau vật vã.

-Phải, Thanh Tùng à, phải rồi. Anh chính là ân nhân của tôi, cả đời tôi sẽ không bao giờ quên ơn của anh.- Cô đứng dậy rồi loạng choạng bước đi về phía trước. Thanh Tùng nhìn theo cô, đôi mắt anh hằn những vết đau.

-Huyền Mi..... Nếu em không thể sống bên anh vậy thì.....anh giết chết em.....có được không em .

Thanh Tùng đưa con dao sáng loáng lên trước mặt, đôi mắt tối dần đi vì đau đớn...Tiểu Mi không nói gì....nước mắt nghẹn đắng bờ môi.....

-Tùy anh.....- Tiểu Mi nhắm chặt đôi mắt như buông xuôi tất cả, giọt nước mắt trong suốt như pha lê khẽ dài dần trên khuôn mặt nhỏ nhắn

Tiếng dao rơi xuống đất

Thanh Tùng cười, anh cười nhưng nước mắt lại chảy dài. Rồi thẫn thờ bước ra chiếc audi bạc. Chiếc xe lao đi một cách vội vàng trong màn mưa dày đặc

Đêm hôm đó trời nổi giông, những cơn mưa thật to chợt đến rồi chợt đi, cả bầu trời âm u như cõi lòng người đang tan ra từng mảnh. Tiểu Mi thẫn thờ bước đi trên phố, không hiểu sao đôi chân lại dẫn tới căn biệt thự ở phía Tây thành phố, nơi mà chỉ mới hôm qua thôi cô còn nghĩ đó sẽ là nơi thiên đường hạnh phúc của mình. Giờ thì hết thật rồi, kết thúc thật rồi, khi chính tay cô vừa đập nát đi hạnh phúc của chính mình.

Ánh đèn đường hiu hắt, cô thấy Hạo Kỳ, anh đang đứng trước cửa ngôi nhà, quần áo ướt sũng, mặt mày phờ phạc, ánh mắt buồn bã. Cô chạy vội đi thì bất chợt anh gọi tên cô, chạy theo níu cô lại, ôm cô vào lòng.

-Mi à, sao em cứ luôn chạy trốn khỏi anh thế, sao em cứ luôn chạy trốn khỏi anh khi anh chỉ muốn ôm em vào lòng.- Phảng phất mùi rượu, anh thì thâm vào tai cô.

-Xin...hức...xin lỗi Hạo Kỳ.- Cô vừa nói vừa gỡ tay anh ra khỏi mình, anh vẫn cứ giữ chặt lấy cô, hôn nhẹ lên bờ môi mọng nước, anh thì thâm.

-Em là vợ anh, dù thế nào em cũng mãi mãi là vợ anh. Đây là điều không thể đổi thay.....Chúng ta, kết hôn lại nhé.....

Đám cưới diễn ra

Không tiệc tùng rình rang, linh đình, không khai champagne chúc mừng, không có những vòng hoa đủ sắc màu, không có lời chúc mừng của khách khứa như những lễ cưới thông thường, ngày trọng đại nhất đời cô diễn ra một cách tẻ nhạt, chưa đến 5 phút. Lễ đường hôm ấy vắng tanh, vị mục sư tuyên bố anh và cô là vợ chồng trước sự chứng kiến của hai người nào đó. Lời tuyên thệ vừa chấm dứt, anh quay lưng bước đi trong hậm hực, cứ như cô ép anh lấy cô vậy.

Anh mua một căn biệt thự mới to không kém gì chỗ cũ. Anh và cô vẫn tiếp tục đi học vì họ vẫn còn đang là sinh viên năm 2 còn một năm cuối nữa. Hạo Kỳ trở về với bản tính lạnh lùng của mình, sống chung một nhà, nói là vợ chồng nhưng hầu như cả tuần, anh và cô gặp nhau chưa đến ba lần. Những khi ở bên nhau, cô luôn cố khơi chuyện nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng, dửng dưng. Hai người ngủ ở hai phòng riêng biệt. Cô tự dẫn lòng mình bằng cách nghĩ sống thế này sẽ tốt hơn.

Mà khoan đã, hãy nói về đêm tân hôn của Tiểu Mi và Hạo Kỳ

Tiểu Mi dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp lại phòng ngủ, xịt nước hoa khắp phòng. Chuẩn bị một bàn tiệc lung linh cô tắt hết đèn trong nhà, chỉ còn hai ánh nến trên bàn.

8h tối anh trở về, anh muốn đưa cô đến một nơi. Và hỏi cô hướng đi đến thế nào

8h tối, tại bar XO.

-Hạo Kỳ à, anh chở em đến đây chi vậy, em sợ mấy nơi này lắm

-.....

Bar XO là thiên đường của giới ăn chơi, là sàn nhảy lớn nhất Hà Nội. Đây là nơi giới trẻ chứng tỏ đẳng cấp, là nơi để khoe của, khoe tiền, khoe xác thịt. Những cô gái có thân hình vẹo nữ uốn lượn như rắn, lắc lư, hò hét theo tiếng nhạc xập xình, những chiếc áo, một phần vải, ba phần dây chỉ chực rơi xuống, đây là cõi của trụy lạc.

Tiểu Mi co rúm người, nép sát vào Hạo Kỳ, nhưng anh khê gạt tay cô ra. Anh cứ bước đi về phía trước mà chẳng thèm ngoảnh cô một cái. Hôm nay nhìn Hạo Kỳ quyến rũ đến mê hồn, ánh nhìn lạnh lùng pha chút khiêu gợi, chiếc áo sơ mi đen cách điệu. Mùi hương nồng nàn, mái tóc một bên che khuất mắt, thi thoảng lại hất tóc sang một bên, chết người. Các cô gái lại xấp vào anh.

Khi anh và cô đã yên vị ngồi vào bàn, xung quanh là mấy đĩa chuối, có thêm mấy cô gái bám lấy Hạo Kỳ. Sàn nhảy lại có thêm những tiếng hò hét Thúy Vân bước vào, cũng như Hạo Kỳ, cô luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý, mái tóc vàng của Vân nổi bật dưới ánh đèn, chiếc áo đầm trắng ngắn cũn cỡn, bó sát thân người, để hở những chỗ cần phải hở, một cái gì đó thật lăng ló.

Thúy Vân ngồi lên đùi Hạo Kỳ, cô bắt đầu hôn anh, những tiếng khiêu khích được ả cố tình phát ra và không dừng lại ở đó... Tiểu Mi ngồi đó nãy giờ, chứng kiến đủ màn tình cảm giữa anh và Thúy Vân. Đây là cái mà anh gọi là chỉ xem như em gái đấy. Cô bám chặt tay khiến nó tóe máu, không sao, tim cô máu còn chảy nhiều hơn. Cô chết lặng trước cảnh tượng ấy, tiếng lòng cô gào thét không ngừng. Hạo Kỳ à, hiểu cho cô chứ. Anh muốn trả thù cô ấy đến vậy sao? Đừng mà, đừng lại đi, cô không chịu nổi đâu. Mặn, miệng cô sao mặn chát, cô khóc rồi. Tiểu Mi vội quay mặt đi nơi khác, lau đi những giọt nước mắt nóng hổi. Trong khi tình tứ với ả, Hạo Kỳ có mở mắt ra, anh thấy cô khóc, thấy ánh mắt buồn bã ấy, thì sao, cô đáng bị như vậy, anh không quan tâm. Và rồi lại nhắm mắt tiếp tục và tiếp tục. Bất chợt Thúy Vân đẩy anh ra.

-Oh hôm nay nhóm chúng ta có người mới nè, cưng à cưng mang cả vợ đi theo sao? Ngại quá, cô cứ như vô hình ấy, tôi không để ý, mà cô đừng suy nghĩ lung tung nha, tôi và Hạo Kỳ lớn lên bên nhau ở Mỹ, nên ôm hôn nhau nhau cũng là bình thường thôi đó.

Thúy Vân nói kèm theo những nụ cười mỉa mai. Nhìn cái cách cô mỉm cười gượng gạo đáp trả, Vân vô cùng hả hê, cứ từ từ hôm nay ả sẽ chăm sóc cô thật chu đáo. “ Vô Hình”, hai chữ đó cứ xoay mãi vào cô, mà có lẽ đúng thật, từ lúc nào trong mắt anh cô đã trở nên vô hình. Mờ nhạt, ảo ảnh, hư vô, đúng rồi. Tiểu Mi à, hãy nhìn sâu vào đôi mắt anh, cô không có ở đó.....Chết tiệt, cô lại muốn khóc rồi. Không, nước mắt chỉ khiến người ta thêm yếu đuối, tại sao phải rơi lệ vì anh, không, không đáng đâu. Lý trí cứ mãi kêu gào nhưng con tim không ngừng thổn thức

Thúy Vân mỉm cười một cách thích thú khi nhìn cô kìm nén cảm xúc một cách đau khổ, ả thấy được những giọt nước mắt chực trào ra nơi khóe mắt Tiểu Mi, điều này làm ả vô cùng hài lòng. Đứng vậy, rồi ả sẽ cho cô một bài học thích đáng vì không biết thân biết phận. Và cái gì đến rồi cũng sẽ đến. Hạo Kỳ nhận được điện thoại rồi bước ra ngoài, chỉ còn mình Tiểu Mi ngồi đó, nhưng chắc cô cũng sắp về rồi. Cô đứng dậy định rang ngoài theo Hạo Kỳ thì ả đã kéo tay cô lại. ả rời khỏi bàn tiệc, tiến lại quầy bar, nói gì đó với người phục vụ, rồi quay lại bàn ngồi vui vẻ cười nói.

Một lát sau, người phục vụ đem đến một loạt các loại rượu bia khác nhau. Thúy Vân hí hửng khác thường, ả pha tất cả các loại rượu bia vào với nhau, sau đó bỏ vào một viên thuốc, ả lắc nhẹ cái ly, viên thuốc nhanh chóng tan ra. ả đưa ly rượu cho Tiểu Mi mỉm cười thân thiện một cách giả tạo.

-Uống đi Mi. Tôi đã cất công pha tặng cô đó.- Giọng ả trầm xuống rồi quay lại nhìn đám bạn của anh, chúng nó đứng dậy tiến về phía cô, giữ chặt lấy cô, một đứa bóp miệng cô để mở nó ra. ả cầm ly rượu mixed tiến lại gần Tiểu Mi, từ từ đổ vào miệng cô. Lúc này Tiểu Mi đang chống cự trong vô vọng. Một dòng nước đắng ghét chảy vào miệng cô, chảy xuống cổ họng rồi lại lan ra, lan ra.....Đắng, nó đắng quá, cái vị đắng kết hợp với vị nồng của rượu pha khiến Tiểu Mi cảm thấy khó chịu. Cô muốn nôn hết ra, cái mùi vị này sao mà tởm lợm quá. Từng giọt, từng giọt ả bắt cô uống hết, không chừa lại bất cứ thứ gì

Cả đám buông cô ra, cô ho vì sặc. Không hiểu sao người cô mềm nhũn ra, mệt quá, cô bị say à?

-Chị Vân, chị cho cô ta uống cái gì vậy? Thằng bạn Hạo Kỳ hỏi.

-Có gì đâu, vài loại rượu mạnh thêm một chút thuốc mê. Chúng mày đợi tí, chưa tới phần hấp dẫn nhất đâu ả quay sang bàn bên cạnh, gọi to:

-Này mấy cưng, có hàng bên này, hàng còn tem đó, qua đây.

Một đám cùng họ với “trâu ngựa” bước sang.

-Uây, xinh thế. Chị kiếm ở đâu đấy.

-Hỏi nhiều lắm gì, cho tụi bây chơi free đấy, muốn làm gì thì làm, nhưng phải lôi nó đi nơi khác.

-Chị Vân muốn năm

Cả bọn la lên thích chí, rồi một thằng trong số đó bế cô đi.

Hạo Kỳ cảm thấy có gì đó không ổn. Anh bước vào bar. Cô hoàn toàn biến mất.

-Cô ta đâu.- Anh nhìn Vân trong sửng sốt.

-Làm sao em biết được- ả tỏ vẻ giận dữ

-Nói dilemma làm gì với cô ta rồi!!!- Hạo Kỳ túm lấy Thúy Vân gào lên giận dữ

ả nhìn anh cười nhếch mép:

-Sao thế? Cảm thấy hối hận hả, muốn cứu nó à, còn yêu nó lắm chứ gì, hết hứng trả thù rồi hả? Anh thành người tốt khi nào thế? Tôi thách anh rời khỏi đây đấy, thử đi.

Hạo Kỳ không nói gì anh chẳng thèm nhìn ả lấy một cái anh chạy thật nhanh ra khỏi bar. Cuống quít, dáo dác, vội vã, hấp tấp.....Aish, phát điên mất thôi, tối quá, không nhìn thấy gì cả, cô đang đâu.....sao tìm anh lại đau thế này.....không được, đây không phải là lúc yếu lòng anh phải tìm được cô, tìm được Tiểu Mi, mau lên.....

Phía sau bar XO

Một đám trâu ngựa vây quanh cô, một tên có lẽ là anh hai trong đám, quay lại nói với mấy tên còn lại, chúng hăm hừng bỏ đi, chỉ còn cô và hắn. Đôi mắt hắn sáng rực lia khắp người cô. Bỗng.....

Bốp

Một chiếc ghế sắt từ đầu bay tới. Anh đi tới dùng thắt lưng da quắt tới tấp vào nó một cách không thương tiếc.....Sau khi đã trút tất cả những bức bối trong lòng anh quay ra túm tóc nó, nở một nụ cười đáng sợ:

-Có đau không thế??? Chắc là đau lắm nhỉ? Nhưng lần sau nếu có tái phạm thì chắc không cần phải mất nhiều thời gian thế này đâu! Chỉ cần một nhát thôi! Hiểu chưa?- Anh đập mạnh đầu tên đó xuống đất, phải quần áo đứng lên tiến về phía Tiểu Mi.

Khuôn mặt cô ướt đầm, cô đang khóc sao? Cô đang chờ anh phải không? Họa Kì ôm lấy cô, lấy ngón tay lau đi những giọt nước mắt mặn chát. Lần này, có lẽ, anh đã đi quá xa rồi. Họa Kì bế cô lên, cô rúc vào anh như một con mèo nhỏ, đứng rồi, là mùi hương của anh, vòng tay của anh, ấm áp, thân quen.....

17. Chương 17

Tiểu Mi thức dậy, ánh nắng buổi sớm chiếu rọi vào phòng, cô nhìn sang bên cạnh, trống trải.....Vây là đêm qua, anh đã không về nhà. Cô dọn dẹp thức ăn thừa của đêm qua, cho hết công sức mò mẫn của mình trong buổi tối hôm qua vào thùng rác. Hôm qua, hôm kia và cả những ngày trước nữa... cô vẫn luôn chờ anh, nhưng đáp lại cô chỉ là nỗi cô đơn, sự trống trải đến đau lòng. Thu dọn xong mọi thứ cô nhanh chóng tới trường.

Cô gặp anh ở hành lang, cô muốn tránh anh nhưng sao cứ chạm mặt thế này. Làm ra vẻ bình thản nhất có thể, cô đi lướt qua anh. Anh kéo tay cô lại.

-Đợi một chút

-

- Tan trường đợi tôi ở cổng. Nhớ đúng giờ đó

Anh quay lưng bước vội. Cô đứng sau lặng lẽ nhìn bóng anh đang dần rời xa mình. Đưa tay nín giữ, nhưng thứ cô nín được chỉ là không khí. Giờ đây, cô biết mình thật là rẻ tiền trong mắt anh. Nhưng làm sao được, cô biết mình đã có lỗi, có lỗi thật nhiều với anh, cô chấp nhận bị anh hành hạ, anh chà đạp miễn sao anh hạnh phúc, làm tất cả mọi thứ vì anh dù biết sớm muộn gì mình cũng bị anh vứt bỏ.

-Lý trí: Mày bị điên à? Có biết nhục không? Anh ta rẻ rúng, xem thường mày lắm mà.

-Con tim: Không, không được Mi à, cái đó là điều tối thiểu cô có thể làm cho anh, chỉ cần được ở bên anh, cô có thể làm bất cứ điều gì mà.....

Lý trí và con tim cứ thay nhau dần vặt Tiểu Mi, giữa tình yêu và lòng tự trọng cô phải chọn cái gì đây?

Reng...reng...reng

Reng rồi, làm sao đây, có nên đến đó không? Cô nhớ đến lời nói của anh: “Tôi không có tính kiên nhẫn đâu”, cô càng rối hơn. Cô chạy như bay đến cổng trường, vậy là con tim đã thắng lý trí rồi, con người ta khi yêu thật ngu muội, mù quáng chạy theo những ảo tưởng mà con tim tự tạo nên. Vì yêu nên không cần tự trọng, yêu thật nhiều nhưng hãy xem nhận lại được bao nhiêu? Người ta sẽ mãi yếu đuối như vậy sao? Thật nực cười khi ai đó đã nói rằng: Thượng đế tạo ra con người là để yêu nhau.....

Cô đến nơi rồi, may quá anh còn chưa tới, nhìn đồng hồ giờ học đã qua được năm phút rồi, mới năm phút mà, chắc anh đang đến. Hôm nay trời khá lạnh, gió bỗng nhiên thổi mạnh và nhiều hơn. Cô kéo cao chiếc khăn len quanh cổ, chỉnh lại áo khoác.....

10 phút.....không sao chắc thầy cô giữ lại để giảng bài

15 phút.....sắp tới rồi, chờ thêm chút nữa đi

30 phút.....chờ thêm tí xíu nữa thôi, anh sẽ đến mà

1 tiếng.....

1 tiếng 30 phút.....

3 tiếng 45 phút.....

Mưa, trời bắt đầu mưa, lạnh quá, cô thích đi dưới trời mưa nhưng mưa bây giờ cứ như ông trời đang trêu cô vậy, trêu cái sự ngu muội của cô khiến một người chỉ xem cô như một món “ đồ” không hơn không kém. Sân trường vắng lặng, ai nấy đã ra về từ lâu, thỉnh thoảng có người chạy vội qua tìm chỗ trú mưa, họ nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, có một con diên đứng dưới mưa. Ừ chắc cô diên thật rồi.

“ Vương Hạo Kỳ xấu xa, tốt nhất em đếm từ 1 đến 1000 anh phải xuất hiện” cô lầm bầm trong miệng, nhưng chiều giờ đã đếm cả trăm lần 1000 rồi.

Kìa anh cũng đến, cô biết thế nào anh cũng đến mà, chắc anh bận giờ rồi nên giờ mới tới được, không sao, cô sẽ tập làm quen với nó. Khi yêu, con người ta thật lố bịch, luôn ép mình làm những điều mà mình không hề muốn.

Anh không đi một mình, anh đi cùng Thúy Vân. Anh cầm áo khoác ngoài che cho ả, anh sợ ả bị ướt mà quên rằng chính mình cũng đang bị ướt như chuột lột. Anh quan tâm ả ta quá nhỉ, chắc anh yêu ả lắm phải không? Hạo Kỳ đưa Thúy Vân vào xe, anh đi ngang qua cô, anh có nhìn thấy cô không?

Hạo Kỳ quay lại, anh đã nhìn thấy cô, cũng may cô không vô hình trong mắt anh.

-Sao không về đi, đứng đây làm gì.....? À tôi quên mất, tôi bận việc đột xuất, em về đi.....

-Ít nhất anh cũng phải xin lỗi em chứ

-Em về đi

-Anh xin lỗi em trước đã

Bỏ ngoài tai tất cả những lời của Tiểu Mi, anh lên xe, bỏ lại một mình cô ở đó, giữa trời mưa buốt lạnh. Tiểu Mi hướng mắt nhìn theo anh, chiếc xe vẫn đều đều chạy, chạy mãi, rồi khuất dần trong màn mưa. Tiểu Mi chết lặng trong vài giây, cô không muốn, bất giác cô cầm đầu đuổi theo xe của Hạo Kỳ.

-Hạo Kỳ à , đừng đi.....

Cô hét trong ghen ngào , nước mắt không biết lúc nào đã tuôn rơi. Cô chạy theo như điên dại, chạy theo như một con khờ. Cô muốn níu anh lại, Hạo Kỳ à, hãy ở lại với cô nhưng chiếc xe cứ lẩn tránh, rồi khuất hẳn trong màn mưa. Cô không ngại đi bộ từ trường về nhà đâu, bao năm rồi không có anh cô vẫn đi bộ mà nhưng cô muốn được bên anh, dù chỉ một chút thôi, cũng được. Anh đã hứa và anh cũng thất hứa, mãi mãi cô cũng chỉ là kẻ chạy đằng sau anh với khoảng cách ngày càng xa dần, cho đến khi anh biến mất, còn cô thì cứ chạy theo anh trong vô vọng, chạy mãi, chạy mãi.....

Ngồi trong xe, nhờ kính chiếu hậu, anh có thể thấy được tất cả. Anh định dừng xe lại thì ả lên tiếng:

-Thử dừng lại đi, anh chết với tôi

.....

Tiểu Mi bước đi thẫn thẫn trong mưa, nhìn cô bây giờ thật thảm hại toàn thân ướt sũng, lạnh, cô không sợ lạnh, cái lạnh da thịt thấm gì với cái lạnh đang cào cào, dày vò tâm hồn cô, đau đến xé lòng. Từng giọt mưa liên tục tạt vào mặt cô rất buốt, Tiểu Mi nhớ tới nụ cười của anh, nhớ nụ hôn ngọt ngào của anh và cô dưới ánh hoàng hôn.....

“ Anh à, chỉ là mơ thôi phải không anh, khi em tỉnh lại anh sẽ lại ở bên em và nở nụ cười ấm áp chứ?”

Ngày...tháng...năm.

Trời lại mưa rồi, không có gì để làm, ra ngồi gần cửa sổ, vừa uống cà phê vừa ngắm mưa. Mưa lớn quá nhỉ, mưa lại nhớ tới anh rồi. Hạo Kỳ à, anh là đồ xấu xí, đi biệt tăm biệt tích chẳng nói với em tiếng nào, chỉ để lại tờ giấy với một dòng ngắn gọn:” Tôi có việc sang Paris vài tháng”. Trước khi đi anh chỉ nói được với em thế thôi sao? Anh đúng là người khô khan. Anh không thể viết thêm nổi mấy dòng để an ủi em sao, đại loại là bảo em đừng buồn anh sẽ về sớm thôi. Viết thêm gần đó anh sợ tốn mực hả?...Cà phê uống cũng hết rồi mưa vẫn còn nặng hạt lắm, ngồi ngắm mưa thêm chút nữa. Tiếng mưa nghe vuitai quá, mưa cứ rơi, đừng ngừng lại, mình không muốn nghe tiếng lòng mình thẫn thẫn vì anh

Ngày...tháng...năm

Hạo Kỳ à, đang làm gì vậy? Nhớ anh quá đi, đã đi một tuần rồi đó, đi sao chẳng chịu gọi điện về thế, gọi cho anh thì chỉ nhận được tín hiệu máy bận. Anh hư quá đi, mai mốt về nhà em không nấu cơm cho anh ăn nữa luôn đó. Hi hi giờ thôi, ai lại nỡ bỏ đối bé Pi của em, Mi yêu Pi nhất mà, anh làm gì em cũng thà cho anh. Mưa rồi, về trái tim tặng anh đó [mặc dù trái tim em bị anh cướp lâu rồi, nhưng em vẫn muốn tặng nó cho anh].

Ngày...tháng...năm

Mưa nữa rồi, nói vậy thôi, mình thích mưa mà, mưa bao lâu tùy thích. Trời mưa, người ta chạy hối hả để tìm chỗ trú. Wao, ngưỡng mộ hai người đó thật, lãng mạn quá đi. Mình ở trong nhà còn chưa chắc ấm bằng họ. Nụ hôn đó kéo dài bao lâu nhỉ, 5 phút hay 10 phút...Ui sao mình vô ý thế, cứ nhìn họ chăm chăm, chắc họ yêu nhau lắm đây, yêu đến nỗi chẳng để ý gì tới cơn mưa lạnh buốt thay những cái nhìn khó chịu từ những người xung quanh, chỉ biết có nhau. Mình hiểu cảm giác đó mà, mình và anh cũng đã từng như vậy, ở trạm xe bus, ngày hôm đó mưa rất lớn, hết như ngày hôm nay...Tại sao mình lại muốn khóc vậy nhỉ....Hạo Kỳ xấu xa, sao chưa chịu về, muốn em chết vì nhớ mới chịu phải không?

Ngày ... tháng...năm

Hạo Kỳ yêu dấu, vẫn nhớ anh nhiều lắm. Em thích mưa lắm, em thường mơ một ngày nào đó, em và anh sẽ nắm tay nhau đi dưới mưa. Trong những giấc mơ chấp chờn không có thật, em luôn thấy mình thật nhỏ bé và cô đơn, co rúm trong cơn mưa, rồi anh xuất hiện, bàn tay mềm mại và ấm áp của anh nắm lấy tay em. Em không còn sợ, còn run rẩy nữa vì có anh, em ước mình đừng bao giờ tỉnh lại nữa, em muốn mình mãi chìm vào trong giấc mơ ấy, dù biết đó chỉ là mộng mị....

Ngày...tháng...năm...

Tên ngốc kia, có biết là anh đã đi bao lâu rồi không? Nhớ anh quá, ngủ không được, đi lang thang khắp nhà, không hiểu sao lại bước vào phòng anh. Đi tới chiếc giường ngủ của anh, úp mặt dưới gối, thơm quá, có mùi của chồng. Chồng xấu xí, nệm êm thế này mà không chịu về. Mới 6h25, trời còn chưa sáng hẳn, nằm thêm chút nữa. Lăn tới lăn lui, chẳng chớp mắt thêm được tí nào. Không khí buổi sớm lành lạnh hòa cùng âm thanh róc rách của mưa, một bản nhạc nhẹ nhàng ột ngày mới. Lại thêm một ngày anh vắng nhà.

Ngày ... tháng...năm

Chú ý, chú ý, hôm nay là sinh nhật Hạo Kỳ, thế mà Hạo Kỳ vẫn chưa chịu về. Em đã tự nhủ lòng mình là cứ để mặc cho thời gian trôi, ngồi chờ anh, nhưng không thể được, em biết mình đang dối lòng vì từng ngày trôi qua cũng là lúc nỗi đau trong em càng ngày chồng chất. Tính cả hôm nay, anh đi đã được 27 ngày rồi. Đừng nói với em là anh không nhớ sinh nhật mình nha!!! Em đã trang trí nhà cửa thật đẹp rồi, vừa mới học cách làm bánh kem dâu ngon lắm đó. À quên, em có mua quà tặng anh. Em phân vân rất nhiều, chẳng biết nên tặng anh cái gì...Cuối cùng cũng suy nghĩ ra, em sẽ tặng anh một cây dù. Đừng có coi thường cây dù của em nhé, anh rất ghét mưa đúng không, có nó, anh sẽ không lo bị ướt, chưa hết, nó còn có màu xanh ngọc bích, màu ưa thích của anh đó, thấy em tâm lý chưa? Lệnh cho anh phải xuất hiện trong vòng 3 giây, em nhắm mắt lại và bắt đầu đếm nha: 1.....2.....3. Mở mắt ra, ui, sao chẳng có ai vậy nè. Không sao, đợi chút nữa, hôm nay là sinh nhật anh, biết đâu anh sẽ về.....Kì à, anh mà không về, em sẽ một mình ăn hết ổ bánh ngon lành này đó. Đáng ghét, khuya rồi, đợi mà ngủ quên luôn, được rồi, em sẽ ăn hết cái bánh này, không chờ cho anh đâu, ủa sao thế, khi này mình cho nhiều đường lắm mà, sao tự nhiên thấy mặn.....

Ngày...tháng...năm

Đang nằm ngủ mơ màng, nghe tiếng xe, quen lắm, có phải anh về không? Phóng như điên xuống nhà, chạy ra mở cửa, anh à.....Không phải, đó là chiếc xe của người hàng xóm mới về, em thấy cánh cửa ngôi nhà đối diện, người vợ mừng rỡ đón người chồng về. Trước khi cánh cửa đóng lại, em còn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô ấy. À, vậy là chồng đã về với cô ấy, hạnh phúc quá. Em đứng vậy rất lâu, chẳng hiểu sao mắt cứ dán chặt vào ngôi nhà đối diện, rồi em lại nhìn về phía chân trời nhạt nhòa trong mưa, mong chờ một bóng hình quen thuộc, đáp lại chỉ là màn đêm nào nê, anh đèn đường hiu hắt và cơn mưa xối xả tạt vào mặt lạnh buốt. Vào nhà lúc này chỉ càng cảm thấy hiu quạnh hơn, có lẽ em sẽ chờ anh thêm một chút nữa.....

Ngày ...tháng...năm...

Trời mưa rồi, may mà mình có mang theo dù. Mưa lạnh quá, muốn tắm mưa lắm nhưng sợ bị cảm lên lại thôi. Pi đáng ghét, vợ vẫn đang nhớ chồng da diết. Anh biết vì sao em lại thích mưa không? Vì dưới mưa, em được là chính em, không cần phải che đậy cảm xúc của mình nữa, dưới mưa, không ai biết em đang khóc, nước mắt hòa cùng với mưa mặn chát. Mưa lạnh buốt, từng giọt, từng giọt thấm vào áo xoa dịu phần nào cơn đau trong em. Nhưng em biết, rồi mưa cũng sẽ tạnh, cơn đau lại tiếp tục dày vò, bóp nát trái tim em chừng nào anh không ở bên.

Ngày...tháng ...năm

Ắt xì... Bị cảm rồi, đứng suốt đêm ngoài mưa không cảm mới lạ. Em ghen ói lúc người chồng đi xa, nếu người vợ đặt một lọ hoa ngay trước cửa sổ thì chồng yêu sẽ nhanh chóng trở về với mình. Em học cái này ở trên mạng, chẳng có cơ sở khoa học nào hết nhưng em cứ làm theo, cũng đâu có mất gì... bình hoa thứ năm rồi nhá, em hái gần hết hoa sau vườn rồi, mà còn chưa chịu về... Năn nỉ mà, mau về đi.....

Ngày...tháng...năm...

Hình như em mắc bệnh tự kỷ rồi, đêm không muốn ngủ, cứ muốn rang ngoài đứng chờ anh. Vậy là đã 2 tháng 10 ngày rồi, sáng em có gọi điện liên tục nhưng anh không chịu bắt máy, em lại dùng điện thoại công cộng gọi cho anh, quả nhiên, có người bắt máy. Nhưng không phải anh, đó là một giọng nữ, em biết giọng nói đó nhưng thôi, em không muốn nhắc đến, em không muốn suy diễn lung tung, anh sang Paris vì công việc, tập đoàn Venus lớn mạnh còn đang chờ anh gánh vác mà, chồng của em, anh là the best em yêu anh nhiều lắm, xong việc nhớ về sớm với em nhé...

Ngày...tháng...năm

Hôm nay là đúng 3 tháng rồi, tại anh mà em xuống mất 4 ký, khi về hỏi tại sao em ốm là em đánh anh liên đó, vì anh chứ ai.... Trời lại mưa, mưa bắn từng giọt vào tấm kính, không còn thấy gì ngoài kia nữa. Nước mưa làm khung cảnh càng trở nên mờ ảo hay chính những giọt nước mắt không biết rơi từ lúc nào của em đã khiến cho em không còn nhìn thấy mọi thứ nữa. Nhặt nhòa, nhặt nhòa..... phải chăng mọi thứ chỉ là hư vô. Có thể vì quá khát khao yêu thương nên thấy vô vọng.....

End pov

Tiểu Mi gục đầu xuống, che đi những giọt nước mắt của chính mình.

“Cạch”

Là tiếng mở cửa, có phải vì nhớ anh quá nên cô tự tạo ra ảo giác không? Không đúng, cô nghe tiếng chân, tiếng hành lý đặt xuống đất. Cô nghe rõ ràng tiếng mở cửa rồi kể đó là tiếng sập cửa. Là anh, Hạo Kỳ, anh đã về.

18. Chương 18

Tiểu Mi mở to mắt hết cỡ khi nhìn thấy Hạo Kỳ từ cửa bước vào, là anh thật sao, có phải cô đang nằm mơ không, cô lấy ngón tay bấm mạnh vào tay mình, đau, không phải mơ rồi. Cô chỉ muốn chạy đến ôm chầm lấy anh thôi. Hạo Kỳ nhìn cô, đôi mắt vẫn lạnh lùng, anh bước ngang qua cô, không nói một lời. Ba tháng xa nhau những tưởng anh sẽ đối xử tốt với cô một chút, nào ngờ anh vẫn cứ lãnh đạm như vậy. Tiểu Mi ngửi thấy mùi rượu bia thoang thoảng khi anh bước qua cô, cô nhìn theo dáng đi của anh đúng là có vẻ lảo đảo của một người đang say.

Hạo Kỳ vào phòng, Tiểu Mi mang đồng hành lý của anh xếp vào một góc. Hôm nay nhìn anh lạ lắm có vẻ rất buồn, lại còn đang say nữa chứ. Tiểu Mi chân chừ đứng trước cửa phòng anh hồi lâu, cô rụt rè gõ cửa, đẩy cửa bước vào. Phòng anh tối om, anh không bật đèn, cô mò mẫm đi trong bóng tối. Cô va phải anh, hai người đang đứng bên cửa sổ, khi đứng gần cái mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi khiến cô khó chịu. Một tia chớp lóe lên, khuôn mặt anh lơ mơ hiện ra.

Tiểu Mi vô thức lùi lại phía sau, sao bỗng nhiên cô thấy sợ, cô khẽ hỏi:

-Hạo Kỳ à, sao anh không bật đèn lên, anh ăn gì chưa, em làm gì cho anh ăn nhé

-.....

- Anh mới uống rượu phải không, người anh toàn mùi rượu.....

-

Đáp trả lại cô chỉ là sự im lặng đến nặng nề, khiến cô càng thêm bối rối. Ánh chớp vẫn thi thoảng lóe lên, tiếng mưa rào rào, hơi thở anh gấp gáp, con tim cô đập thành thạch sở hãi, Tiểu Mi nói lí nhí:

Chắc anh mệt rồi, em ra ngoài cho anh nghỉ nhé. Chúc anh ngủ ngon.

Tiểu Mi nhanh chóng hướng ra cửa, nếu còn nấn ná ở đây, cô sợ mình sẽ không thể thở được nữa, cô sắp ngạt thở rồi. Thành linh, anh nắm lấy tay cô, siết mạnh ở cổ tay.

Kì à, đau quá, anh nắm chặt quá.....

Cô đẩy tay anh ra nhưng chỉ làm anh siết mạnh hơn, Hạo Kỳ kéo Tiểu Mi lại gần, anh dùng tay vuốt ve khuôn mặt cô, cô ngượng ngùng cúi mặt xuống, anh nâng cằm cô lên, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn say đắm.....

Vân à, lại đây với anh

Anh là đồ khốn. Anh ở với cô ta chưa đủ sao, buông ra, tôi không phải là Vân của anh.

Tiểu Mi thấy nhói, nụ hôn nồng nàn lúc này không phải dành cho cô vì nó chưa bao giờ là của cô. Cô luôn khát khao nụ hôn của anh, nhưng hơn bao giờ hết, ngay lúc này đây, cô cảm thấy nó thật tởm lợm.

Bất ngờ anh lao đến, một lần nữa chiếm lấy bờ môi cô. Nụ hôn không còn nhẹ nhàng như lúc này nữa, nó thô bạo, đầy thú tính. Cô ra sức giãy giụa, cố dùng hết sức mình đẩy anh ra, không muốn đón nhận nụ hôn của anh. Nhưng anh vẫn cứ siết chặt lấy cô, thô bạo như một con thú hoang vồ lấy con mồi. Hình như anh muốn cô ngừng thở.

Cô cảm thấy mình sắp ngất lịm đi vì thiếu ôxi, Tiểu Mi cắn mạnh vào môi anh, khiến nó bật máu. Môi anh vẫn lì lợm ép vào môi cô, dòng máu tanh tưởi hòa lẫn với mùi rượu, nụ hôn càng thêm mặn đắng. Cô lại tiếp tục cắn mạnh vào môi anh, bất chợt, anh buông cô ra, cô nhận được một cái tát đau điếng từ anh. Tiểu Mi lảo đảo ngã xuống giường, cái tát trời giáng lúc này khiến cô không còn đủ tỉnh táo nữa.

Đêm động phòng của anh và cô sau suốt 2 năm chung sống, cái cảm giác được gần gũi bên anh sao mà khác xa quá so với những gì cô tưởng tượng, không hề ấm áp mà trái lại chỉ thấy một sự lạnh lẽo luồn vào. Mưa, bên ngoài vẫn mưa, sao vẫn thấy đau, nước mắt chảy trong giấc mơ, hòa lẫn vào mưa.

Tiểu Mi giật mình thức giấc bởi tiếng sấm ầm ỉ ngoài kia..... Cô thức giấc với khuôn mặt ướt đầm nước mắt, từ lúc nào ngay cả trong mơ, cô vẫn không thể thoát khỏi nỗi đau. Hạo Kỳ đang ôm cô trong vòng tay nhưng sao cô thấy anh xa cách quá, cô không còn cảm nhận được hơi ấm của anh nữa. Tại sao càng cố gắng gần nhau chỉ càng đẩy nhau ra xa hơn? Tại sao càng cố gắng yêu thương nhau chỉ càng làm tổn thương nhau.

Tiểu Mi gỡ cánh tay của Hạo Kỳ ra, nhẹ nhàng ngồi dậy thì một tay anh nắm tay cô lại. Anh nói trong mơ màng.

Anh yêu em.....

Em, là Thúy Vân hay Tiểu Mi?

Ranh giới giữa tình yêu và thù hận dường như rất mong manh.

Cô nhắm chặt mắt lại, cô sợ, nếu nhìn anh lúc này, có lẽ cô sẽ hận anh và giết anh mất.

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Tiếng điện thoại reo lên. Anh lơ mơ tỉnh dậy. Có tin nhắn được gửi tới

From: Thúy Vân

-Anh tới nhà em đi. Nếu không tới, em sẽ biến mất ngay trước mặt anh

Hạo Kỳ mặc, anh ném chiếc điện thoại sang một bên rồi lại vùi mặt vào chiếc chăn ấm, anh đang rất buồn ngủ chợt tiếng điện thoại reo lên lần hai, số lạ, anh không quen nghe điện thoại của người lạ, nhưng không hiểu sao, anh lại bắt máy.

-Alo

- Cậu Hạo Kỳ à, tôi là người giúp việc của cô Thúy Vân, cậu à, cậu đến nhanh đi cô Vân tự tử rồi!

- Sao cơ!??????????

- Cô Vân cắt cổ tay tự tử rồi, cô ấy nhất định không chịu đến bệnh viện, cậu mà không đến chắc cô ấy chết mất!

- Được rồi, tôi tới ngay.

Anh bật dậy mặc lại quần áo rồi lao xe tới căn hộ của Thúy Vân, lòng anh nóng như lửa đốt, tại sao cô lại có hành động như thế được cô đâu phải là con người yếu đuối, nhưng tất cả các suy nghĩ đều bị anh gạt qua một bên, trên chiếc xe BMW đang phóng với vận tốc chết người khuôn mặt anh giờ đang trở nên căng thẳng một cách cực độ.

Chiếc xe nhanh chóng được dừng trước căn biệt thự của Vân. Anh lao vào bên trong, cửa nhà không khóa. Thúy Vân đang nằm trên giường

Lúc đó đã là 4 giờ sáng, anh mệt mỏi lái xe về nhà để thu xếp đồ dùng cá nhân vì rất có thể anh sẽ ở lại viện chăm sóc Thúy Vân, ngoài trời mưa, mưa rất to mưa khiến tầm nhìn của anh kém đi và cơn buồn ngủ kéo đến, anh muốn ngủ. Mà mệt cũng phải thôi đêm qua anh uống nhiều rượu lắm mà! Khoan đã! Có cái gì đó, đúng rồi, chắc chắn đêm qua đã có chuyện xảy ra. Anh cãi nhau với Thúy Vân rồi anh về Việt Nam, về rồi anh đã vào bar uống rất nhiều rượu và về nhà trong tình trạng say mềm, khi về nhà anh đã cùng với.....

“Đêm hôm qua, cô gái đó làTiểu Mi..... hay..... Thúy Vân.?”

“ANH LÀ ĐỒ KHỐN! ANH Ở VỚI NÓ CHƯA ĐỦ SAO???...BUÔNG TÔI RA TÔI KHÔNG PHẢI THÚY VÂN CỦA ANH!!!!!!”

Anh về nhà, mở cửa phòng mình, tìm đến bếp...cô ko có ở đây, tìm tới phòng khách... không có gì. Anh sang phòng cô, bên trong tối om, có tiếng nước xả trong phòng tắm.

Cạch! Tiếng mở cửa khô khốc vang lên. Một mùi tanh xộc vào mũi khiến anh buồn nôn, cô ngồi đó tựa lưng vào tường với ánh mắt đờ đẫn, một dòng máu đỏ tươi, cô bật ra những âm thanh không rõ ràng trong cổ họng, khuôn mặt ngu ngơ, trông cô chẳng khác nào một con búp bê ma trên sàn nhà tắm xung quanh là những vệt máu nhỏ li ti, trong bồn tắm máu khế rỉ ra, máu và nước trộn lẫn vào nhau.

Anh với tay ra bật đèn phòng ngủ, một hình ảnh kinh hoàng khác đập vào mắt anh, máu vương *** loang lổ trên sàn, nền gạch trắng chỗ thì li ti những chấm máu nhỏ, chỗ thì đỏ thẫm một vệt máu chảy dài, trên tường bê bết những mảng máu mà anh đoán là do cô dùng tay quệt lên. Có cảm giác như nơi đây vừa xảy ra một cuộc thảm sát

M...Mi à!!!!!!

Anh chạy sang phòng tìm quần áo cho cô rồi anh trở lại và rồi.....anh phải đưa nhanh tay lên bịt miệng mình lại vì cảnh trước mặt anh bây giờ quá dữ dội hãi hùng)

Bàn tay cô dẫm trong máu, cô đưa nó lên miệng, mút mát, liếm láp những đầu ngón tay, máu dính đầy xung quanh miệng, dính lên mặt. Từng giọt, từng giọt, máu chảy vào miệng cô, không để thừa đi giọt nào, cô hứng máu một cách thêm thuong, vòm miệng cô giờ đỏ thẫm đầy máu, âm thanh chóp chép vang lên tiếng mút mát từng đầu ngón tay, cái mùi máu tanh tươi cứ xộc vào mũi anh. Cô trây trét máu ra khắp cánh tay, và mặt. Rồi dùng đôi bàn tay đầy máu tươi quệt một mảng máu lớn lên tường, lấy tay vò mái tóc rồi ... những tiếng cười bật ra, những âm thanh không rõ ràng, tiếng gió gào rú, tiếng cành cây đập vào cánh cửa, tiếng sấm chớp ngoài kia, tiếng mưa rơi lộp bộp, tiếng nước chảy từ vòi sen, những âm thanh bật ra

khi cô mút ngón tay, tiếng anh khóc... một bản nhạc ghê rợn vang lên trong đêm tối, những âm thanh ma quái, những nốt trầm bỗng vang lên như đang dìm người ta vào cõi chết.....

Đừng Mi à, đừng liếm nữa em không thấy máu tanh à?

Không thể chịu thêm cảnh tượng trước mắt, Hạo Kỳ tiến lại gần cô, tắt vòi nước, anh cầm lấy tay cô, không cho cô mút ngón tay nữa

-Ừ... ừ... ừ... ừ... ừ... ừ..... hức...hức-Tiểu Mi co rúm người lại, khuôn mặt cô đầy vẻ hoảng sợ, cô úp mặt vào đầu gối, những tiếng khóc thút thít, cô sợ anh

- Mi à.....Anh.....

Anh sững sờ khi nhìn thấy bàn tay đầy máu của cô...Một dòng máu dài tủa ra từ vết cắt sâu hoắm trên cổ tay cô, máu...anh giữ chặt cổ tay cô để cầm máu...nhưng càng giữ máu càng tuôn ra thêm...máu vậy đầy người anh và nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi anh đang mặc chỉ trong chốc lát.Anh xé vụn cái khăn mặt rồi băng cổ tay cô lại ngăn không cho chảy ra nữa. Cô khẽ nhăn mặt, chắc là rất đau

Đau, cô không biết cô có đau không? Có lẽ cô mất cảm giác rồi chẳng, cô không biết, cô sợ, chỉ đơn giản là thấy sợ thôi. Sợ rằng vì quá yêu anh nên sẽ hận anh, hận anh nên chỉ muốn anh thuộc về mình, hận anh nên chỉ muốn giết chết anh. Yêu anh nhiều lắm nhưng cũng không ít lần bị anh dày vò, hành hạ. Yêu anh, muốn ở gần bên anh, chăm sóc cho anh, càng muốn gần anh thì chỉ càng bị anh ruồng rẫy, gần anh để anh biết rằng anh ***** tới mức nào, cô sợ, cô cảm thấy ghê tởm.....

Anh tìm thấy một con dao gấp được cô vứt lẫn lóc trên nền gạch loang lổ máu và nó đã cho thấy không ai khác ngoài cô tự hành hạ bản thân mình còn lí do tại sao thì

Trưa hôm sau:

Tiểu Mi tỉnh dậy, xung quanh cô là một căn phòng toàn màu trắng, tiếng chim hót nhẹ nhàng nhát qua khe cửa, hình như đây là bệnh viện. Toàn thân cô mỏi nhừ và bàn tay tê buốt, ở phía cổ tay đã được băng kín mít. Cô đưa mắt nhìn khắp xung quanh phòng rồi khẽ thở dài, cả phòng trống trải và người cô mong đợi xuất hiện không hề có mặt ở đó. Anh đã không tới. Bất chợt, cánh cửa bệnh viện bật mở. Một người phụ nữ mặc áo blue trắng xuất hiện:

-Hà Huyền Mi đến giờ băng lại vết thương rồi.

-Uhm! dạ, à mà chị ơi tôi bị làm sao mà phải vào đây vậy? Ai đưa tôi đến đây thế chị có biết không ạ?

-Uhm mà 4 giờ sáng hôm qua, có một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi đã đưa cô vào đây! đi tìm cậu ta mà cảm ơn đi, nghe đâu cậu ta có người nhà nằm phòng 204 đấy

-Vâng

Tiểu Mi mệt mỏi tựa lưng vào thành giường, tại sao chỉ một đêm không ngủ mà cô thương tích đầy mình như thế này, càng cố nhớ lại càng thấy đau lòng,mưa, những nụ hôn, nước mắt và máu.Mí mắt cô từ từ khép lại cô muốn ngủ, ngủ để không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Flashback

2:00 am:

Anh lao nhanh ra khỏi nhà, vì lo lắng về Thúy Vân của anh.

-Không được Hạo Kỳ à! Đừng đi mà, anh quay lại nhìn em đi, em ở ngay sau anh này, quay lại đi anh! Chỉ một bước nữa thôi!!!!!!!!!!

Cánh cửa đóng sầm lại, còn mình cô với bóng tối, cô độc. Bóng tối bủa vây như đang nuốt chửng cô và nỗi lòng đang tan nát của cô.

- Hạo Kỳ à! Anh đừng đi nữa.....

Cô nhìn theo bóng hình anh đang tan biến dần trong màn đêm mà bật khóc, khóc không thành tiếng, nó nghẹn ngào nơi cổ họng

Hạo Kỳ à! Đừng đi nữa, làm ơn, em xin anh, em không muốn như thế này đâu, tại sao lại đối xử với em như thế.....taaaaaaaa saooooooooo?

Tiểu Mi tiến đến chiếc ghế nơi góc phòng, nhấp nhẹ từng ngụm rượu vang đắng chát...Chắc gì nó đã đắng hơn giọt nước mắt của cô lúc này.Bó hoa hồng bị vứt chổng chơ dưới đất. Cô đã toan phớt lờ bó hồng, phớt lờ nỗi ê chề đang ghen ứ trong lòng cô. Nhưng cuối cùng cô bị khuấy phục bởi màu đỏ đầy mời gọi của bó hồng. Cô lục tìm chiếc lọ pha lê đẹp nhất của mình rồi nhặt bó hồng cắm ngay ngắn vào trong lọ....Cô ngồi chờ dần ngấm bó hoa hồng mặc hai má ướm dầm những giọt mặn chát....Giá mà những giọt nước mắt của cô có thể làm phai tàn màu máu đỏ của những cánh hồng và biến chúng thành màu trắng trong như tình yêu cô dành cho anh thì.....

Và vào lúc đó....

Cô quyết định tự giải thoát ình.

Cô mở mắt ra, ánh nắng nhạt buổi chiều khiến cô khẽ nhú mắt lại. Tiểu Mi gắng gượng ngồi dậy, người cô đau ê ẩm, đau đầu khủng khiếp, loay hoay mãi cô mới có thể ngồi ngay ngắn lên, lưng tựa vào thành giường. Một thiên đường màu trắng ở trước mắt cô....thì ra cô vẫn ở bệnh viện, nhìn sang bên trái cô thấy anh đang nằm ngủ trên ghế sofa, nhìn anh, nhớ đến anh, rồi cái kí ức kinh hoàng ấy lại hiện về. Từng dòng kí ức như thước phim quay chậm dần dần rõ nét, cái đêm kinh hoàng ấy, cái đêm mà cô nghĩ nó sẽ phải là đêm hạnh phúc nhất đời cô, cái đêm cô nhận được thái độ hờ hững đến tàn nhẫn từ anh. Cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác hạnh phúc thế nào khi anh hôn cô, rồi đến nỗi nghẹn ngào khi nghe anh gọi tên Vân, cô đã khóc rất nhiều. Cô thức dậy giữa đêm gối ướt dầm nước mắt, và anh lại gọi tên Vân. Sau đó anh nhận được điện thoại có liên quan đến cô ta, anh lao nhanh ra khỏi nhà.

Nghĩ đến đây Tiểu Mi bật khóc, những tiếng nấc nghẹn ngào hòa cùng những giọt nước mắt tủi nhục đắng cay.Cô khóc vì cái gì? Khóc khi mình bị người mình yêu lừa gạt hay khóc khi người mình yêu nhẫn tâm quay lưng bỏ đi khi cô đang cần anh ta nhất. Cô khóc rồi lại mỉm cười chua chát, cười mình ngu ngốc, cười mình khờ dại, cười khi mình đã quá mong chờ vào một tình yêu không thật rồi cô lại khóc.

Đừng khóc! Chỉ đơn giản là anh muốn em đừng khóc thôi, hãy cứ cười lên em nhé! Và hãy cứ nghĩ rằng chúng mình sinh ra là để dành cho nhau

Hạo Kỳ nhắm nhẹ đôi mắt, ngay lúc này anh muốn chạy thật nhanh đến bên cô rồi ôm chặt cô vào lòng, nhưng hình như giữa cả hai người vẫn còn có một khoảng cách rất lớn khoảng cách mà chính hai người tự tạo ra để tránh làm mình tổn thương nhất.

Tại sao lại khóc ?!

.....- cô mở đôi mắt to tròn ạng nước nhìn về phía anh

Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Cô có biết rằng tôi ghét cô thế nào không? – bất chợt, cô vợ lấy chiếc gối ném về phía anh, ngay lập tức anh nắm chặt tay đề cô xuống nệm mặt anh lạnh lùng phun ra từng chữ

- Không phải là cô yêu tôi lắm sao? Tôi muốn cô phải ở bên tôi cho tới lúc chết! đừng bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ trốn hay là tự tử ở đây, nếu cô còn muốn sống thì ngoan ngoan mà nghe lời, còn không đừng trách tôi tàn nhẫn - anh khẽ nhếch môi cười rồi quay đi

Anh là đồ tồi!

Hạo Kỳ bỏ đi không quay đầu lại, đôi môi anh khẽ nhếch một nụ cười, một nụ cười khiến con người ta ớn lạnh.

Và rồi khi cánh cửa kia đóng lại người ta sẽ không còn thấy anh là Vương Hạo Kỳ lạnh lùng và tàn nhẫn nữa, chút lạnh lùng anh vừa thể hiện chợt tan hết. Anh đâu đủ để làm một người có trái tim sắt đá, thờ ơ! Anh cũng biết khóc,biết đau như bao người bình thường khác.

Hạo Kỳ đưa tay dầm mạnh vào tường...một dòng máu dài tứa ra từ tay anh, nhưng anh mặc , những giọt lệ nặng nề vương trên hàng mi buồn và đen lầy

Anh...xin...lỗi...

19. Chương 19

Tiểu Mi đưa tay ra ngoài cửa sổ hứng từng giọt mưa, ngoài trời mưa rất lớn, chắc là vì trời đang có bão nên mấy ngày nay Hạo Kỳ không đến thăm cô được(mong là như thế). Từ lúc vào đây cô chiều nào cô cũng ngồi trước cửa sổ ,ở ngoài kia, các cặp tình nhân thường hay ngồi ở đó, khuôn viên bệnh viện, nhìn họ thật hạnh phúc, yêu nhau bằng một thứ tình cảm chân thành không hề toan tính hay ép buộc, họ trân trọng từng giây phút ở bên nhau chứ không hề như cô và anh, cứ nín kéo, ràng buộc rồi căm ghét đẩy dụa nhau để cả hai người cùng rơi vào bế tắc. Hiểu lầm nối tiếp hiểu lầm, tại sao anh không chịu hiểu.....

Cô chủ! Cô đi đâu vậy?- gã vệ sĩ riêng của cô lên tiếng

Đã ai nói với các bạn hiện giờ Tiểu Mi đang bị giam giữ chưa nhỉ?

Tôi ra ngoài hít thở không khí chút!

Nhưng.....

Nhưng sao! Vương Hạo Kỳ bảo các ông cách ly tôi với thế giới bên ngoài chứ gì, tôi đâu phải là nô lệ của anh ta, tránh ra đi- cô bực dọc

Cô đừng làm khó chúng tôi nữa, trách nhiệm của tôi chỉ là bảo vệ cô thôi

Bảo vệ sao? Nực cười, cầm tù thì đúng hơn, các ông đúng là trung thành thật! trả trách Vương Hạo Kỳ ra sức nuôi thật nhiều chó săn, không ngờ được nhiều việc thế

.....

Cô nói cái gì vậy?- Hạo Kỳ đứng đó tựa lưng vào tường

Anh....anh còn nhớ tới tôi nữa sao, tình yêu bé nhỏ của anh đâu rồi?

.....

Flashback:

Tiểu Mi ngồi trên giường để y tá băng lại vết thương ỳnh, rồi cô chợt giật mình khi nhớ ra điều gì đó.

Uhm! chị à, cho em hỏi cậu thanh niên hôm trước đưa em vào viện ý? Người nhà cậu ấy còn ở đây không?

Tôi cũng không biết, nhưng cô thử tới phòng 204 xem, biết đâu còn ở đó

Vâng! Em cảm ơn chị

Tiểu Mi mỉm cười, cô muốn gặp và cảm ơn người đã đưa cô vào viện, nhưng thật sự cô không thể nhớ nổi, tại sao hôm ấy cô lại bị thế này.

Cô ngồi trên xe lăn rồi đi thẳng về phía cuối hành lang, phòng của người đó là phòng 204, phòng của cô là phòng 304 có vẻ trùng hợp,cả hai đều là phòng bệnh cao cấp. Cô lăn xe vào thang máy.

Thang máy mở ra, vậy là đã xuống tầng dưới.Đó là phòng 304, cô đi tới cửa phòng rồi đột nhiên chợt khựng lại. Qua tấm kính ở cửa bệnh viện cô nhìn thấy một cặp tình nhân thật hạnh phúc cô gái ngồi trên giường bệnh, còn chàng trai đang cầm một bát cháo nóng bón từng thìa cháo cho cô gái. Thật là hạnh phúc, thật đáng ghen tỵ trên đời này có cặp đẹp đôi thế sao????????????????????

Tiểu Mi bật khóc cô lao nhanh xe đẩy ra ngoài, nước mắt rơi, tại sao cô lại khóc thế? Có cái gì đó gần như là ghen tỵ, ghen tỵ với Hồ Thúy Vân. Cô khóc tức tưởi rồi lao xe về phía phòng mình.

-End Flashback

-Cô muốn gì?

-

- Muốn ra ngoài phải không? Không muốn ở trong bệnh viện nữa phải không? Vậy thì được rồi, tôi sẽ cho cô toại nguyện.- Anh túm lấy tay áo cô kéo đi.

- Bỏ tôi ra, buông ra Hạo Kỳ, đau, nghe tôi nói không, đau quá.....

Bỏ ngoài tai lời nói của cô Hạo Kỳ vẫn lôi cô kéo ra khỏi đó, chiếc xe BMW đen đỏ trước cửa bệnh viện. Anh kéo cô vào xe mạnh tới nỗi cô giật người ngã quỵ, cái nắm chặt khiến tay cô gần như mất cảm giác.

Khi cả hai đã ngồi vào trong xe, Tiểu Mi không nói gì. Hạo Kỳ cũng thế, lạnh như băng. Có đôi khi, im lặng là cách giải quyết tốt nhất, nhưng cũng có lúc, im lặng đồng nghĩa với việc tra tấn và hành hạ nhau. Không khí ngột thở, bức bối vấy cô và anh.

.....

Sau tiếng phanh gấp làm cả người đổ nhào về trước rồi dập mạnh ngược ra sau, Tiểu Mi mở bừng mắt. Đây...chẳng phải là nhà cô ngày xưa sao? Khoảng sân này, hồ nước này, cánh cửa này, hành lang này.....

-Anh.....

-Ra ngoài – Hạo Kỳ đóng rầm cửa xe sau câu nói khô khan, Tiểu Mi bước theo sau.

Ngôi nhà rộng lớn không một bóng người, cảm giác lạnh lẽo quanh hiu tràn ngập. Anh mở cửa căn nhà, lôi cô vào trong.

-Đây không phải là điều cô mong muốn sao.....tôi giúp cô toại nguyện rồi đó.....hãy cứ ở đây mà tận hưởng thiên đường của mình cô đi.....- Ánh mắt lãnh khốc và tàn nhẫn chiếu thẳng vào Tiểu Mi

Hạo Kỳ quay gót bước đi, khóa sầm cửa lại. Chiếc BMW đã mất hút từ lúc nào, Tiểu Mi vẫn đứng đó với đôi tay buông thõng.

-Anh nói...là thiên đường...thiên đường ...là thế này sao....Ha ha- Tiểu Mi dựa vào tay vịn cầu thang từ từ trượt xuống, càng cười lớn thì tim càng đau, nụ cười mang đến nỗi đau đớn khiến trái tim cô như tê dại

-Anh biết không....em thấy mệt mỏi lắm rồi, rất đau! Em có thể bỏ cuộc được không, Hạo Kỳ?

Đêm

Đồng hồ điểm 12h đêm, trời càng lúc càng gió, tiếng là rơi xào xạc. Một làn gió lạnh thoáng vào khiến Tiểu Mi rùng mình. Cảm giác như có cái gì đó không ổn, cô mở mắt ra và giật bắn mình kinh hãi khi thấy một dáng người đen ngòm trước mặt đang nhìn thẳng vào mình. Ánh đèn le lói từ chiếc đèn ngủ càng làm cho bóng dáng ấy đặc quánh lại và ghê sợ hơn.

Tiểu Mi bị đẩy mạnh xuống giường. Dù cố sức vùng vẫy nhưng dường như mọi thứ âm thanh đều bị màn đêm nuốt chửng. Bóng dáng ấy cúi sát người cô. Đột nhiên mắt Tiểu Mi ánh lên, mùi hương của con người đang trước mặt cô rất quen thuộc. Đôi mắt này, mùi hương này...cảm giác này.....

-Hạo...Hạo Kỳ! Anh.....Anh muốn gì? Buông...Buông tôi ra!!!- Ra sức vùng vẫy, cô cắn mạnh vào tay Hạo Kỳ.

-Á....

Cô vùng ra khỏi anh, lao thật nhanh ra ngoài cửa.... Tay phải vừa chạm tới cánh cửa.

-Á! Buông ra? A!- Bỗng nhiên cổ tay cô bị siết mạnh, xương như muốn bị nghiền nát, Tiểu Mi nhú mày đau đớn.

RẦM!

Bản lề cửa như muốn long ra vì cú sập thô bạo. Đôi tay anh vẫn nắm chặt lấy cô.

-Buông ra! Đau....Á!- Hạo Kỳ như một con thú điên khát máu xô Tiểu Mi vào tường, Hạo Kỳ cúi người ép môi trên môi cô.

- Không được.....dừng lại đi..... tôi không muốn- Cô nói trong đứt quãng, xen vào là những tiếng nức.

Hạo Kỳ khẽ nhếch môi.

-Đêm nay tôi muốn vui vẻ, thay vì một *****, tôi muốn cô.

-

Anh nói gì? ***** ư...Đột nhiên Tiểu Mi buông thông tay, ngừng giãy giụa, chút tự tôn cuối cùng cũng không thể giữ, vậy thì...chống cự làm gì đây.....?

Ngoài kia...ánh trăng như nước.....đêm.....ái muội.....

Có cơn gió lạnh mang theo mùi sương sớm - mùa đông đã đến. Tiểu Mi khẽ tựa mình tỉnh dậy rồi lê bước vào phòng tắm.

.....

.....

.....

Khi Hạo Kỳ tỉnh dậy, Tiểu Mi vẫn nằm cạnh anh...Cô lặng yên nhìn anh, không giật mình khi đôi mắt mãnh liệt chiếu vào mình, cô bình thản nằm quay mặt ra hướng ban công, giọng cô nhẹ như chiếc lá khẽ rơi bên thềm.

-Quá khứ...rất lâu, rất lâu về trước...Vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời...khi tôi tỉnh dậy...bên cạnh tôi mọi người giúp việc đều biến mất....., chạy sang phòng ba mẹ...không thấy ai...chạy xuống bếp....chạy đi tìm khắp nhà nhưng không thấy ai...căn nhà trống vắng và lạnh lẽo không một bóng người...tôi khóc lóc và gào thét nhưng tuyệt nhiên không hề có tiếng đáp lại... chỉ thấy có rất nhiều người đứng ở trước cổng nhà tôi và họ phá sập cổng nhà lao vào...xâu xé, giành giật những thứ đồ có trong nhà tôi, từng thứ, từng thứ một.....

-

- Vậy là gia đình tôi đã phá sản, bạn bè, các mối quan hệ đều quay lưng hết với gia đình tôi, cuối cùng ba tôi phải bỏ chốn khi bọn cho vay nặng lãi cứ ráo riết truy đuổi, ngay sau đó mẹ tôi phát hiện ra mình mắc bệnh hiểm nghèo, và bà mất ngay sau vài tháng sau đó.....Và rồi tôi được một gia đình tốt trong số những chủ nợ nhận nuôi...Anh có hiểu được cái cảm giác vui mừng thế nào khi có người nhận nuôi không....Tôi cố gắng làm mọi thứ cho họ vui, cố gắng học thật giỏi, thật hoàn hảo để họ thấy tôi xứng đáng. Kết quả là họ ném tôi vào trại trẻ mồ côi với lí do, tôi muốn giết con gái họ- Đôi vai nhỏ run lên, Tiểu Mi kể tiếp.

- Tại sao.....Tôi cố gắng xuất sắc cũng bị ghét, người ta muốn xô tôi xuống cầu thang lại biến tôi thành kẻ giết người...Cả cô nhi viện không tiếc lời nhục mạ, phỉ báng mạt sát, khinh thường. Không ai chơi với tôi, không ai tin tôi. Thậm chí đánh đập, bỏ đói.....Lúc đó biết tôi nghĩ gì không?

-

- Lũ *****! Có ngày tôi sẽ giết tất cả!

Tôi đã nghĩ thế, và sống thu mình trong thế giới vô cảm. Không muốn được yêu thương, không tin vào yêu thương . Cho đến một ngày Thanh Tùng đi tới cô nhi viện tìm tôi, anh ấy thấy tôi ngồi co ro ở một góc trong ngôi nhà hoang vắng sau cô nhi viện, con bé 13 tuổi gầy sọc lem luốc đang nhai miến bánh mì cũ mốc. Anh ấy đã khóc, và nói rằng anh ấy đã đi tìm tôi khắp nơi kể từ lúc gia đình tôi phá sản, anh ấy muốn tôi về nhà anh ấy.....

-

- Lúc đó, tôi chỉ cười lạnh trong lòng và nghĩ “ thoát khỏi địa ngục này là được, dù phải đến một địa ngục khác cũng không sao”. Thanh Tùng và mọi người đều rất tốt với tôi. Nhưng yêu thương nào cũng có giới hạn, họ sẽ yêu thương tôi như thế này được trong bao lâu? Tôi đã sống mà không nói một chữ, không tiếp nhận yêu thương cũng không đáp trả. Khi tôi quăng đôi giày Thanh Tùng tặng vào ngày sinh nhật vào thùng rác, lúc đó Thanh Tùng đã nói rằng, anh ấy ghét tôi, anh ấy sẽ ghét tôi như tôi hằng mong muốn.

Lúc đó đột nhiên tôi thấy sợ hãi, tôi sợ anh ấy sẽ ghét mình thật và tôi đột nhiên nhận ra mình khao khát được yêu thương như thế nào. Rốt cuộc câu trả lời: yêu thương là mãi mãi, là không hối tiếc, là dù tất cả khinh miệt phỉ báng thì đâu đó vẫn có người yêu ta thật lòng...Chỉ là ta có lòng tin ở đối phương hay không.....

- Hm.....- Có bàn tay đặt trên bờ vai run, Tiểu Mi khựng lại.

- Chuyện đêm qua.....hãy quên đi- Hạo Kỳ bước xuống giường mở cửa bước ra ngoài, Tiểu Mi vẫn nằm đó, một mảng ga giường ướt đẫm nước mắt.

Hạo Kỳ vắng nhà mấy ngày liền, vẫn thói quen cũ, sau khi dọn dẹp nhà cửa, dọn sẵn thức ăn trên bàn, ngồi đợi anh ở phòng khách, rồi ngủ quên luôn ở đó, cô không muốn sống nhữm chuối ngày chờ đợi trong mỗi mòn thế này nữa nhưng liệu cô có đủ can đảm từ bỏ anh, khi mà cô đã trao cho anh tình yêu quá lớn. Cô tự nguyện để anh chà đạp, một phần là do lỗi của cô, cô có lỗi khi đã yêu anh.

Đến một lúc nào đó, những giọt nước mắt mà anh đã để lại cho em sẽ khô đi nhưng còn nỗi đau này là mãi mãi.

Tiểu Mi nhận được thông báo từ tập đoàn JK, cô phải đến Đà Lạt ít nhất là 2 tuần, cô muốn nói với anh trước khi đi nhưng không biết làm thế nào. Anh vẫn đi biển biệt mấy tuần liền, gọi điện thì không chịu bắt máy, nhắn tin cũng chẳng thấy hồi âm lại, thôi thì cô cứ gọi vào hộp thư thoại cho anh, và có để một mảnh giấy trên bàn, nhắn rằng cô đi 2 tuần và sẽ tranh thủ về sớm nhất có thể.

Chuyến đi Đà Lạt, cô hí hửng thích thú như một đứa trẻ. Cô muốn đến đây lâu rồi nhưng không có dịp. Không khí ở đây thật khác hẳn với cái ồn ào náo nhiệt ở Hà Nội, Đà Lạt thật lắng đọng và êm đềm. Trên đường tấp nập những đôi lứa yêu nhau tình tứ tay trong tay, những đôi vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật. Ở đó có ngôi chùa ba tầng, đó là nơi người ta viết tên người mình yêu, hay tên của những thành viên trong gia đình cùng với lời ước nguyện.

“ Hạo Mi – mãi mãi nắm chặt tay anh, chỉ buông tay anh ra khi con tim em ngừng đập.”

-Người đó là ai vậy Mi?

-Là một người rất quan trọng.

-Quan trọng đến thế nào?

-Đến mức dù rất đau vẫn yêu người ấy

Tiểu Mi khiến cho các ban lãnh đạo tập đoàn rất hài lòng vì cô, tuy còn trẻ nhưng kinh nghiệm giao tiếp rất tốt. Cô say mê trao đổi với mọi người về những gì biết được, nụ cười thân thiện nở trên môi, khiến cho người đối diện dù là trai hay gái cũng phải xao xuyến. Cô gây thiện cảm cho với tất cả mọi người, kể cả những đối tác làm ăn nước ngoài, mọi thứ diễn ra một cách suôn sẻ và thuận lợi.

Giờ ăn trưa của các nhân viên tập đoàn JK:

-Ừm, ừm...ọe.....

Tiểu Mi vừa bụm miệng vừa lao thật nhanh vào toilet. Cô nôn mửa hết tất thấy những gì có trong ruột mình từ hôm qua tới giờ. Một mỗi, một mỗi quá, đã hơn gần một tuần nay cô không thể ăn uống được gì, ban đầu chỉ là cô nghĩ thức ăn không hợp khẩu vị nhưng giờ thì khác, có cảm giác như trong có thể cô đang tồn tại thêm một mầm sống mới. Một sinh linh bé nhỏ đang lớn dần lên trong cơ thể cô. Vậy là cô sắp làm mẹ.

Tiểu Mi tựa lưng vào thành cửa, đôi môi cô khê nở nụ cười

-Mi à, ban đầu dự tính là sẽ đi hai tuần nhưng ban lãnh đạo rất hài lòng về em, họ quyết định sẽ thưởng cho chúng ta một chuyến đi chơi tại Đà Lạt, bao trọn gói. Mọi người đang rất cảm kích em đó, ơ mà em sắp xếp quần áo đi đâu đấy?

-Anh và mọi người cứ đi chơi vui vẻ nhé, em có việc nên phải về trước.

-Sao thế được, mọi người có chuyện đi chơi là nhờ em, bây giờ em về thì....., Em có thể ở lại đây được không, anh thấy em rất thích Đà Lạt mà. Còn nhiều chỗ đẹp lắm mà em còn chưa đi tới đó.

-Dạ thôi, cảm ơn anh, thật sự là em phải về, có người đang đợi em ở nhà, nên.....

-Là người ấy à?

-Dạ.....-bối rối

-Đó phải là người hạnh phúc lắm, anh ganh tỵ với người đó, uh, anh không ép em , vậy em về tới nói thì gọi điện báo cho anh biết nhé.

-Dạ, em về nhé. À, anh nhớ mua quà cho em nha, hẹn gặp anh ở Hà Nội.

Tiểu Mi vội vàng bước chân ra, cô biết tình cảm của anh dành cho cô. Anh là một người đàn ông bản lĩnh, có học thức, những ngày đầu bước chân vào tập đoàn anh đã giúp đỡ cô rất nhiều. Anh không chỉ có vẻ ngoài đẹp mà còn rất thu hút, cách nói chuyện tự tin của anh khiến cô ấn tượng. Không như những người đàn ông khác, anh quan tâm đến cô không phải là qua những lời nói âu yếm, những cử chỉ tình tứ, anh thể hiện tình cảm qua những lời nhận xét thẳng thắn khi anh và cô cùng thảo luận về một vấn đề nào đó. Cô hiểu cái cảm giác khi yêu một người nhưng không được người đó đáp lại, vì vậy cô không bao giờ có những biểu hiện quá lộ hay thân mật trước mặt anh. Cô không muốn anh hiểu lầm mà ôm nỗi đau vào người, cô không muốn anh đi vào vết xe đổ của cô.

Ngôi nhà quét sơn trắng, có kiến trúc theo kiểu Châu Âu cổ hiện ra trước mặt, Tiểu Mi đã về đến nhà. Hai tuần rồi không có ai quét dọn, chắc là bụi bặm nhiều lắm. “ Có người đang đợi em ở nhà” à? Nghe thật buồn cười, anh thì có lúc nào ở nhà đâu mà đợi cô, có khi anh còn chẳng biết cô vắng nhà gần ấy này nữa. Vẫn biết là anh sẽ chẳng bao giờ đợi cô, nhưng khi đi xa Tiểu Mi lại cứ cảm thấy lo lắng. Sợ anh ở nhà một mình sẽ buồn, sợ rằng không ai nấu cơm, sắp xếp quần áo cho anh.

Tra chìa khóa vào ổ, cô đẩy cửa bước vào. Không đâu thoải mái như nhà mình. Cô xách hành lý lên phòng, wao, phòng cô không còn thấy vết máu nữa, tường cũng đã được sơn lại màu khác, gạch cũng đã thay loại mới, vậy là anh đã biết cô vắng nhà, sao tự nhiên thấy vui vui, không biết anh có nhớ cô không. Cô cắm hoa vào bình rồi chuẩn bị xuống nhà dọn dẹp

-Uhhmm....ahhhh....anh à....nhột quá.....

Tiếng gì thì phải, hình như phát ra từ phòng anh, anh ở nhà sao.Tiểu Mi đi đến trước cửa phòng anh, cái âm thanh cô nghe sao mà giống.....mà là giọng nữ nữa, chẳng lẽ.....

Tiếng mở cửa...Cô bàng hoàng chết trân, đôi mắt dán chặt vào nơi Hạo Kỳ và Thúy Vân còn đang quấn lấy nhau trên giường.

Cô thấy nhói, nước mắt tuôn trào, cảm giác ngọt thở, bụng đau quặn quại trước.Cô ngã mạnh xuống sàn nhà. Tiếng bình hoa rơi xuống đất vỡ tan tành.

Còi xe cấp cứu vang lên inh ỏi, nhói tai . Máu...máu chảy ra từ chiếc váy trắng cô mặc ngày một nhiều.....

Một tiếng sau:

Hạo Kỳ thất thần nhìn về phía cánh cửa màu trắng, cánh cửa mà phía sau đó chỉ có một mình cô vừa gánh chịu nỗi đau quá lớn, vừa đối chọi với lưỡi hái tử thần.

-Xin lỗi cậu. Chúng tôi đã cố gắng...nhưng chỉ có thể cứu được người mẹ.....-ông bác sĩ già ánh mắt vừa lúng túng vừa đau xót ngập ngừng nói.

Hạo Kỳ nghe thấy tim mình đứt đoạn, nước mắt anh cứ chảy, nhìn vào trong phòng cấp cứu, anh thấy cô yếu ớt như chẳng còn chút sự sống nào. Chính tay anh vừa đập nát hạnh phúc của chính mình

Cạch ! tiếng mở cửa vang lên khô khốc,nhưng không mở được cửa khóa

Mi à ! anh biết là anh sai rồi, và anh cũng không biện hộ cho lỗi lầm của mình đâu , anh chỉ mong em mở cửa cho anh chúng ta nói chuyện một lát thôi, 3 ngày rồi em không bước ra khỏi phòng cũng nói với anh câu nào...anh xin em...

Hạo Kỳ nghe thấy cô dựa vào cửa, anh nghe được tiếng thở của cô, anh cũng ngồi tựa lưng vào cửa, phải chăng bờ vai cô lúc này đang run rẩy.

Hạo Kỳ! Sao anh không đeo nhẫn cưới

Anh sẽ đeo, em đeo nhẫn cho anh nhé!

Không được đâu anh à!

Tại sao?

Chỉ là không được thôi

.....

Hạo Kỳ! Em lạnh

Nếu em lạnh, hãy để anh ôm em!

Không được đâu anh à!

Tại sao?

Chỉ là không được thôi

.....

Hạo Kỳ! Em mệt

Hãy để anh chăm sóc em!

Không được đâu anh à!

Tại sao?

Chỉ là không được thôi

.....

Hạo Kỳ! Mắt em tối lắm, trước mắt em giờ chỉ còn là một màu đen

Mở cửa ra đi anh sẽ dìu em.

Không được đâu anh à!

Tại sao?

Chỉ là không được thôi

.....

Hạo Kỳ !

.....

Hạo Kỳ à !

.....

Anh ngủ rồi sao? Anh ngủ nhanh thật đấy. Hạo à! Nhẫn cưới là thứ kỉ vật thiêng liêng , mà chỉ hai người yêu nhau thật sự yêu bằng cả trái tim dành để trao cho nhau. Anh không cần đeo nhẫn cưới bởi vì anh không coi em là vợ. Anh không thể ôm em bởi ngay cả khi anh đang ôm em, em vẫn thấy lạnh bởi vì vòng tay đó không phải dành cho em, vòng tay đó đã dành cho người khác rồi và bây giờ em thấy nó thật tổn thương. Anh không cần chăm sóc em đâu, bởi vì em không phải là công chúa, em sẽ tự biết chăm sóc bản thân mình...em đã dựa dẫm vào anh quá lâu rồi. Mắt em không nhìn thấy gì, nhưng em không thể để anh dắt tay

em đi được bởi vì tầm mắt anh chưa bao giờ hướng về em và nếu như anh đang dắt tay em rồi đột ngột buông tay em xuống và biến mất chỉ còn mình em ở đó, thì em biết phải làm sao? Nên tất cả với em đều không được.

20. Chương 20

Hạo Kỳ cảm thấy khó thở anh từ từ mờ mắt và Tiểu Mi đang ngồi trước mặt anh. Anh cố gắng nhúc nhích nhưng chỉ trong vô vọng anh đã bị trói chặt lại rồi.

Tiểu Mi từ từ bước tới bên anh vuốt ve khuôn mặt rồi cô nở cười một nụ cười, cô đẩy anh vào tường và rồi đưa đôi bàn tay lên siết chặt cổ anh

M.....Mi....e....em.đà...ang....là...m gì th...ế...

Đừng lo em giúp anh đoàn tụ với Thúy Vân bé bỏng xinh đẹp của anh thôi...anh nhìn kia!-Đập vào mắt Hạo Kỳ là một cảnh tượng hãi hùng. Vân ngồi đó khuôn ngực bị rạch nát, máu chảy bê bết thấm đỏ chiếc áo trắng. Đôi chân chỉ chít những đường rạch dài, máu. Khắp người Vân chỉ toàn là máu.

Sao thấy tác phẩm đầu tay của em thế nào?

....tàn nhẫn....em điên rồi!..-

Em điên thật rồi, dừng lại đi- Hạo Kỳ nói trong hoảng loạn, vì anh ý thức được hoàn cảnh của mình hiện tại. Trước mắt anh không còn là một con người.

Đừng nóng! Tôi đã dành cho anh một điều rất thú vị

Tiểu Mi bước đến gần bên ả, cô nhìn ả rồi quay sang anh khẽ cười nụ cười sao mà tàn nhẫn.

Cô vung dao lên đâm như điên dại vào mặt ả, cơ thể ả giật lên từng hồi sau mỗi nhịp đâm của cô ,khuôn mặt ả bỗng chốc trở nên biến dạng méo mó, những mảng thịt tách rời nhau và rơi lả tả xuống dưới đất, máu tuôn ra xối xả, bắn lên tường nhà những khối thịt vụn hòa lẫn với máu.

Máu chảy thấm đỏ cả một nền đất, khắp người Tiểu Mi toàn là máu, trông cô lúc này giờ chẳng khác gì một con dã thú đang hăng say xé xác con mồi.

Không. Dừng lại đi. Dừng lại đi, anh xin em.- Hạo Kỳ thét lên trong sự đau đớn

Sao thế! đau lòng quá à, đau lòng khi thấy người yêu bé nhỏ của anh bị tôi rạch nát mặt à?

Không ! anh đau, khi nhìn thấy em như thế, em mất hết lí trí rồi. Anh xin lỗi

Những tiếng cười bật lên, cô cười như điên dại cùng với tiếng sấm chớp ngoài kia, trời đang đổ mưa.

Im miệng! - cô gất lên

Rồi cô đưa con dao chọc thẳng vào mắt ả, máu tươi tóe ra bắn hết lên người cô. Cô thích thú đâm con dao thật sâu vào mắt ả rồi móc , một con ngươi mắt rớt ra và rơi tiếng “ bộp” dưới nền gạch loang lổ máu, máu tủa ra từ hốc mắt chảy dài xuống vai ả

Anh yêu nó lắm đúng không.....Vậy thì.... ai đưa bây cứ tiếp tục yêu nhau đi nhé.

Bất ngờ cái xác mang tên Hồ Thúy Vân bay lên , ánh sét chiếu rọi đôi mắt vô hồn của ả, khiến đôi mắt vừa bị móc đột nhiên lóe sáng giữa đêm khuya. Và rồi nó từ từ đổ ập vào người Hạo Kỳ. Anh thét lên hoảng loạn.....

-Không.....

Ánh nắng dịu dàng của buổi sớm chiều rọi khắp phòng. Tiếng chim ríu rít ngoài sân, không khí vẫn còn lành lạnh. Là mơ, chỉ là mơ, anh vội nhìn vào nơi góc phòng, chỉ là một khoảng trống, không có cái xác Thúy Vân nằm trong biển máu. Anh thở ra nhẹ nhõm, giấc mơ đêm qua kinh hoàng quá!!! Đồng hồ chỉ 7h, anh vươn vai ngồi dậy, rảo bước vào phòng tắm. Có lẽ giờ này Tiểu Mi đang chuẩn bị bữa sáng cho anh

Tiểu Mi đang chuẩn bị bữa sáng trong nhà bếp. Dáng người cô nhỏ bé, tất bật với các món nào trứng, nào bánh mì, nào sữa. Khẽ mỉm cười Hạo Kỳ bước đến ôm Tiểu Mi từ đằng sau, cô nằm gọn trong vòng tay anh. Cô chẳng nói gì, chỉ im lặng, tiếp tục làm món trứng ốp la. Hai người không nói gì một lúc, bất chợt Tiểu Mi lên tiếng:

-Trứng xong rồi, chúng ta ăn thôi.

Cô gỡ nhẹ tay Hạo Kỳ và lách người sang, đi đến chiếc bàn và lặng lẽ ngồi xuống. Hạo Kỳ cũng làm theo, cả hai bắt đầu ăn sáng trong im lặng. Chốc chốc Hạo Kỳ ngược lên nhìn cô, cô không hề nhìn Hạo Kỳ một cái, chỉ tiếp tục bữa sáng của mình, thi thoảng cô nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ, bầu không khí im lặng ngọt ngào. Bất ngờ cô quay sang, cười với Hạo Kỳ, nụ cười thật dịu dàng. Đúng rồi, đây mới là Tiểu Mi của anh chứ. Hạo Kỳ cười lại, lòng cũng rất vui. Cô lên tiếng:

-Em có làm nước ép kiwi cho anh mà quên mất. Đợi em một chút nhé.

Cô đến tủ lạnh, lấy ly nước kiwi mang đến cho Hạo Kỳ

-Anh uống hết nhé, anh thích uống nước kiwi nhất mà.

Hạo Kỳ lại cười, anh nhận li nước từ tay Tiểu Mi và uống sạch. Sau khi đã uống cạn ly nước, anh quay sang nhìn Tiểu Mi mong chờ một nụ cười từ cô nhưng cô lại lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Nhưng sao nóng quá, trong người anh sao nóng thế này, khó thở nữa, ruột gan anh như bị cào xé, anh như sắp bị nổ tung, đắng, đắng quá, anh muốn uống nước, cơ thể anh như bị rút cạn nước. Nước anh cần nước.....Hạo Kỳ sùi bọt mép, Tiểu Mi vẫn thản nhiên nhìn ra cửa sổ, Hạo Kỳ khụy xuống đất, lê lê đến bên chân Tiểu Mi, lúc này cô mới từ tốn nhìn xuống, đôi mắt vô cảm.

-Em...em.....Mi.....

Tiểu Mi mỉm cười, nụ cười sao mà tàn nhẫn. Đầu óc Hạo Kỳ quay cuồng, trước mắt anh mọi vật tối sầm lại.....

-Kì à, em vui lắm, bây giờ thì anh đã thật sự thuộc về em rồi, không ai có thể cướp anh khỏi em được nữa.

Cứu tôi với, thả tôi ra....

Hạo ! Hạo Kỳ. Dậy đi, anh sao vậy?

Em...em muốn làm gì?

Anh gặp ác mộng hả? em thấy tiếng anh la hét dữ quá lên em chạy sang đây? Anh ổn chứ

Anh thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng đó chỉ là giấc mơ, cô nhìn anh đầy lo lắng, và anh tự hỏi mình sẽ thế nào nếu như có một ngày đôi mắt đó không còn nhìn anh như vậy nữa.

Anh xin lỗi! anh sai rồi.

Hạo Kỳ à!

Sao em.....!

Em có thể ôm anh không?

Ngốc! – anh kéo cô lại ôm chặt cô vào lòng.

Hạo Kỳ à! mùi hương của anh thật thơm.

Hạo Kỳ à, nói yêu em đi, anh chưa nói yêu em bao giờ.

Anh yêu em.

Trao môi hôn đi cho xa nhau không nuôi tiếc...Yêu đi cho đến cuối cùng bên nhau...Lắng nghe nhịp đập tim yêu thật sự cho xoa dịu nỗi đau thương sắp mang theo... Đắm chìm trong mắt nhau cho với nỗi nhớ như liều thuốc độc ăn mòn trái tim tan nát....

Tối ngoài trời tối đen như mực, cơn gió đêm rít qua khe cửa. Tấm rèm rung nhẹ, bên ngoài giọt sương đêm lạnh buốt.

Tiểu Mi gỡ tay anh ra một cách nhẹ nhàng để không làm anh thức giấc. Cô nhìn thật kĩ khuôn mặt anh, nhìn như chưa từng bao giờ được nhìn, nhìn như đây là lần cuối cùng được nhìn thấy anh...

Anh có làn da trắng, đôi mắt anh thật đẹp, nó đen và sâu thẳm thẳm với hàng mi buồn ...Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, cô sẽ thu hết hình ảnh của anh vào tâm trí mình.

Tiểu Mi cúi thấp đầu, thấp dần...

Cái hôn nhẹ trượt trên trán, trên má, lên đôi mắt khẽ rung nhẹ, lên hai má, lên chiếc mũi cao rồi dừng lại trên đôi môi đỏ mọng. Nụ hôn không nhạt, nhưng chỉ đơn giản là môi ép trên môi, có chút chua xót....

Ai đó từng nói, nếu muốn một người mãi mãi không quên bạn, hãy ếm bùa họ, thì thắm vào tai họ khi họ đang ngủ say....Thật ngốc phải không?

Tiểu Mi rời môi Hạo Kỳ, khẽ thì thào vào tai anh:

“ Hà Huyền Mi yêu Vương Hạo Kỳ! Lần thứ nhất: mãi mãi yêu em nhé!”

“ Hà Huyền Mi yêu Vương Hạo Kỳ! Lần thứ hai: em hận anh!”

“ Hà Huyền Mi yêu Vương Hạo Kỳ! Lần thứ ba: đừng quên em...”

Pi à! Anh có biết ngôi sao gần nhất cách trái đất bao xa không?

Uhm...khoảng 4,3 năm ánh sáng gì đó!

Một năm ánh sáng là 9,160 tỷ km, vậy thì em phải đi qua 40,678 km...

Oái! Sao em phải đi xa vậy

Hi....để tìm thấy anh đấy...ngốc ạ!

Nếu anh là ngôi sao thì...em sẽ làm mặt trăng nhé. Để khi màn đêm buông xuống anh và em sẽ lại ở bên nhau.....!

...uhm!...bên nhau như trăng với sao...

.....

Hình ảnh cuối cùng của anh về em thật là mờ nhạt, em....đừng....đi

21. Chương 21

Anh tỉnh dậy ngoài trời đang mưa. Cơn mưa không lớn nhưng! Tại sao lòng anh lại buồn như vậy. Cô không có ở bên cạnh anh, trời đang mưa có phải cô lại trốn anh đi nghịch mưa không nhỉ. Anh bước ra ngoài ban công để tìm cô, nhưng cô không có ở đây, xuống bếp cũng không thấy cô, chạy ra ngoài vườn chỉ để mong nhìn thấy bóng dáng quen thuộc khi cô đang ngồi trên xích đu nghịch nước mưa. Nhưng!

Anh chỉ nhìn thấy một khoảng trống lạnh lẽo, buồn nỗi buồn giống hệt như những giọt mưa cứ thấm sâu vào anh từng chút một. Tại sao anh lại cảm thấy bất an như thế này ?

Cũng có thể cô chỉ đi ra ngoài thôi mà, à! Đúng rồi điện thoại, anh sẽ gọi điện thoại để hỏi cô đang ở đâu, không sao mà chắc cô chỉ đi ra ngoài thôi. Anh tự trấn an mình như thế rồi từ từ bước lên nhà. Anh bước vào phòng ngủ và anh nhìn thấy có vật gì đó , hình dáng giống một bức thư đặt trên bàn phấn của cô. Bước chân anh run run, anh cầm bức thư được gấp ngay ngắn lên và từ từ mở nó ra

Chồng à!

Đã lâu lắm rồi em không gọi anh như vậy rồi, nhiều lúc muốn gọi anh như vậy lắm nhưng không được ,chắc là bởi vì cứ mỗi lần nhìn thấy mặt em là anh lại cáu gắt nên em lại thôi. Bây giờ anh đang không hiểu tại sao em lại viết bức thư này đúng không? Và em mong anh đừng vứt nó đi ngay bây giờ nhé!Anh hãy coi như đây là lần cuối cùng em làm phiền anh ,vì khi anh đọc được bức thư này thì em đã đi xa khỏi cuộc sống của anh rồi

...Kì à! Cái gì cũng phải có giới hạn của nó và tình yêu của em cũng vậy. Trước đây em đã từng tự hứa với lòng mình rằng: Dù có thế nào đi chăng nữa em cũng không bao giờ buông tay anh ra, luôn luôn nắm chặt tay anh. Nhưng em không làm được, em không còn đủ sức để nắm lấy bàn tay cứ luôn đẩy mình ra xa nữa....

Trước đây em ngỡ tưởng rằng - Chỉ cần em luôn nắm chặt tay anh, đi theo anh và yêu anh bằng cả trái tim. Thì anh sẽ không bao giờ rời xa em luôn luôn ở bên cạnh em... nhưng!!!.thật ra thì...

Anh luôn bước đi về phía trước rồi bỏ em lại một mình. Chỉ còn em như một con ngốc cứ chạy theo và gào thét tên anh.... Chỉ mong anh quay lại nhìn em một lần.

Rồi em chỉ nhìn thấy anh từ phía sau, lưng anh dài và rộng, bóng anh in dài trên mặt đất, anh đang chậm rãi rời xa em.....anh à, bước chân em nặng trĩu, cảm giác phải đuổi theo một người thật không dễ chịu chút nào.....

Bây giờ em đã sẵn sàng rồi, sẵn sàng cho cái việc mà trước đây chưa bao giờ em nghĩ mình có thể làm được, em sẽ học cách buông..... và để nó trôi đi..... trong lặng lẽ.

Anh à, vậy là từ đây, em phải tập sống một cuộc sống không có anh, một cuộc sống cho chính em chứ không phải sống vì anh nữa. Có cảm giác như hàng vạn mũi kim đang đâm vào tim em vậy, em đau, có ai hiểu cho em không?

Em vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ đôi bàn tay anh.

-Buông tay anh ra : Em sẽ là một đường thẳng song song với anh. Em và anh sẽ là hai người xa lạ

-Buông tay anh ra: Là những lúc em dầm mưa không có một bàn tay mạnh mẽ kéo em vào và rồi trách mắng em....

-Buông tay anh ra: Là khi em ngã em phải tự đứng dậy một mình...mặc dù anh chưa từng đỡ em đứng dậy và nhiều lúc em tự hỏi, liệu anh có thấy đau khi em ngã không?

-Buông tay anh ra: Anh sẽ bước tiếp trên con đường dài này mà không có em

-Buông tay anh ra: là khi em khóc. Không còn có một bờ vai vững chắc ở bên cạnh em nữa...cho dù bờ vai đó chưa một lần để em tựa vào

-Buông tay anh ra: là em đã mất anh thật sự cho dù anh chưa từng bao giờ thuộc về em

-Buông tay anh ra: Nước mắt em rơi.....

-Buông tay anh ra: Không có nghĩa là em không còn yêu anh nữa, buông tay anh để anh có thể tìm hạnh phúc thật sự ین, hãy cứ để một mình em hứng chịu nỗi đau này khi biết rằng hạnh phúc không ở nơi em.

Em cảm thấy khó thở, cũng dễ hiểu thôi vì em vừa mất anh, mất đi hơi thở của chính mình, không sao, em sẽ làm quen với nó. Kì à, có quá đáng không nếu em ước một ngày nào đó, dù chỉ một chút thôi, anh sẽ nhớ em. Anh sẽ muốn ôm em thật chặt, anh sẽ thấy đau khi em bị ngã, và anh sẽ hiểu rằng vì anh còn tim em đã rỉ máu như thế nào?

Cái gì không thuộc về mình thì cho dù có cố gắng đến đâu cũng không thể có được, em biết điều đó nhưng vẫn cứ cố chấp, hiểu cho em, con tim có tiếng nói riêng của nó. Nhưng, bây giờ thì kết thúc thật rồi, em không thể nghe theo con tim mãi được.

Anh à! Có phải là khi quá đau con người ta sẽ trở nên ích kỉ đúng không anh? Và bây giờ em chắc sẽ tập sống ích kỉ! Em đã sống cho người khác quá lâu rồi nên bây giờ em chỉ sống cho em và chỉ mình em thôi. Em sẽ đi tìm hạnh phúc mới, tìm một người yêu em và cũng đau khi em ngã cũng khóc khi em buồn luôn chờ đợi em.....Hạo Kì à, em không nói dối đâu quen anh và làm vợ anh là những năm tháng hạnh phúc nhất của em đây tuy không phải là hạnh phúc trọn vẹn và em sẽ luôn cất giấu nó trong sâu thẳm trái tim mình.

. Hạo Kì à... em phải tự rút lui thôi-mà nói là rút lui cũng không đúng bởi vì em đã bao giờ được chính thức bước vào đâu để mà rút lui cơ chứ.

Mỗi lần em nhìn thấy anh ở bên chị Vân là lúc đấy em lại thấy được con người khác của anh : một con người dịu dàng và yêu một cách chân thành nồng nhiệt(khác hẳn với khi ở bên cạnh em)

Em cảm giác như chính mình là kẻ thứ 3 chen vào cuộc tình của hai người,như một kẻ ngăn anh đi tìm hạnh phúc của chính mình

Em sẽ..... dừng lại..... buông tay.....

Anh à! Không có em anh phải tự chăm sóc bản thân mình nhé, thực ra em muốn nói với anh rất nhiều điều nhưng thôi! Anh à, hãy sống thật hạnh phúc và có những đứa con đẹp như thiên thần.

Mong anh luôn vui vẻ.....

PS: Anh không phải lo vì có một cái bóng cứ suốt ngày lẻo đẻo đi theo anh nữa rồi

Hà Huyền Mi

Anh cảm thấy ngộp thở nước mắt anh rơi.Đau anh ghét, ghét cái cảm giác này...tại sao? Tại sao? Cô lại có thể bỏ anh mà đi như vậy cơ chứ? Cô đã từng nói rằng “ dù cả thế gian này có sụp xuống em cũng không bao giờ rời bỏ anh, em sẽ mãi mãi níu tay anh và chỉ buông tay anh ra khi con tim em ngừng đập”. Anh còn rất nhiều điều muốn nói với cô muốn làm cho cô, vậy mà....

Hạo Kỳ pov': Em là đồ xấu xa đồ thất hứa anh sẽ sống thế nào đây?- end Hạo Kỳ pov'

Anh mở cửa bước vào trong phòng cô rúc mặt thật sâu vào drap giường chỉ mong tìm lại được mùi hương của cô. Đôi mắt anh hướng về phía giá sách và rồi tay anh chạm phải một quyển sổ màu trắng anh từ từ mở quyển sổ đó ra

Ngày...tháng...năm

Hôm nay là ngày cưới của chúng mình, sao mình cảm thấy hụt hẫng quá, tổ chức sơ sài không khách khứa,không nhẫn cưới...Có cảm giác mình thật rẻ tiền, nhưng thôi đó chỉ là hình thức, quan trọng là bây giờ mình đã là vợ Kỳ, mình phải chăm sóc anh ấy thật tốt.

Ngày...tháng...năm

Anh à, tối qua bị cúp điện, em sợ vô cùng.Anh đã đi đâu mà mấy ngày liền không chịu về. Đang ngồi trong phòng, bỗng nhiên xung quanh tối om, em chỉ biết ngồi co ro một chỗ, lí nhí gọi tên anh. Nhà rộng quá, ở một mình đã thấy thật khiếp rồi bây giờ còn cúp điện nữa. Lúc đó mà có cái gì thình lình xuất hiện chắc em chết mất, anh ác quá, bỏ em đi lâu thế. Ngồi như vậy rất lâu, em thu hết can đảm đi tìm đèn pin, mò mẫm trong bóng tối thật là khó, ước gì có anh ở bên.

Ngày...tháng...năm

Anh à, điểm thi cuối khóa của em cao nhất đó, thấy em giỏi chưa, anh có tự hào về em không? Em phải thức mấy ngày liền để ôn bài đó, bây giờ mắt em như mắt con gấu trúc rồi nhưng em vẫn thức đợi anh để khoe điểm đây, mắt em mở hết cỡ lên rồi đó, 2h sáng rồi, anh không biết mệt sao, không cần ngủ hả?

Ngày...tháng...năm

Anh sang Nhật chơi hai tuần, đúng ngày, em đứng chờ anh trước sân bay. Những tiếng hò reo, những cái ôm siết lấy nhau, những khuôn mặt mừng vui khi gặp lại người thân. Từng đoàn người tấp nập bước ra, em thấy anh rồi. Vẫy tay như một con ngốc vậy, anh không thấy em sao? Anh đang đi thẳng tới một chỗ khác, đi đến chỗ một cô gái xinh đẹp, đặt lên môi cô ấy nụ hôn nồng cháy. Chắc anh nhớ cô ấy nhiều lắm, sao em chỉ có thể câm lặng đứng nhìn anh từ xa, em sợ khi xuất hiện mình sẽ trở thành người thừa.....

Ngày... tháng...năm

Hôm nay là tốt nghiệp rồi, ai cũng có cha mẹ và họ hàng đến chụp hình chung. Mình chỉ biết đứng đơ ra, dù sao cũng được an ủi là mình đã được nhận vào tập đoàn JK, đúng với ước mơ của mình. Anh à, em kể mà anh có nghe không vậy, sao cứ mãi chụp hình với Vân vậy, biết anh chụp ăn ảnh rồi nhưng nghe em nói một chút có được không?

Ngày...tháng...năm

Kì à, hôm nay em nhận được thư tỏ tình từ một người đồng nghiệp, anh ấy cao và đẹp trai lắm, anh ấy muốn làm bạn trai của em. Hi hi, em cũng thu hút lắm chứ bộ. Mà nè anh không chịu giữ vợ là vợ đi ngoại tình đó. Em đùa thôi, anh biết em đã trả lời anh ấy thế nào không? “ Xin lỗi anh, em đã có chồng và chồng em đang đợi em ở nhà, em yêu chồng em lắm”...Nghe mà buồn cười thật, ở nhà có người đang chờ mình thật sao? Không, không hề có đâu.....

Ngày...tháng...năm...

Kì à, hôm nay em có xem một bộ phim, tựa là gì em chẳng nhớ. Bộ phim nói về một cô gái đang sống hạnh phúc bên chồng mình thì một ngày kia cô ấy bị mắc bệnh mất trí nhớ, cô ấy đã quên tất cả mọi thứ, từ chồng, người thân, bạn bè, rồi ngay cả chính cô là ai. Hạo Kì à, em chẳng còn gì để mất, nếu là trước kia, em sẽ chẳng ngại gì nếu có một ngày em mắc bệnh, thậm trí là vui mừng. Nhưng bây giờ em đã có anh, em sợ một ngày nào đó mình sẽ quên anh, nhìn anh như một kẻ xa lạ. Lúc đó, liệu anh có níu tay em lại hay hai ta sẽ lướt qua nhau như chưa từng quen biết. Hãy níu em lại anh nhé, nhắc cho em nhớ em là ai và vì ai em đã biến thành một con ngốc, vì ai mà em đã trở nên mít ướt thế này.....

Ngày...tháng...năm

Anh à, hôm nay Thúy Vân đến nhà mình. Không phải tự nhiên mà em tát cô ta đâu. Anh chưa hiểu mọi chuyện thế nào đã ra tát em rồi. Anh đau lòng khi thấy cô ta bị đánh sao? Em cũng đau mà.....Anh biết cô ta nói gì không? Rằng cô ấy thương hại em, người đàn ông bên cạnh em ôm và ngủ với người khác em cũng không biết. Cô ta bảo rằng anh chán ghét khi ở bên cạnh em,rằng mỗi đêm anh không muốn về nhà, không muốn gặp một cục nợ phiền phức. Lần đầu tiên em đánh người khác nhưng em không hối hận đâu. Cô ta chỉ bịa chuyện thôi, đúng không anh, em không tin cô ta đâu. Anh à, anh tát đau quá.....

Ngày...tháng...năm

Hạo Kì à, hôm nay nhận được cuốn phim, không ghi tên người gửi. Anh biết nội dung phim là gì không? Cuốn phim ghi lại cảnh nóng giữa...anh và Thúy Vân....Anh à, em phải làm sao đây, tìm anh, đưa cho anh cuốn phim rồi nhảy dựng lên vì ghen à, đúng kiểu của những người phụ nữ khi biết chồng ngoại tình. Liệu em có tư cách làm vậy không khi chồng em trước kia đã thẳng thừng nói rằng chưa từng coi em là vợ, chỉ là do em ngu muội chạy theo thôi. Buồn cười thật, em cứ dán mắt vào những cảnh phim đau lòng ấy. Và em vừa phát hiện ra một điều, qua những nụ hôn nồng cháy, những tiếng thở gấp gáp, những cử chỉ vội vã, em biết rằng anh rất yêu Thúy Vân, rằng anh khát khao cô ta đến thế nào, có lẽ chính em mới là kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác, chính em là kẻ ngăn anh đi tìm hạnh phúc đích thực của đời mình.....

Ngày... tháng...năm

Anh à, hôm nay là kỉ niệm một năm mình lấy nhau đó, anh đi đâu rồi? Gọi mãi mà anh chẳng chịu bắt máy, đêm qua em năn nỉ mãi anh mới chịu về sớm. Anh chỉ cần về nhà, ngồi ăn cơm với em một chút thôi cũng được. Em đã làm rất nhiều món ngon đó, bị phỏng ngay mu bàn tay, đứt ba ngón tay, rồi còn bị nước văng trúng chân nữa. Đừng phụ công sức của em chứ anh.....Anh quát lên trong máy khi em gọi mãi. Anh bảo em lắm mồm, em phiền phức. Còn anh thì hay ho gì khi hứa mà chẳng chịu giữ lời. Em có bao giờ can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh, em chỉ xin anh vài giờ ngắn ngủi thôi mà, phải chi lúc đầu anh đừng hứa, em sẽ chẳng phải thức trắng đêm để đợi anh như thế này.

Ngày... tháng...năm

Anh à, em lại nhận được một cuốn phim, vẫn là anh và Thúy Vân , đêm qua, anh đã không về mà ở cùng cô ta phải không? Anh ôm cô ta vào lòng, rất dịu dàng.....

Ngày... tháng...năm

Hôm nay là Noel, ngoài đường rộn rã quá, sao mình cảm giác ai cũng có đôi hết. Nhìn sang phải thấy những cô cậu nhóc đang đứng hẹn hò dưới một cây thông to dưới quảng trường, nhìn sang trái là một đôi tình nhân đang tay trong tay, nhìn trước mặt thì thấy.....anh và người ta, môi khóa chặt môi. Yêu nhau mãnh liệt tới mức phải chứng minh cho người khác xem giữa nói công cộng, đến mức không cảm thấy sự khó chịu của những người xung quanh, đến mức không biết rằng em cũng là một trong số những người đang rất khó chịu đó.

Em thử đặt cược một ván bài, cá cược rằng đêm nay anh có về không? Giáng sinh biết đâu anh sẽ tạt qua nhà mấy giây thì sao, và em đã thua, thua thê thảm. Cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông cũng không lạnh bằng con tim tê tái của em lúc này. Giờ này chắc anh đang ấm êm bên người, chỉ còn một con ngu đứng chờ anh.

Ngày... tháng ... năm

Một cuốn phim khác , vẫn là.....

Ngày ... tháng...năm

Hôm nay là ngày lễ tình nhân, mình đã đứng suốt 3 giờ đồng hồ trước cửa phòng làm việc của anh, anh hứa sẽ dẫn mình đi ăn, anh không biết lúc đó mình vui đến cỡ nào đâu. Mình và anh đi ăn ở nhà hàng Hàn Quốc và anh nhận được điện thoại của Thúy Vân. Dĩ nhiên, mình không phải là người được chọn. Anh thanh toán tiền cho nhà hàng rồi cũng mau chóng bước đi. Chỉ còn mình với bàn ăn thịnh soạn nhưng lạnh lẽo vô cùng. Đã có những ánh mắt thương hại đâu đó nhìn mình, nhưng họ cũng mau chóng quên đi, hòa vào những phút giây mặn nồng với người yêu. Ước gì mình có can đảm nắm tay anh lại, giữ anh lại cho riêng mình, chỉ trong đêm nay thôi. Mình chỉ có thể nhìn anh từ từ rời xa mình..... Chồng à!Vây là anh không may mắn được ăn chocolate em làm rồi, em sẽ ăn một mình.....

Ngày...tháng...năm

Hạo Kỳ à, hôm nay đang đi trên đường, có một nhóm người chạy xe mô tô ném đá vào người em. Khẳng định một điều là em chẳng biết họ là ai nhưng hình như họ biết anh. Họ bảo em hãy tránh xa anh ra, đùa à, dù có giết em thì em cũng chẳng bao giờ làm vậy vì.....Hạo Kỳ của em rất gọn gàng, anh luôn thích xếp áo sơ mi theo màu, treo ngay ngắn vào tủ, và chỉ mặc khi áo đã được ủi thẳng thớm, chỉ có em biết được thói quen đó. Vì Hạo Kỳ của em rất khó tính trong chuyện ăn uống, chỉ có em mới hiểu được thói quen của anh. Vì Hạo Kỳ của em rất ít nói, nếu như không có người nhiều chuyện như em ở bên cạnh thì sẽ không ai nói chuyện với anh cả.....

Ngày... tháng...năm

Cuốn phim thứ ba mình nhận được

Ngày... tháng...năm

Hôm nay mình thấy khó chịu trong người quá, đã mấy ngày nay mình thể ăn được gì cả. Em nhớ anh, anh à, nếu anh ở bên cạnh em bây giờ, liệu anh có chạy ngược chạy xuôi mua thuốc và mua thức ăn cho em không? Hạnh phúc của em chỉ ngắn ngủi như vậy thôi, nhưng sao lại không được hả anh?

Ngày... tháng...năm

Anh à, em có thai rồi, đáng lẽ em phải vui chứ, nhưng sao em không thể cười nổi thế này. Em nhắn tin và gọi điện thông báo với anh, rồi chỉ nhận được 2 chữ vồn vện “ thế à”anh đúng là khô khan mà, anh không thể nói với em vài lời đại loạn như em cố gắng ăn uống nhiều vào hay giữ gìn sức khỏe nhớ mặc quần áo ấm. Nói thế sợ tốn thời gian hả anh? Mình bỗng dưng tức bụng quá, con à, con ngoan nhé, con nhớ bố phải không? Mẹ cũng rất nhớ bố con. Anh à, con và em đang nhớ anh nhiều lắm....

Ngày...tháng...năm

Đôi khi chỉ muốn ôm anh thật chặt, muốn nah là của riêng mình.....

Đôi khi chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt anh đang say ngủ.....

Đôi khi chỉ muốn chọc anh giận, để có thể nghe tiếng la mắng của anh.....

Đôi khi chỉ muốn nhắn cho anh những tin nhắn yêu thương.....

Đôi khi chỉ muốn khóc thật nhiều vì anh.....

Đôi khi chỉ muốn nghe anh gọi : “vợ à”.....

Đôi khi chỉ muốn gọi tên anh thật to, để anh quay lại nhìn em.....

Đôi khi chỉ muốn được anh yêu thương dù chỉ một giây.....

Đôi khi chỉ muốn hiểu được cảm giác yêu và được yêu là như thế nào.....

Đôi khi nhớ anh thật nhiều, dấu biết rằng người anh nhớ không phải là em.....

Thôi thì em sẽ cố nhớ anh thật nhiều để một ngày nào đó có thể quên anh.....

Cô đi rồi, anh không thể giữ cô ở lại, bởi vì đó là quyết định của cô. Cô đi rồi, sao còn để lại bức thư ủy mị như vậy, anh ghét điều đó. Sao cô không đem theo cuốn nhật ký vợ vẫn này, anh ghét nó, vì càng đọc nó anh càng thấy nhiều hơn những dòng chữ hòa trong nước mắt, tại sao anh lại khóc, anh ghét điều đó. Vậy tại sao.....

Hạo Kỳ nói anh ghét bức thư, một bức thư suốt mướt nhưng khi đọc xong anh không xé nó đi, anh gấp bức thư cẩn thận rồi nhét vào túi áo.

Hạo Kỳ nói anh ghét cuốn nhật ký, anh không vứt nó vào thùng rác, anh để nó ở đầy giường, đêm đêm vô thức ôm nó vào lòng.

Hạo Kỳ nói anh ghét cô, anh sẽ quên cô đi, vậy sao đêm nào anh cùng nhìn lại những bức ảnh của cô, vô thức gọi tên cô.....

Hạo Kỳ nói không có cô anh càng tự do hơn, anh dự định những cuộc chơi thâu đêm suốt sáng cùng người tình bé nhỏ của mình nhưng anh luôn là người rời bỏ cuộc vui giữa chừng, anh chạy vội về nhà, hình như anh sợ có ai đang chờ anh.

Hạo Kỳ nói anh ghét cô nói nhiều, khi đang ngồi trong phòng khách, anh quát lên rằng sao hôm nay cô im lặng đột xuất, không nói gì. Quay sang mới biết anh đang nói chuyện một mình.

Hạo Kỳ nói anh ghét lạnh, anh đã mặc rất nhiều áo, bật lò sưởi, sao vẫn thấy lạnh. Có lẽ tại vì anh chỉ có một mình.

Hạo Kỳ nói anh ghét mưa, anh đứng dưới mưa bốn tiếng đồng hồ, cô thích mưa, biết đâu anh sẽ lại thấy cô.....

Hạo Kỳ nói anh ghét cô khóc vì lúc đó, cô chỉ khóc một mình, không cho anh biết.....

Hạo Kỳ nói anh ghét cô, vì cô, anh mới làm những chuyện điên rồ thế này.....

Nếu tôi biết rằng đó là lần cuối cùng tôi có em trong vòng tay, tôi sẽ siết em thật chặt và không bao giờ buông tay ra. Nếu tôi biết rằng đó là lần cuối tôi nhìn thấy nụ cười của em thì tôi thà giết chết em để em chỉ thuộc về mình tôi

-Ngốc.....

Tiểu Mi trở về bãi biển nơi cô và Hạo Kỳ trao nhau nụ hôn đầu. Biển vẫn bình yên từng cơn sóng nhẹ, chỉ có anh và cô đã thay đổi. Cô chạy dọc theo bờ biển chơi rượt bắt một mình, cô viết tên anh và cô trong một vòng trái tim, sóng vỗ nhẹ và cuốn trôi tất cả, đứng rồi hãy cuốn chúng đi đi, cuốn đi một chuyện tình chẳng có mở đầu nên cũng không có kết thúc

Cơn mưa ào ạt trút xuống, một chiếc xe lao đi vội vã, một dáng người bất ngờ lao ra, thân hình ấy nảy tung lên, máu chảy xối xả...mưa lạnh...máu đỏ thẫm.....

- Kỳ à! Yêu một người là rời xa người đó mãi mãi để người đó không phải bận tâm về mình nữa

-Anh à! Em là kẻ ngốc còn anh là người thông minh, anh không thể yêu em được.

-Chẳng phải người thông minh sinh ra là để ở bên cạnh kẻ ngốc sao?

-Anh đừng cười! anh đang đau mà...! Hãy tránh xa em ra. Em nợ anh kiếp này nhé, kiếp sau em nhất định sẽ trả lại anh .

-Anh không thể

Hạo Kỳ bước đi vội vã trên con phố đông người, cố len lỏi theo bóng dáng người con gái đó. Cái dáng gầy gầy và gương mặt ấy,...lạ lùng...nhưng mang cho anh cảm giác rất thân quen. Anh tò mò đi theo cô cho dù chẳng biết mình bước đi theo cô ấy làm gì. Anh ngắm nhìn cô ấy, rất xa, rất gần, cô ấy bước đi ngắm nhìn phố xá hai bên đường, rồi ghé qua sạp báo mua một tờ tin tức buổi sáng và ghé vào tiệm cà phê gọi một ly cappuccino nóng hổi. Đến cả những vật cô ấy lựa chọn, anh đều thấy rất thân thuộc. Như là! Anh biết rõ thói quen của cô ấy.

Bất giác đã đến giao lộ, cô ấy băng sang đường. Anh vội vã đi theo. Cô ấy không đi trên vạch trắng, thật nguy hiểm! Nhưng điều quan trọng nhất, cô ấy đang làm như thế, có chiếc xe lao tới, anh đuổi theo nấp vấp xanh, nỗi sợ hãi trào dâng. Anh băng qua giao lộ, anh đứng ngay sau lưng cô ấy, anh vươn tay vừa sắp chạm đến khuỷu tay cô thì bất chợt một anh chàng khác từ bên kia đường đưa tay kéo cô ấy vào, và cô ấy òa vào vòng tay của người con trai xa lạ phía bên kia giao lộ. Thói quen nhắc bóng đôi chân khỏi mặt đất khi vòng tay ôm, những thói quen này rất quen thuộc... có cái gì đó làm anh thấy nhói. Anh cảm thấy đau đầu và sụp xuống bên lề đường. Còn cô gái ấy khoát tay, dựa vào vai chàng trai xa lạ rồi hòa lẫn vào dòng người... Mọi thứ bỗng chốc quay cuồng

22. Chương 22

Ánh nắng buổi sớm luôn là ngọt ngào nhất, không quá nhạt cũng không quá gay gắt. Sương sớm vẫn còn lảng vảng âu đây Hoàng Duy tỉnh dậy rồi bước xuống phòng ăn. Hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy là

Bột mì trắng bắn tung tóe khắp phòng, và một đôi mắt to tròn lấp ló sau cánh tủ. Anh mỉm cười rồi bước tới gần đôi mắt đó

- Mi đang làm gì vậy, lại nghịch ngợm nữa sao? - anh mỉm cười rồi lấy khăn chùi đi những vết bột lấm lem trên khuôn mặt cô

- - lấy từ phía sau ra một quyển lịch có khoanh bằng bút đỏ ngày 28

- Ah! Hôm nay là sinh nhật anh, cảm ơn Mi nhé và giờ thì ngoan nào lại đây ăn sáng đi - anh kéo cô ngồi vào phía bàn ăn

Ăn sáng xong anh sẽ đi đến bệnh viện nơi anh làm việc. Thoảng cái đã 5 năm, Mi ở bên cạnh anh đã 5 năm rồi sao? Với anh mọi thứ chỉ như vừa mới bắt đầu

Flashback:

Anh trở về Việt Nam sau vào một buổi chiều mưa tầm tã, mưa! Anh ghét mưa, mưa làm anh thấy thật buồn. Anh đến bệnh viện nơi chú anh làm giám đốc, anh vào tại bệnh viện của ông chỉ là tạm thời, anh không thích bị gò bó trong công việc. Anh thích nghiên cứu hơn là trở thành một bác sĩ. Anh muốn tìm hiểu sâu hơn về tâm lý, về thần kinh con người nhưng vì bệnh viện đang thiếu người và chú anh năn nỉ quá nên anh mới chấp nhận làm việc trong thời gian ngắn.

Ông nhờ anh mang một khay thuốc đến cho bệnh nhân nằm ở phòng 302, giường số 7. Đó là một cô gái trẻ bị tai nạn giao thông, chú của anh phụ trách ca này và ông khá lo lắng.

Bệnh viện tìm mọi cách để liên lạc với gia đình cô gái này nhưng không được cô ấy không có giấy tờ tùy thân, trong danh bạ điện thoại chỉ có một số duy nhất nhưng gọi mãi không có người nghe.

Anh mở cửa rồi rón rén đi vào, đảo mắt xung quanh. Đó là một chiếc giường nằm sát tường, anh nhẹ nhàng đến bên và đặt khay thuốc xuống. Người nằm trên giường là một cô gái đầu quấn băng trắng. Từ khóe mắt cô rỉ ra những giọt nước mắt, vậy đây là cô gái chú anh nhắc đến.

Anh ngồi xuống giường, lau đi những giọt nước mắt cho cô. “ Cô ấy có cái gì đó thật thu hút”, đó là suy nghĩ đầu tiên khi anh nhìn thấy cô. Cô có làn da trắng, đôi môi đỏ hồng xinh xắn, sống mũi cao cao. Không có gì nổi bật nhưng không dứt ra được

Và rồi anh cũng nhanh chóng quên cô đi vì công việc bề bộn. Anh say mê áp dụng những cái mình học được vào thực tế, đến đến anh lại tiếp tục mài mò bên sách vở. Vài ngày sau, cô tỉnh lại và được giao cho anh vì sau tai nạn cô đã không còn nhớ gì và trở nên ngờ nghệch như một đứa trẻ.

Anh chăm sóc cô thật dịu dàng, một bác sĩ chăm sóc bệnh nhân. Nhưng hình như càng ngày mối quan hệ ấy lại càng trở nên thân thiết hơn

Hoàng Duy đến phòng cô vào một buổi sáng mưa lất phất, anh bị hút vào đôi mắt sợ sệt của cô, đôi mắt to tròn, ngấn nước. Mắt cô thật đẹp nhưng sao nó lại buồn vậy nhỉ? Nó như một dòng suối nước trong veo tĩnh lặng và có thể tuôn trào ra khỏi mắt bất kỳ lúc nào, anh vẫn sẽ đứng mãi nhìn cô nếu cô y tá không đến bên lay vai anh. Cô co rúm bấu chặt lấy chiếc mền mỏng màu xanh, sợ sệt nhìn xung quanh. Những cô y tá nói với anh về tình trạng của cô, và anh đã bảo bọn họ để cô lại cho anh.

Duy đi đến bên giường, cô trốn vào chiếc mền màu xanh. Anh mỉm cười cúi xuống, kéo nhẹ chiếc mền rồi thì thầm gì đó với cô rồi từ từ kéo chiếc mền ra, cô vẫn bấu chặt lấy nó. Anh kiên nhẫn vuốt nhẹ tóc cô rồi kéo chiếc mền.

Khuôn mặt cô hiện ra, cô ngồi bật dậy, nép sát vào thành giường. Anh dịu dàng lên tiếng.

- Chào em, anh là Hoàng Duy, kể từ hôm nay anh sẽ là bác sĩ riêng của em, em tên gì?

-

- Em có nhớ mình là ai không, có nhớ tại sao mình ở đây không?

-

Cô cầm chiếc gối gần đó, ném vào anh. Hơi bất ngờ trước hành động của cô nhưng anh cũng không lấy gì làm bức mình. Hoàng Duy lấy từ trong túi một con cá màu hồng, con cá ấy thu hút sự chú ý của cô. Anh đưa con cá ấy sang trái, cô nhìn sang trái, anh đưa con cá sang phải cô nhìn sang phải.

- Em có thích không?

-gật gật

- Vậy cho em nè.

Cô rút rờ nhận lấy con cá từ tay anh, cô ôm khư khư nó vào lòng như sợ anh sẽ lấy lại. Cô cầm con cá mân mê, ngắm nghía nó thật kĩ. Cô xoay xoay con cá, anh vẫn chăm chú quan sát từng biểu hiện của cô, khi ánh mắt cô gặp trúng ánh mắt anh, cô giấu con cá vào lòng bàn tay, trốn sau chiếc mền màu xanh.

- Anh không lấy lại đâu, anh đã hứa sẽ cho em mà, ra đây đi.

Cô lắp ló sau chiếc mền, anh mỉm cười với cô. Có tiếng loa mời anh về phòng trưởng khoa, trước khi đi anh không quên xoa đầu cô.

Ngày hôm sau, anh lại đến thăm cô. Anh đem một con cá màu trắng, cô vẫn cứ nhìn anh sợ sệt. Anh lại tặng cô con cá đó. Nhìn sắc mặt cô hôm nay đã tốt hơn rất nhiều.

Những ngày anh tới, cô đã có những con cá đủ màu. Cô không còn nhìn anh sợ sệt nữa. Cô sắp xếp những con cá thành đôi, trắng đen, vàng đỏ, hồng nâu, tím xanh lá, vẫn còn một con cá màu xanh ngọc bích bị lẻ không có cặp. Hôm ấy, anh vẫn tới như mọi khi. Cô cũng đã khá hơn, bệnh viện cũng đang có đoàn thanh tra nên có khá nhiều việc. Anh không thể ở lại với cô quá lâu. Sau khi đã đỡ cô uống thuốc, anh rời đi. Cô nín lấy vạt áo anh, nhìn anh tha thiết

- Sao vậy?

-

- Cứ nói đi đừng sợ.

Cô rút rờ xòe lòng bàn tay đang cầm con cá màu xanh ngọc bích đưa trước mặt anh. Anh lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Cô chỉ vào những con cá có đôi có cặp đã được cô xếp trên giường, mất mấy giây, anh đã hiểu cô muốn nói gì.

- Anh hiểu rồi, ý em là chú cá này chưa có bạn phải không?

-gật gật

Anh rất thích màu xanh ngọc bích nên không muốn nó ghép đôi với màu khác, tí nữa anh sẽ đem một con cá màu khác đến.

Bốn giờ chiều anh mang một con cá màu xanh khác cho cô. Cô xếp con cá màu ngọc bích với con cá anh vừa mang đến. Cô thả những con cá vào chậu nước bên cạnh, nhìn chúng nổi bồng bênh trên nước rồi từ từ chìm xuống đáy chậu. Anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó, cô giật giật tay anh, anh xoay lại nhìn cô. Cô chỉ vào chậu nước với những con cá đủ màu, rồi cười toe, đó là lần đầu tiên cô cười trong suốt những ngày qua

- Em thích không?

-

Cô đang mải mê nghịch những con cá trong chậu nước. Nó tung tóe khắp nơi, anh dùng khăn chấm nhẹ những giọt nước dính trên mặt cô, cô nhìn chăm chú vào bảng tên gắn trên ngực áo anh, cô chạm nhẹ vào nó, rồi lại ngược lên nhìn anh.

- Cái đó là bảng tên, trên đó có ghi tên anh, em cũng có tên đấy, khi nào em nhớ lại anh sẽ làm một cái giống thế này cho em.

Có hai nữ bác sĩ vào phòng, cô sợ sệt núp sau lưng anh. Anh mỉm cười xoa đầu cô và nói rằng bạn anh tới nên không có gì phải sợ.

- Hoàng Duy, anh đang ở đây à, em tìm anh nãy giờ đó!

- Có chuyện gì vậy Huyền Mi?

- À không có gì em chỉ muốn hỏi tối nay anh có rảnh không, em có tài liệu tiếng Anh muốn nhờ anh dịch giúp.

- Ủ, lát nữa cứ đưa cho anh .

- Uhm, thanks anh nhé!

Cô nhìn chăm chăm vào hai người đang nói chuyện với anh, cô xuống giường đi đến chỗ của hai người đó, nhìn chăm chú vào cái bảng tên.

- Anh Duy à, cô ấy muốn gì vậy?

- Hình như cô ấy thích cái bảng tên của em đó Huyền Mi, tháo ra đi, cả Hà Chi nữa!

- Uhm, đây, cho cô nè!

Cô lay nhẹ vai anh, tay cô cầm bảng tên của vị bác sĩ có tên là Hà Chi, chỉ vào chữ Hà, bảng tên của vị bác sĩ kia chỉ vào chữ Huyền Mi. Hà Huyền Mi ghép lại thành một cái tên, anh lơ mơ hiểu ra được điều gì đó

- Hà Huyền Mi, Hà Huyền Mi là tên ai vậy nhỉ!

-

- Đó là tên một người em quen đúng không?

-

- Em thấy cái tên này ở đâu phải không?

-

- Đây là tên em đúng không?

-Gật đầu

Hoàng Duy tới thăm cô trong một buổi chiều mưa tầm tã, cô không có ở đó. Các cô y tá cũng đã quá mệt mỏi với một bệnh nhân điên điên dại dại, không chịu trả tiền viện phí, họ biết cô không ở trên giường từ nhiều giờ trước, nhưng bệnh viện còn rất nhiều việc để làm, còn nhiều bệnh nhân khác cần họ chăm sóc.

Duy chạy ra ngoài tìm cô, cô không thể đi xa được. Anh băng qua dãy hành lang lầu 3 rồi tiếp tục chạy xuống các lầu dưới. Anh vào tất cả các phòng nhưng không thấy cô. Duy gọi cho các bác sĩ ở những khu vực khác, nếu có bệnh nhân đi lạc thì báo ngay cho anh. Duy chạy ra khu vườn sau bệnh viện, mưa trắng xóa làm hạn chế tầm nhìn của anh. Vừa đi, anh phải liên tục vuốt nước mưa trên mặt.

Anh tìm thấy cô trong một bụi hoa gần đó, thân hình nhỏ bé của cô gần như biến mất sau cái bụi hoa rậm rạp ấy. Cô đào một cái hố trên mặt đất, đôi tay rớm máu vẫn đều đều xóc đất cát vút sang một bên.

- HUYỀN MI, EM LÀM CÁI QUÁI GÌ Ở ĐÂY VẬY?

Duy hét lớn làm cô giật mình. Cô nghe tiếng anh thì vội vàng đứng dậy, để hai tay ra sau lưng không muốn anh nhìn thấy cái gì đó. Cô sợ sệt cúi gầm mặt, đứng nép sát vào bụi hoa. Còn anh, anh vẫn luôn là người điềm tĩnh, hôm nay là lần đầu tiên anh nổi giận và nạt nộ người khác. Duy tiến đến gần, cầm lấy đôi tay dính đầy đất cát của cô kéo cô về phòng.

Lấy một chiếc khăn lau đầu tóc cho cô. Anh quên rằng mình cũng đang bị ướt không thua gì. Anh rửa sạch đất cát bám trên tay, chạm nhẹ những vết thương. Cô vẫn nắm chặt lòng bàn tay, gỡ thế nào cũng không chịu buông ra.

- Em đang cầm cái gì vậy?

-

- Ngoan đi, đừng bướng nữa, tay em bị thương nhiều lắm, nếu cứ thế này thì anh sẽ bỏ mặc em muốn làm gì thì làm.

Duy giả vờ đứng dậy, xoay lưng bước đi. Cô vội nín áo anh lại, rụt rè nhìn anh rồi xòe lòng bàn tay trước mặt anh, một con cá màu trắng bị gãy đôi, do cô đã bất cẩn làm rơi sáng nay. Cô đã rất sợ, suốt buổi sáng cô ngồi ép chặt hai mảnh vỡ lại với nhau, ép đến đỏ cả các đầu ngón tay nhưng chúng vẫn không chịu liền lại.

Mi trốn vào chiếc mền khi anh nhìn cô. Duy thở hắt ra, anh xoa nhẹ tóc cô, có ai ngốc như cô không?

- Ngốc quá, gãy thì thôi, anh sẽ đưa em con khác, ngồi dưới mưa làm gì?

-

- Nếu em cứ trốn mãi dưới đó thì anh sẽ đi thật đó.

-- lấp ló đôi mắt dưới cái mền

- Tay em bị chảy máu nhiều lắm, đưa tay cho anh

- Em muốn chôn con cá bị gãy vì sợ anh la phải không?

-gật

- Lần sau đừng làm như vậy nữa, tay có đau không?

-gật

- Có biết anh lo thế nào khi không thấy em trên giường không? Khi này anh lớn tiếng anh xin lỗi nhé.

-

- Được rồi, đi ngủ đi

Nghe thấy hơi thở đều đều của cô, nghĩ rằng cô đã ngủ say, anh kéo lại chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng rời khỏi phòng, không biết rằng cô đã mở mắt khi anh đứng lên. Cô vẫn chưa ngủ, đêm nay cô lại thao thức, cũng như những đêm trước, cô với tay lên chiếc đồng hồ trên bàn, ngồi nhìn những chiếc kim quay, chờ đến buổi sáng anh lại đến thăm cô, anh không biết điều đó.....

Duy nằm xuống giường sau khi đã thay bộ quần áo ướt sũng. Hình ảnh cô cứ lờn vờn trong tâm trí anh làm anh thao thức. Trong bệnh viện, anh chỉ chăm sóc mình cô, phần vì không muốn làm việc nhiều, phần vì muốn chăm sóc cô thật tốt. Anh đã gắn bó với cô suốt 3 tháng, khoảng thời gian không phải là quá dài nhưng cũng đủ để làm ta lưu luyến một ai đó. Anh chưa làm gì cho cô nhiều, chỉ là mỗi ngày đến thăm cô, chỉ là những con cá đồ chơi.....

Cô là bệnh nhân đầu tiên của anh, anh nói rằng sẽ làm thật tốt. Lúc đầu chỉ đơn giản là áp dụng những lý thuyết được học từ trong sách rồi ghi lại diễn biến bệnh tình của cô từng ngày. Nhưng dần dần một thứ cảm giác lạ lẫm len lỏi vào giữa anh và cô.

Tháng thứ 1 : Mưa nhẹ. Những viên thuốc đắng và những cây lollipop vị dâu

- Em tên là Hà Huyền Mi phải không? Anh chỉ gọi em là Mi thôi nhé

.....

Cô là bệnh nhân duy nhất của anh nên anh cũng không bận rộn với công việc lắm, phòng 302 giường số 7, mỗi ngày anh đều đi đến đó

Một buổi sáng trời mưa không khí lành lạnh. Anh đến, cô đã dậy từ lúc nào, ngồi nhìn miên man ra ngoài cửa sổ, mưa không lớn lắm nhưng thi thoảng vẫn hắt một vài giọt nước vào cô. Cô để hai tay buông thõng ngoài thành cửa, rồi thi thoảng lại xòe tay đón những giọt mưa.

- Nhóc dậy sớm thế?

Cô cảm nhận được một bàn tay xoa nhẹ trên đầu. Những sợi tóc mềm làm tay anh khẽ co lại. Anh chống tay vào thành cửa nhìn ra ngoài. Mưa lất phất, chẳng có dấu hiệu gì của ngày mới, trời âm u tối, những ngọn cỏ phất phơ trong gió. Hơi lạnh luồn vào khiến anh rùng mình. Anh cầm tay cô lên, nó đã lạnh ngắt từ lúc nào.

- Vào trong đi Mi, ngồi thế này dễ bị cảm lắm.

-lắc đầu

- Em thích mưa à?

-gật gật

- Vậy sao? Anh không thích mưa, mưa làm mọi vật trở nên ảm đạm. Người ta thường không muốn làm việc vào những ngày mưa thế này.

-

Lau khô tay cô, anh siết nhẹ chúng, đôi tay cô nhỏ nhắn và mềm mại quá. Duy đưa chúng lên miệng, phả vào nó những hơi thở nóng hổi, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn anh.

Mưa tạnh dần, cô leo lên giường, co ro trong chiếc mền màu xanh, cô lạnh lắm nhưng chỉ vì muốn ngấm mưa nên cứ lì lợm ngồi đó. Tay cô chơi đùa với những con cá đủ màu. Anh ngồi trên một chiếc ghế gần đó ngắm cô chơi đùa. Chơi một lúc rồi lại lăn ra ngủ, tay vẫn cầm những con cá, mền bị vứt sang một bên, đầu cô chổng chênh ngoài mép giường. Dọn dẹp mớ hỗn độn trên giường, anh kê đầu cô lên gối, rồi lấy chăn đắp cho cô. Mới đó mà cô đã nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, một giấc ngủ không mộng mị. Thế giới của cô chỉ là những cơn mưa bất chợt, lúc nhẹ nhàng lúc rả rích, thế giới của những con cá đủ màu,, chơi đùa chán mệt thì lại ngủ. Phải chỉ cứ mãi là như vậy.....

Cô như một đứa trẻ, mà là một đứa trẻ thì sẽ sợ uống thuốc, Duy đến vào một buổi chiều, nhiều cô y tá vây quanh giường cô, họ đang cố đè chặt cô xuống giường nhét những viên thuốc vào miệng, môi cô vẫn mím chặt, cô không thích, thuốc đắng, vị đắng của nó đọng lại mãi ở cổ họng, có những viên thuốc có mùi thật tanh. Những cô y tá chẳng dè dặt chút nào, cô không nghe lời họ, ngày nào họ cũng lớn tiếng, cũng siết chặt tay cô làm chúng đỏ ửng cả lên.

Có hai quy tắc cơ bản mà họ vừa phạm phải. Thứ nhất, không được vây quanh người bệnh quá đông, để họ không cảm thấy ngột ngạt. Thứ hai, không được lớn tiếng với bệnh nhân, đặc biệt là đối với những bệnh nhân có thần kinh không ổn định như cô

Duy bảo họ rời đi, anh nhận lấy khay thuốc từ tay bọn họ. Thật tốt khi hôm nay anh đã đem một cây lollipop cho cô

- Mi phải uống thuốc thì mới hết bệnh chứ?

-

- Sợ đắng phải không?

-gật

- Nếu em uống thuốc anh sẽ cho em cái này

Duy cầm cây kẹo hươu hươu trước mắt cô, cô đưa tay với cây kẹo nhưng anh không chịu đưa. Cô nhìn anh khó chịu, chán nản nhận chúng từ tay anh, tần ngần một lát rồi cho cả 4 viên thuốc vào miệng

- Eeeeeeeeeeeee.....

Duy phì cười, khuôn mặt cô nhăn lại, nhắm tịt hai mắt. Anh tháo lớp vỏ bên ngoài rồi đưa cho cô. Vị ngọt của kẹo lan dần trên đầu lưỡi, át đi vị đắng của những viên thuốc, cô cười toe toét.

Cô chỉ uống thuốc khi có anh bên cạnh, Anh đem đến những cây lollipop khác nhau nhưng cô không chịu ngậm kẹo

Cô chỉ uống thuốc khi có anh bên cạnh, Anh đem đến những cây lollipop khác nhau nhưng cô không chịu ngậm kẹo nữa.

- Sao thế? Em không thích kẹo nữa à?

-

- Em chỉ thích lollipop vị dâu thôi phải không?

-gật gật

- Anh biết rồi, sau này anh sẽ không đem cái khác đến nữa đâu

Tháng thứ 2: Đôi găng tay màu đỏ. Sữa mật ong nóng

Mưa vẫn mãi kéo dài, lạnh tê tái, ngoài đường vắng hoe lác đác những bước chân vội vã, mọi người rúc vào những chiếc áo ấm hay những chiếc chăn dày.

Từng đợt gió lạnh ùa vào, lớp áo bệnh viện rộng thùng thình chẳng đủ che chắn cho thân hình nhỏ bé của cô. Cô vẫn ương bướng không chịu kéo cửa sổ lại, cô thích nhìn mưa.

Cô bị sốt do không mặc áo đủ ấm. Hôm đó, anh đến, anh không thấy cô ngồi bên cửa sổ. Anh tưởng cô đang ngủ, khuôn mặt cô đầm mồ hôi, hơi thở nặng nhọc, cô run rẩy dưới cái chăn. Anh nhanh chóng lấy khăn chườm lên trán, và gọi một người bạn tới khám cho cô.

Cô chỉ bị sốt nhẹ thôi, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi và giữ ấm là khỏi. Anh đóng cửa sổ phòng, khóa chốt cẩn thận, khi cô dậy, thể nào cũng lại nhăn nhoe đòi anh mở ra. Anh ngồi xuống mép giường, cô ngủ say quá, chắc là mệt lắm. Nhiều lần nhắc cô đừng có ngồi miết ở đó nhưng cô đâu chịu nghe, anh chưa gặp ai bướng như cô. Chắc là anh sẽ ngồi với cô hết suốt hôm nay.

Chỉ bệnh có một hôm mà trông cô đã hốc hác thế này. Dĩ cô uống thuốc đã khó thì dĩ cô ăn cơm còn khó hơn.

Và cái mà bệnh viện gọi là thức ăn được để trên bàn đã nguội lạnh từ lâu. Nếu là anh thì anh cũng chẳng nuốt trôi, anh rời khỏi phòng mấy phút. Khi quay lại tay anh cầm một li sữa thơm lừng tỏa khói nghi ngút.

- Cho em này.

-

- Đây là sữa mật ong.....uống từ từ thôi nóng lắm đó.

-

- Sữa dính trên mép rồi kìa, ngồi yên cho anh lau.....Mi phải mau hết bệnh đó.

-

Vị ngọt của sữa làm cô thích thú cười toe toét. Cô uống xong , rồi nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ vì có thuốc an thần. Người cô cũng dần ấm lại. Anh lấy ra một đôi găng tay màu đỏ bằng len, thấy chúng ở cửa hàng anh đã nghĩ ngay đến cô. Khi anh không có ở bên nó sẽ thay anh sưởi ấm cho cô. Đêm nay cô sẽ ngủ ngon hơn.

Tháng thứ 3: Người lạ. Anh đi vắng

Những cô y tá thường nhìn cô khó chịu, cô chỉ nghe lời một mình anh, rất ương bướng và chẳng chịu trả tiền viện phí.

Thế giới của cô chỉ có anh, cô không cần ai khác. Mỗi ngày anh đều đến, không chỉ là nhĩa vụ mà là một cái gì đó rất khó giải thích. Anh muốn thấy khuôn mặt cô lúc say ngủ, muốn thấy nụ cười ngờ nghệch của cô.

- Mi à! Em thích cái gì nhất?

-

- Ba mẹ anh làm kinh doanh, lúc đầu khi biết anh muốn học y họ phản đối giữ lắm, họ muốn anh phải vào làm trong công ty của gia đình. Hay họ cái gì trò chém giết trên thương trường chứ, anh không thích. Và nếu anh không học y và trở thành bác sĩ thì anh đã không gặp được em.....

- Mi à, sau này khỏi bệnh em có nhớ anh không?

-gật gật

- Em có hiểu anh đang nói gì không?

-gật gật

- Em có phải là đồ ngốc không?

-gật gật

- Em đúng là đồ ngốc mà.

- Nè Mi, hôm nay ba mẹ bắt anh đi xem mặt đấy. Người anh gặp là một cô gái rất xinh đẹp, anh không phủ nhận điều đó. Nhưng anh chưa muốn kết hôn. Học hành chưa xong mà đã bị gò bó rồi, anh ghét lắm. Cô ta lắm mồm thật đấy, nói không biết mệt. Nếu cứ im lặng như em thì anh sẽ thích hơn

-

Kitty là một con mèo có tai nhưng không có miệng. Bây giờ anh đã hiểu dụng ý của người làm ra nó. Anh tâm sự với cô rất nhiều, cô không phản ứng gì nhưng luôn chăm chú lắng nghe. Chẳng biết cô có hiểu gì không nhưng luôn chăm chú lắng nghe. Chẳng biết cô có hiểu gì không nhìn khuôn mặt ngờ nghệch của cô lắng nghe anh chăm chú làm anh phì cười.

Một buổi chiều, cô đợi anh đến. Cánh cửa mở ra. Người bước vào không phải là anh, là một nữ bác sĩ nào đó mà lần đầu tiên cô gặp mặt.

- Chào em, em tên là Hà Huyền Mi phải không? Chị tên là Hà Chi, anh Hoàng Duy bận phải đi vắng mấy hôm, anh ấy giao em cho chị chăm sóc.

Hà Chi là một bác sĩ tốt, cô làm tròn bổn phận của một người bác sĩ. Bổn phận của một người bác sĩ là hai lần một ngày đến khám cho cô, cho cô uống thuốc, theo dõi và ghi lại những diễn biến mới. Không có những cây kẹo đủ màu, không thấy khuôn mặt quen thuộc khi mở mắt ra, không có những li sữa mật ong nóng.....

- Cô thật lì lợm quá đi, không uống thuốc thì sao hết bệnh được, cô uống hay không thì tùy cô, tôi không quan tâm.

Hà Chi mất hết kiên nhẫn cô bỏ đi. Nếu là anh thì anh sẽ không to tiếng như thế với cô. Cô không nhớ tên cô gái ấy, cô gọi cô gái ấy là người lạ. Người lạ này dữ lắm không hiền như anh. Người lạ này hay nhìn cô một cách sẫm soi, thỉnh thoảng lại lấy đèn pin chiếu vào mắt cô, nói những điều vô nghĩa gì đó cô không thích nghe. Người lạ hay la cô lắm, thấy cô ngồi bên cửa sổ, la, khi thấy cô nghịch những con cá trên giường, la, thấy cô không chịu đi ngủ sớm, la. Giọng nói của người lạ thật chói tai, không trầm và ấm như anh.

Trời sáng rồi, cô nằm rúc dưới chiếc mền màu xanh không chịu chui ra, cô không muốn gặp người lạ.

- Hôm nay đâu có mưa, sao Mi ngủ nướng thế?

Giọng nói dịu dàng của anh, một bàn tay xoa nhẹ tóc cô. Cô ló mắt nhìn ra ngoài, một khuôn mặt quen thuộc. Cô lấy cái gối trên đầu ném vào anh, cô lại rúc dưới mền. Cô nghe tiếng anh cười.

- Mi giận anh à?

-

- Tại anh có việc phải đi trong một tuần, vừa về là anh chạy đến đây ngay. Mi có nhớ anh không?

- Xấu.....

- Anh xin lỗi mà, đừng giận anh nữa, anh có mua quà cho em nè.

Một con gấu bông màu trắng, tay ôm trái tim màu đỏ, trên trái tim có ghi 3 chữ I love you. Cô cười toe và nhận con gấu từ tay anh.

- Vậy là hết giận anh rồi nhé.

-gật

- Mi cũng không ngoan, không chịu uống thuốc, lần sau không được như vậy nhé. Lại đây, anh nhớ em quá đi.....

Vì biết anh rất thích nghiên cứu về khoa thần kinh, ở Nhật có một cuộc hội thảo lớn, chú anh được mời nhưng ông đã nhường lại cho anh. Không chỉ là cuộc hội thảo bình thường, nó còn là cuộc nghiên cứu xuyên lục địa, sau chuyến đi này, chắc chắn kiến thức của anh sẽ được mở rộng rất nhiều. Và rồi, anh trở về chỉ sau một tuần vì lo lắng ột con nhỏ không quen biết, dĩ nhiên, chú anh không khỏi bực mình.

- Cháu đừng có lo cho con bé ấy làm gì, về Nhật học hành cho tốt đi, không phải ai cũng có thể tham gia cuộc hội thảo đó đâu.

- Sao chú lại nói vậy, cô ấy là bệnh nhân của cháu mà, cháu phải có trách nhiệm chứ.

- Rồi đây bệnh viện cũng sẽ tìm cách tống nó đi thôi, chẳng lẽ cứ để nó nằm ăn vạ mãi như thế sao? Cháu đúng là ngớ ngẩn thật.

- Ý chú là sao? Chú sẽ đuổi Mi ra khỏi bệnh viện à?

- Dĩ nhiên rồi, nếu cứ khoảng 3 người ăn vạ như nó thì bệnh viện sẽ đóng cửa sớm, vì vậy cháu đừng có bận tâm nữa. Vì cháu là cháu của chú nên chú mới nhường đó.

- Chú à, sau này chú chết cháu cũng đâu có đem tiền theo được, sống phải để đức cho con cháu chứ.

- Cái thằng...mày trù tao chết đấy à?

- Cháu quyết định rồi, cháu sẽ đưa Mi về nhà cháu, tiện cho việc chăm sóc cô ấy, chú không lo bệnh viện bị đóng cửa nữa rồi.

- Mày xía xối tao đấy à? Duy à, nghe chú đi, cháu có trách nhiệm với bệnh nhân là tốt nhưng phải có mức độ của nó, cháu không cần phải rước cục nợ đó đâu, ngay cả người nhà nó còn không quan tâm đến nó thì cháu liêm xía tới nó làm gì.

- Không nói nhiều nữa, ngày mai cháu sẽ thanh toán tiền viện phí cho cô ấy trong mấy tháng qua và đưa cô ấy về nhà.

23. Chương 23

“Không có mưa”- Mi thầm nghĩ. Từ lúc anh rời khỏi nhà đến giờ, cô vẫn cứ ngồi đó, chông chênh trên chiếc cửa sổ màu trắng có màn màu thiên thanh. Anh đã nhắc cô nhiều lần rằng không nên ngồi như thế, cô rất dễ ngủ, anh không thể ở bên cô suốt ngày để bé cô kịp thời vào giường được.

Không có mưa nhưng trời lạnh, sắp tới mùa đông. Một cơn gió nhẹ thoảng qua cũng khiến cô rùng mình.

Cô ngồi đó rất lâu, có mấy đứa bé đang chạy lòng vòng quanh sân, một cậu nhóc nghịch ngợm đang cố nhảy thật cao để với tới những bông hoa màu vàng trồng ở khu vườn nhà hàng xóm, có tiếng đàn dương cầm vang lên đầu đó.

Gió lạnh cô không thể lì lợm thêm được nữa, chỉ là cô đang chờ chiếc xe màu trắng của anh.

Tiểu Mi vui mình vào lớp chần bông mềm mại. Cô đưa mắt nhìn khắp phòng. Một chiếc bàn màu trắng kê bên cửa sổ, tường phòng màu hồng nhạt, có in hình những ngôi sao be bé, những con gấu bông thật to để một cách bừa bộn khắp phòng, thật ra anh luôn sắp xếp chúng rất gọn gang, nhưng sau mỗi lần chơi cô đều không chịu xếp lại ngay ngắn.

Một chiếc chuông gió in hình con gấu trúc được đặt giữa phòng, chỉ một cơn gió nhẹ, những con gấu trúc lại va vào nhau, tạo nên các âm thanh leng keng mà cô rất thích.

Khi anh sắp đến bệnh viện làm hay chuẩn bị đi đâu đó, cô không chào tạm biệt anh mà luôn chạy vào phòng, anh bảo rằng anh rất buồn vì điều đó. Vào phòng, cô không nghịch những con gấu bông như anh vẫn thường nghĩ, từ khung cửa sổ trong phòng, cô nhìn xuống, chờ chiếc xe màu trắng của anh, chiếc xe đã khuất dạng nhưng cô vẫn ngồi nhìn. Anh không biết điều đó.

Sau những lời chào tạm biệt, lời hứa sẽ sớm quay về, người đi hướng tầm mắt về phía trước, chỉ còn người ở lại nhìn người đi từ từ rời xa mình.

Thế giới của cô chỉ có anh, không có anh thế giới của cô rộng.

Duy nhận được điện thoại của cô giúp việc, bảo rằng đã tìm khắp nhà nhưng không thấy cô đâu. Vừa may đã đến giờ về nên anh lập tức chạy đi tìm cô. Cô có thể đi đâu chứ?

Cô có thể đi đâu?

Duy đặt những con gấu to, những con cá ngựa đủ màu sắc, những con búp bê, những cây bút màu, và những chiếc chuông gió tạo nên những âm thanh leng keng để có thể gây sự chú ý của cô. Anh không thể ở bên cô suốt ngày được, nhưng dường như càng ngày cô không thể rời anh. Có một ngày kia anh về muộn, trời mưa tầm tã, anh về nhà và thấy cô đang chờ anh trước cổng, đôi mắt tím tái đi vì lạnh. Khi không có anh cô sẽ làm những điều thật ngốc.

Cô có thể đi đâu xa, từ lúc về với anh, anh chỉ đưa cô đến khu vui chơi và một vài lần dẫn cô đi ăn. Anh lao xe tới nơi đó nhưng không tìm thấy cô.

Bằng một cách nào đó, cô có thể đi đến bệnh viện, nơi anh đang làm việc. Hà Chi gọi cho anh, nói rằng cô đang ở đây. Ngay lập tức anh chạy tới bệnh viện. Cô ngồi trên một cái ghế trong phòng chờ, ánh mắt đờ đẫn, tay ôm con gấu màu trắng, chân trần không đi dép. Anh tiến về chỗ cô, vuốt nhẹ mái tóc trên đầu, cô ngước lên nhìn anh cười ngờ nghệch, anh không bao giờ quên nụ cười đó, nụ cười mà anh cứ nghĩ là dành cho riêng anh.

Anh ước gì có thể la cô một trận, nói rằng anh lo sợ tới mức nào, hoảng loạn tới mức nào nhưng chỉ vừa nhìn thấy cô, thấy đôi tay cô ôm con gấu trắng, anh đã không thể giận dữ được nữa. Cô đã ngờ nghệch nghe theo lời nói đùa của anh rằng, chỉ cần ôm con gấu trắng đó, thì đi đến đâu cũng có thể tìm thấy anh, sau ngày hôm nay, cô sẽ không tin đó là lời nói đùa nữa.

Anh đưa cô về nhà, cô ngồi trên giường phòng anh.

-Này Mi, sao em biết đường tới bệnh viện thế?

-

- Em tới tìm anh có chuyện gì à?

-

- Em có thể một lần nói chuyện với anh được không?

Giọng nói của anh có chút bực mình, cô cúi gầm mặt, biết rằng đã làm cô sợ, anh vội vàng ôm cô vào lòng, xoa nhẹ tóc cô, thì thầm những lời yêu thương vào tai cô. Anh chỉ yên tâm nhắm mắt khi nghe thấy hơi thở đều đều của cô.

Anh giật mình thức giấc lúc nửa đêm, không thấy cô nằm bên cạnh. Anh không lo lắng, anh đang ở đây nên cô sẽ không đi đâu xa, chỉ là một trong những thói quen kì lạ của cô thôi. Những lần trước khi thức dậy không thấy cô ở bên cạnh, anh đã vội và chạy đi tìm cô, anh tìm thấy cô đang ngủ quên trước cửa phòng mình. Và lần nào cũng vậy, cô ngồi tựa vào cửa ngủ ngon lành. Anh lại bế cô vào giường, nếu một ngày nào đó, khi mở cửa ra không thấy cô nằm ngủ trước cửa thì sẽ như thế nào?

Anh nghĩ cô cần anh nhưng đôi khi anh lại hoài nghi về nó. Chỉ vì muốn tìm anh, cô sẽ làm những điều ngốc nghếch nhất, hôm nay không phải là lần đầu tiên anh chạy đi khắp nơi tìm cô, đó là khi anh nghĩ cô cần anh. Anh ôm cô vào lòng, đợi lúc anh ngủ say, cô lại trốn khỏi vòng tay anh, đó là khi anh hoài nghi về việc cô có cần anh hay không?

Anh đã từng nghĩ chỉ cần khi anh nói cô là người lắng nghe thì đã đủ rồi. Có một cảm giác lạ lẫm len lỏi vào giữa anh và cô, cô đã ở gần anh đến mức tưởng như không bao giờ có thể rời xa nhau được, anh lại có cảm giác không thể chạm vào cô.

Vì đó là em, anh sẽ không cảm thấy mệt mỏi Vì đó là em, anh sẽ không bao giờ từ bỏ.

24. Chương 24

Duy quyết định nghỉ một ngày ở nhà với cô. Sáng hôm đó, anh thức dậy, mở mắt đôi tay chỉ thấy một bên giường lạnh lẽo, cô đã dậy từ lúc nào. Đạo gẫndây anh đi rất sớm và về rất muộn, cái câu hỏi cô có cần anh hay không cứ xoáy mãi trong tâm trí anh khiến anh không đủ can đảm đối diện với cô.

Anh và cô, nếu anh không là người bắt chuyện trước thì giữa hai người luôn là một khoảng lặng ngọt ngào, đến bức bối. Anh vẫn kiên nhẫn chịu đựng điều đó. Cô vẫn mãi mê nghịch những con gấu bông trong phòng, chơi chán thì lại quaysang cầm những cây bút màu vẽ nguệch ngoạc lên tờ giấy trắng gần đó.

-Mi à.....

Chỉ cần là anh gọi, cô sẽ quay lại nhìn anh, chỉ cần là anh nói, cô sẽ lắng nghe anh nhưng nếu anh không gọi, cô sẽ quay lưng lại với anh, nếu anh không nói, cô cũng sẽ xem như anh không có ở đó mà tiếp tục chơi đùa. Anh đau, cô không biết điều đó.

Cô nhìn anh rất lâu nhưng anh vẫn không nói gì, lặng lẽ giương đôi mắt buồn bã nhìn cô. Cô nhìn đâu đó ngoài cửa sổ rồi đột ngột đứng dậy đi về phía anh, ôm lấy cổ anh xoa nhẹ mái tóc anh như khi anh thường làm với cô.

Vì cô ngốc nghếch nên mới tin rằng nếu ôm con gấu bông trắng thì đi đến đâu cũng có thể tìm ra anh. Vì cô ngốc nghếch nên giả vờ ngủ bên cạnh anh, đợi khi anh ngủ say thì lên ra ngồi cạnh trước cửa, để ngăn không cho anh đi đâu. Vì cô ngốc nghếch nên không biết những điều đó đã làm anh day dứt biết nhường nào.

Từ khi quen anh, đây là lần thứ ba, cô chủ động ôm anh.

Lần thứ nhất

Anh về muộn, anh ghé ngang phòng cô, đảm bảo rằng cô đã ngủ say, anh đắp lại mền cho cô, khẽ khàng rời khỏi phòng. Cô chưa ngủ, chỉ giả vờ nhắm mắt nằm trên giường, khi về nếu thấy cô chưa ngủ, anh sẽ la cô nên cô mới phải giả vờ. Lúc bình thường anh sẽ không vội vã rời khỏi phòng như thế, nhưng hôm nay anh rất mệt, về nhà chỉ muốn đi ngủ nhưng anh vẫn cố sang thăm cô.

Anh quay đi vội vã nên không nhìn thấy bàn tay cô giơ lên muốn níu anh lại. Buổi sáng, cô đã vô tình làm vỡ mất mấy cái ly uống nước, làm bữa bộn cả phòng anh nên rồi lấy nước phụt đầy vào con chó nhà hàng xóm vì nó đã phất tán luống hoa cô và anh cùng trồng, bà chủ của nó đã rất giận dữ. Chắc là anh cũng giận cô nên mới đi một cách vội vã như vậy.

Cô xuống giường, đi đến phòng anh, cô tần ngần đứng trước cửa phòng hồi lâu không dám gõ cửa, giờ này có lẽ cô phải nằm trên giường mới phải, anh đang giận cô, cô lại thức khuya không nghe lời anh, cô không dám gõ cửa.

Thu hết can đảm, cô đẩy nhẹ cửa bước vào, trời đã khuya, anh cũng đã rất mệt nhưng khi bước vào, cô thấy anh vẫn ngồi làm việc chăm chú trên bàn.

-Nhóc, sao em chưa đi ngủ, thức khuya thế?

Anh nhìn cô mỉm cười thật dịu dàng. Anh kéo cô về phòng, để cô nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang người cô, rồi anh đi đến bàn định làm việc tiếp nhưng cô níu tay anh lại.

-Ngủ đi nhóc, anh còn phải làm việc nữa.

Cô lắc đầu, không buông áo anh ra mà còn níu chặt hơn. Anh đành phải chịu thua trước đôi mắt to tròn đang chớp chớp nhìn anh, ngày mai chắc sẽ lại bị chú anh phàn nàn về việc không hoàn tất các hồ sơ trong bệnh viện. Anh nằm xuống, cô ôm chặt lấy anh, cái ôm thay cho lời xin lỗi đêm đó anh và cô ngủ rất say.

Lần thứ hai

Buổi tối, anh về sớm như lời hứa, anh sẽ dẫn cô đi ăn. Đó là một nhà hàng nhỏ, có ánh nến lung linh trên bàn, khắp nơi đều là hoa li màu trắng. Cô và anh ngồi ở bàn gần cửa sổ, anh gọi món beefsteak cho cả hai. Cô thích thú nhìn ngắm xung quanh, anh hứa sẽ dẫn cô ra ngoài nhiều hơn nên cô ngoan ngoãn nghe lời anh.

Một người nhạc công trong nhà hàng tiến đến chiếc đàn dương cầm đặt gần bàn của cô và anh, vị nhạc công đã đứng tuổi, đôi tay ông tạo nên những giai điệu du dương. Khúc nhạc dịu dàng và nhẹ nhàng, tất cả mọi người ở đó như bị cuốn hút vào những nốt trầm bổng.

Cô thấy một chiếc đàn dương cầm trong nhà, khi còn nhỏ anh cũng đã từng học nhạc, khi lớn lên, vì phải lo học nên anh không còn thời gian cho nó nữa. Cô nằng nặc đòi anh đàn cho nghe, anh cũng đành đầu hàng mà làm theo ý cô.

Anh không thể điêu luyện như vị nhạc công kia nhưng tiếng đàn của anh vẫn đủ sức thôi miên cô. Bởi thế giới của cô chỉ cần có anh nên cô không cần biết ai khác ngoài anh. Anh không muốn làm cô buồn, nên mỗi ngày mò mẫm trong những quyển sách nhạc, cố gắng nhớ lại những điều đã học khi còn bé. Mỗi ngày, anh là khúc nhạc du dương đưa cô vào giấc ngủ. Anh hứa là sẽ không đàn cho ai khác ngoài cô.

Anh không thích mưa, đối với cô tiếng đàn của anh du dương hơn vào những ngày mưa. Trong tiếng đàn dịu dàng và tiếng mưa rơi tí tách, anh như một giấc mơ không có thật của đời cô.

Vào những ngày mưa, lúc anh say ngủ cô thường nằm bên cạnh anh, ngắm nhìn khuôn mặt anh khi anh đang say ngủ, nhưng cô không để anh biết điều đó, vì cô luôn dậy trước anh. Cô thích mưa nhưng cô cũng sợ nó. Mưa, những hình ảnh không rõ nét chập chờn hiện ra, có màu đỏ của máu. Vì thế tiếng đàn của anh giúp cô ngủ ngon hơn, cô không còn sợ nữa.

Một nhóm bạn đến nhà anh, cô đã định chạy về phòng vì không thích người lạ nhưng đã kịp thời níu cô lại. Anh giới thiệu cô với họ, một vài người nựng má cô và bảo cô rất dễ thương, cô không thích điều đó. Suốt buổi, anh và họ nói gì đó, cô ngồi ép sát vào anh, anh thì thoảng vuốt tóc cô.

-Này Duy, sao cậu không đàn cho cả nhóm nghe, lâu rồi không nghe cậu đàn.- một người trong nhóm lên tiếng.

-Ừ, cậu có khiếu lắm, nếu chịu khó học tiếp thì chắc bây giờ đã thành nghệ sĩ rồi.- một người khác nói.

Anh có từ chối thế nào, họ vẫn muốn nghe anh đàn, bạn bè đã lâu không gặp, anh cũng không muốn làm mọi người mất hứng, nên đành chiều theo ý họ. Anh tiến ra giữa phòng, nơi chiếc đàn dương cầm màu trắng đang đặt, những nốt nhạc đầu tiên chuẩn bị ngân lên thì cô đã ôm chặt lấy anh từ phía sau, cô ôm anh thật

chặt. Ngỡ ngàng trong giây lát, anh mỉm cười và hiểu cô muốn nói gì. Cái ôm để nhắc cho anh nhớ rằng, anh đã hứa chỉ đàn ông mình cô. Hôm đó, anh đành phải làm ọi người thất vọng.

Và đây là lần thứ ba

Cô và anh ngồi trên ghế sofa, cô nghịch sợi dây chuyền có hình thánh giá trên cổ anh, anh vuốt những lọn tóc mềm mại của cô. Cô nhìn vào mắt anh lâu thật lâu như muốn nói gì đó, môi cô mấp máy, anh cúi xuống để có thể nghe rõ hơn.

-Anh à.....

Chap 15:

Ngoài trời gió lạnh hanh hao, từng đợt gió lạnh ủa vào phòng, khẽ lay những chiếc chuông gió tạo lên những tiếng leng keng. Duy không thích mưa vì mưa làm cho người ta cảm thấy thật ảo não. Anh cũng chẳng ưa gì mùa đông, mùa đông trong tâm trí anh chỉ là những tiếng thở dài khi anh nghĩ về nó.

Mùa đông năm anh 10 tuổi, giáng sinh, căn nhà rộng thênh thang, anh lặng lẽ cùng với người quản gia lớn tuổi treo những vật trang trí lên cây thông. Những quả bóng, hạt châu đủ màu, những ông già Noel bé bé, những thiên thần, ánh đèn chớp nháy, những hộp quà được gói một cách khéo léo, ít ra mùa đông năm ấy của anh cũng có nhiều màu sắc. Vị quản gia nhẹ nhàng bế anh lên, anh đặt ngôi sao màu vàng lên đỉnh cây thông. Tiếng lửa bập bùng trong lò sưởi, ngừng món ăn ngon trên bàn, có gà tây, có bánh pudding, có những li chocolate nóng tỏa hương thơm ngào ngạt, bàn ăn rộng thênh thang, anh nghe những bản nhạc giáng sinh, những tiếng cười nói, tiếng người ta xé hộp quà từ nhà bên cạnh. Mùa đông năm ấy trong kí ức của anh thật lạnh.

Mùa đông năm anh 15 tuổi, anh giật mình lúc nửa đêm vì nghe tiếng cái vĩa. Anh nghe tiếng ồn ào phát ra từ phòng bên cạnh, phòng của bố mẹ anh. Những lời nói xúc phạm, sỉ vả lẫn nhau vang lên trong cái lạnh tê tái, tiếng mẹ anh khóc, có tiếng sập cửa thật mạnh, tiếng bước chân mà anh đoán có lẽ là của bố anh đang đi xuống cầu thang, kế đó là tiếng cổng lớn mở ra, âm thanh nổ máy của xe hơi nổi bật trong đêm khuya yên tĩnh, một vài tiếng sữa của những chú chó nhà hàng xóm do tiếng động lạ làm chúng thức giấc. Sự yên lặng đến ngột ngạt của căn nhà bỗng chốc bị phá vỡ bởi tiếng của vật gì đó bằng thủy tinh rơi xuống đất. Một vài cô giúp việc gõ cửa phòng anh một cách hoảng loạn, có tiếng kêu cứu, tiếng khóc lóc, anh chạy sang phòng bên. Một loạt những mảnh vụn thủy tinh nằm trên nền gạch màu đen, cổ tay mẹ anh ghim một mảnh vỡ lớn, máu chảy ướt đầm chiếc áo ngủ bà đang mặc và tấm drap giường màu trắng. Mùa đông năm ấy có màu đỏ của máu.

Mùa đông năm anh 19 tuổi, mẹ anh vẫn điên điên dại dại kể từ cái đêm ấy, bố anh chẳng một lần đến thăm bà, đó là lý do anh quyết tâm tìm hiểu về khoa thần kinh con người để một ngày nào đó chữa bệnh ẹ anh. Một hôm, bố anh đưa một cô gái đến gặp anh, cô ta chỉ hơn anh một hay hai tuổi gì đó, cô ta là nhân tình của bố anh, theo lời dặn dò của bố, kể từ đây anh phải gọi cô ta bằng mẹ làm đầu óc anh quay cuồng. Người “mẹ” ấy hai tuần sau bất chợt nhảy bổ vào lòng anh, bố anh chợt mở cửa bước vào, anh nhận được một cái tát đau điếng và kếp đó là chuyến du học sang Mỹ cho khuất mắt ông. Mùa đông năm ấy của anh là những lời độc thoại chào tạm biệt mẹ trước khi anh đi, là những bất đồng ngôn ngữ khil lần đầu sang nước ngoài, là những lúc vui đầu vào sách vở để quên đi cái lạnh lẽo đang lớn vờn xung quanh.

Hôm nay, khi anh không còn phải ngồi một mình bên khung cửa sổ lặng lẽ nhìn những hạt mưa rơi, vì anh có cô, anh đã nghĩ sẽ ấm áp hơn, nhưng không phải vậy. Cái lạnh năm nay không chỉ đơn thuần là khoác nhiều áo hơn thì sẽ không lạnh nữa, một chút lạnh của mùa đông, một chút mỗi mòn của chờ đợi, một chút đắng cay của sự thật hòa quyện với nhau, rồi đây anh sẽ càng ghét mùa đông hơn.

Cô ngồi cạnh anh bên cửa sổ, thân hình nhỏ bé của cô run lên trong vòng tay anh, cô nắm chặt vào tay áo anh, môi mấp máy gì đó, anh cúi xuống để có thể nghe rõ hơn:

-Anh à, đừng bỏ em sang Paris như lần trước nhé, anh đi suốt batháng, em đã sợ anh sẽ không về.

Duy cố nén lại tiếng thở dài, cô không biết điều đó. Lời nói và hành động của cô sau tai nạn sẽ pha trộn giữa quá khứ và hiện tại, đó là chuyện rất bình thường. Những tháng ngày anh chăm sóc cô,.....không thể làm cô phân biệt giữa anh và một người nào đó. Hình ảnh một người xa lạ vẫn đang đầu đót trong tâm trí cô, không phải là anh, có một chút hụt hẫng.

Duy còn nhớ những ngày đầu khi đưa cô về nhà. Đó là những đêm anh giật mình thức giấc bởi tiếng hét hoảng loạn, sợ hãi và những tiếng khóc nức nở của cô, không chỉ một lần trong đêm, việc đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần. Nhiều đêm anh phải nằm cạnh cô để cô không còn sợ nữa. Duy thấy một vết sẹo dài trên cổ tay trái của cô, đã có lúc anh không muốn cô nhớ về quá khứ của mình.

Là một bác sĩ, anh biết mình không được có suy nghĩ như vậy. Cô không thể ngờ nghịch như một đứa trẻ được, cô phải có quá khứ của mình, rồi còn người thân, gia đình, bạn bè của cô nữa, có thể họ đang tìm kiếm cô ở đâu đó. Nếu ký ức chỉ là những điều buồn bã, những nỗi đau, những giọt nước mắt thì tại sao ta phải cố nhớ lại. Có thể bây giờ cô ngốc nghếch như một đứa bé, nhưng là một đứa bé thì có gì không tốt, cả ngày thích thú chơi đùa với những con gấu bông, một thì đi ngủ, giấc ngủ đến một cách yên lành. Và khi đã là đứa bé thì cô sẽ không bao giờ rời khỏi vòng tay anh.

Từ lúc nào đó, cô đã trở nên thật quan trọng với anh, ngắm nhìn cô chơi đùa, ngắm nhìn cô thở đều đều trong giấc ngủ dường như đã là một thói quen không thể bỏ được từ anh. Thế giới của cô chỉ có anh, anh không muốn có bất kỳ một người nào xuất hiện trong cái thế giới đó rồi đem cô đi mất.

Cô không cần quá khứ, anh sẽ là quá khứ, hiện tại và tương lai của cô.

Duy đem về những con cá đủ màu, khuôn mặt háo hức của cô làm anh thấy vui. Nhẹ nhàng thả những con cá vào bồn, anh chỉ cô những loại cá khác nhau và dạy cô cách cho chúng ăn. Cô cứ dính chặt lấy cái hồ cá từ hôm ấy, anh luôn thấy cô ngồi ngắm chúng tung tăng bơi lội không biết chán.

Những ngày gần đây, Duy về sớm hơn trước, buổi trưa, anh luôn gọi điện về nhà nhắc cô ăn trưa đúng giờ. Thế giới của anh và cô luôn là những thứ có nhiều màu sắc với những con gấu bông, những con cá đủ loại, những cây bút màu, và giai điệu du dương từ tiếng đàn của anh. Anh là giấc mơ êm đềm nhất của đời cô, cô sẽ không phải sợ hãi nữa, không còn nhớ về một người nào đó tên Kim mà anh luôn nghe cô gọi trong những cơn ác mộng của quá khứ.

Giữa anh và cô lại tiếp tục là sự im lặng đến ngột ngạt nếu anh không bắt chuyện trước. Cô suốt ngày ngồi ngắm những con cá không biết chán, cho chúng ăn, rồi lại nhìn, có khi cô ngồi đó suốt ngày. Cô không biết anh luôn lặng lẽ đứng nhìn cô từ phía sau, chờ đợi khuôn mặt nhỏ bé quay lại cười với anh một lần.

-Anh à, nếu hồ nước có sỏi thì sẽ đẹp hơn phải không?

Không để cô thất vọng, ngay ngày hôm sau, anh đem về những viên sỏi nhiều màu, cô thích thú thả chúng vào bồn. Cô vẫn quay lưng lại với anh. Những ngày mệt mỏi kéo dài tại bệnh viện, anh về nhà lúc trời đã tối, anh thấy cô đang ngồi trong phòng anh

-Sao em chưa đi ngủ?

- Anh à, hết sỏi màu xanh ngọc bích rồi, anh thích màu đỏ phải không, ngày mai mua thêm cho em nhé.

-

- Anh à, hình như mấy con cá không được vui, em cho rất nhiều thức ăn ưa thích của chúng vào hồ mà chúng chẳng chịu ăn gì cả, anh à, phải làm sao đây?

-

- Hình như hai con cá vàng đang giận nhau anh à, bình thường em thấy chúng rất hay bơi chung với nhau, hôm nay mỗi con một hướng.

-

- Mấy con cá rất thích những viên sỏi màu xanh, em thấy chúng cứ gặm mãi những viên màu ấy.

-Anh à.....

- Gì nữa...?- Giọng anh có một chút bực mình.

- Không.....không ạ.....Em đi ngủ đây- cô bước ra

Hôm nay, anh đã không còn đủ kiên nhẫn nghe cô nói, lúc bình thường, dù có mệt mỏi đến đâu, những lời cô nói có vô nghĩa thế nào thì anh vẫn luôn mỉm cười lắng nghe. Cô có thể dành cả ngày nghĩ về những con cá,

lo lắng khi chúng không chịu ăn, nghĩ về những viên sỏi mà chúng thích, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ về anh, nghĩ về một người vẫn đang dõi theo cô từ phía sau.

Cô vẫn vô thức gọi tên người nào đó trong mơ, anh nhớ là hình như cô chưa bao giờ gọi tên anh.

Cánh cửa được mở ra một cách rụt rè, cô bước vào, khi này, có lẽ anh đã làm cô sợ. Anh nghe giọng mình vang lên vô cảm:

- Gì đấy?

- Anh à.....anh đem cho người khác những con cá đi.

- Sao thế? Em chán rồi phải không?

- Không là anh mua về sao em có thể chán được.....

-

- Em thấy anh không cười như lúc trước nữa, nhìn anh không được vui.....Em hay ngồi nhìn mấy con cá..... mà không thấy anh.....Anh không còn đánh đàn như lúc trước nữa.....Em xin lỗi.

-

- Anh à.....

- Có lạnh không?

- Uhm.....

- Lại đây.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, anh ôm cô thật chặt, khuôn mặt anh và cô rất gần nhau, cô nhìn thấy vết thâm quầng trên mí mắt anh. Anh chỉ ngủ khi nghĩ rằng cô đã ngủ say, chỉ để anh yên tâm, cô vẫn hay giả vờ.

Cô luôn chạy lên phòng mỗi khi anh sắp đi làm hay đi đâu đó, vì.....

Cô không bao giờ ngủ yên trong vòng tay anh đợi anh ngủ say cô sẽ lẻn trốn ra, vì.....

Cô vẫn biết anh ngồi nhìn cô từ phía sau nhưng cô vẫn giả vờ chú tâm vào những con gấu bông hay những cây bút màu, vì.....

Cô luôn thấy ánh mắt anh nhìn cô buồn bã phản chiếu qua hồ nước khi cô đang mãi mê ngắm những con cá, cô giả vờ không thấy vì.....

Anh đã ngủ say nên không thể nghe thấy những lời thì thầm của cô

-Anh à đối với em anh rất quan trọng.....nhưng có gì đó không đúng. Cô đắp chăn cho anh rồi chạy về phòng, sáng mai khi thức dậy, anh sẽ lại thấy một bên giường lạnh lẽo không có cô. 2 năm sau

-Alô tôi nghe

- Anh Duy à, là em, Hạo Kỳ đây.

- Hạo Kỳ, cậu đang ở đâu vậy? Anh có gọi cho cậu mà không được.

- À, em đổi số lâu rồi, em đang ở Mỹ, khoảng một tuần nữa em sẽ về Việt Nam.....

.....?Flashback:

Một buổi chiều nắng nhạt, Duy đang ngồi bên chiếc đàn dương cầm màu trắng. Đôi mắt anh mơ màng nhìn ra phía ngoài vườn, nơi những chiếc lá phong đang rụng. Đang mãi mê ngắm cảnh anh không biết là có người bước vào phòng.-Duy à, lại đây mẹ có người cần giới thiệu với con. Anh quay lại, bên cạnh mẹ anh đó là một cậu bé tóc nâu với đôi mắt buồn sâu thẳm.-Duy à, đây là em họ con, tên là Vương Hạo Kỳ. Hạo Kỳ à, cháu chào anh đi..... Trong trí nhớ của anh Hạo Kỳ là một người rất nhút nhát, rụt rè, mỗi tuần anh đều tới nhà rủ cậu đi chơi, và rồi hai đứa trẻ trở nên thân thiết. Và cũng vì những lý do con nít, Kỳ và Duy cũng đã có lúc giận nhau, khi cả hai cùng tranh giành một chiếc xe đồ chơi hay viên kẹo gì đó. Hai người tuy cùng tuổi nhưng Duy luôn là người nhường nhịn Kỳ. Chiếc xe đồ chơi là của mẹ Duy tặng,

Kì có một thói quen kì lạ, cậu không thích nâng niu những món đồ chơi đẹp, cậu thích vứt chúng xuống sàn, nhìn chúng vỡ nát rathành từng mảnh, cậu đã phá vỡ không ít đồ chơi của Duy, anh không bận tâm về điều đó nhưng chỉ có chiếc xe này là không được.Đã một tuần Kì không sang nhà Duy, anh đã định qua nhà cậu, làm hòa trước. Nhưng! trời bỗng nhiên mưa. Duy hậm hực ngồi bên cửa sổ nhìn cơn mưa dai dẳng như trút nước. Anh thấy Kì đứng ở dưới, anh vội vã chạy xuống Kì đứng đó nói với anh rằng cậu sắp đi du học.....Năm 17 tuổi, Hạo Kì trở về Việt Nam kế thừa tập đoàn Venus, anh và cậu cùng học chung tại trường trung học, Kì nói với anh rằng cậu đang quen một cô bạn nào đó tên là Thúy Vân. Hai người thì đẹp đôi thật, cô ta và cậu đều thật đẹp. Chỉ là anh không thích Vân lắm, anh thấy Vân hay nói chuyện với những người không đứng đắn, và cô ta hay dẫn cậu đến những nơi không lành mạnh, anh cũng nhiều lần nhắc khéo Kì, Kì bảo sẽ chú ý đến việc nhưng cuối cùng đầu lại vào đó, là người em họ mình thích nên anh cũng không muốn có ý kiến nhiều.Năm anh 19 tuổi, bố anh ép anh sang Mỹ, ban đầu anh và cậu vẫn giữ liên lạc đều đều, nhưng sau đó, những trở ngại về ngôn ngữ, bài tập dồn dập, Duy không liên lạc với Kì nhiều nữa. Chỉ biết rằng, cậu đã kết hôn với một cô bé không phải là Thúy Vân. Khi anh trở về Việt Nam, anh gọi rất nhiều cho Kì nhưng không được, anh có ghé qua nhà cậu nhưng họ nói cậu đã dọn ra ở riêng và đã đi du lịch, không biết ngày nào về. Vì bận chăm sóc cho Mi, anh gần như quên bằng Kì nếu cậu không gọi cho anh tối hôm đó.End Flasback

Sân bay Nội Bài, Hà Nội, Việt Nam, 7h pm

-5 năm xa quê hương, giờ đây, đã đến lúc trở về nhà rồi- chàng trai khẽ nói rồi nở một nụ cười.

Ở giữa sân bay, có một cậu thanh niên rất cao, rất trẻ, rất đẹp, mái tóc màu xám tro, đôi mắt được che bởi cặp kính màu rợp chất.

-Thiếu gia, mừng cậu đã trở về- Vị quản gia già, nhìn anh với ánh mắt ấm áp.

- Chúng ta về thôi chứ, quản gia Kim- anh lạnh lùng gỡ cặp mắt kính ra.

Ngồi trên xe anh im lặng không nói gì Chỉ ngồi nhìn ngắm đường phố, 5 năm rồi, thay đổi nhiều quá, mọi thứ xung quanh anh đều thay đổi.

Đến nơi rồi, ngôi nhà đã từng là của anh và cô. Hạo Kì đi nhanh vào căn phòng có cánh cửa màu trắng, chỉ một lần thôi, khi mở cửa ra, anh sẽ lại thấy khuôn mặt cô say ngủ. Từ lúc nào, ngôi nhà im ắng quá, anh cứ nghĩ mình không thích sống ồn ào, sống như vậy thật thích, có lẽ anh sai rồi, chỉ là anh không dám thừa nhận điều đó.

Căn phòng nhiều bụi quá, cũng phải thôi, anh đi 5 năm chứ không ít, anh cảm thấy mình thật mâu thuẫn. Anh cứ nghĩ đi đâu đó thật xa, trải nghiệm những điều mới mẻ ở nước ngoài thì cuộc sống của anh sẽ trở lại bình thường, anh cũng từng có ý định sẽ định cư luôn ở Mỹ, không về nữa, mỗi đêm, anh thao thức không ngủ được, trong một căn phòng xa lạ không có một chút gì thuộc về cô, anh nhớ đến căn phòng có cánh cửa màu trắng, có chiếc giường nhỏ và một cô bé ngủ say đến nỗi khi anh bước vào véo má cô vài cái nhưng cô vẫn chưa thức dậy. Anh về đây, cái sự thật cô đã không còn bên cạnh anh lại càng thêm rõ ràng, dường như anh lại muốn trốn thêm lần nữa.

Trước khi anh đi, anh đã cẩn thận cất những cuốn sách lên trên kệ vậy mà nó vẫn dính bụi, cô rất thích đọc sách, trước kia anh vẫn thắc mắc, những cuốn sách nhạt nhẽo, sao cô có thể suốt ngày ngồi đọc rồi ghi ghi chép chép, cô bây giờ sao rồi? Có còn thích đọc sách như trước không? Hay là đang trốn ở một góc nào đó ngồi khóc như một đứa con nít, cô rất mau nước mắt, nhưng cô có tật xấu là khi khóc thì không cho anh biết, miệng thì cười nhưng hai mắt thì sưng lên, chỉ có kẻ ngốc mới tin vào cái lý do cô mất ngủ.

Phủ bụi trên giường, Hạo Kì nằm xuống, mùi hương quen thuộc làm anh thấy thoải mái, khắp phòng đều có hình bóng của cô, ít ra thỉnh thoảng anh cũng có thể tự lừa dối mình là cô đang nấu cơm hay làm gì đó dưới nhà, cô sẽ lên ngay, cô vẫn chưa rời xa anh vì thoang thoang đâu đây vẫn có mùi hoa tử đinh hương ngọt ngào của cô. Cô có đôi mắt to tròn, đôi môi hồng nhỏ nhắn, tóc cô rất mềm, cô cười rất đẹp.....anh cứ tưởng là mình đã quên.

Hạo Kì vẫn cố duy trì một cuộc sống bình thường. Lúc đầu chỉ là một chút hụt hẫng, rồi cũng sẽ quen nhưng cái hụt hẫng cứ mãi kéo dài dai dẳng, khó chịu hơn những gì anh vẫn thường nghĩ. Ở bên anh không có gì

tốt, anh chỉ làm cô khóc, nhưng anh lại không đủ can đảm buông tay cô ra, như cô đã làm với anh.

Khi Hạo Kỳ trở về từ Paris, anh biết hôm đó cô đã khóc rất nhiều vì anh, anh cũng biết hôm đó anh đã làm cô đau lòng như thế nào. Nhưng cô không biết anh đã hoảng loạn thế nào khi thấy cô bê bối máu me trong phòng tắm. Đó là lỗi của anh. Anh nhốt cô trong bệnh viện, vì anh sợ cô lại làm điều gì dại dột. Anh hành hạ cô chỉ để biết chắc một điều là cô thuộc về anh. Lần Thúy Vân đến nhà, lúc đó anh đã tự nhủ, đây là lần cuối anh và ả gặp nhau. Anh không nghĩ cô lại về sớm như vậy.

Hạo Kỳ đi xuống nhà, có những mảnh giấy ghi những công thức nấu ăn, các loại nước trái cây mà anh thích dán trên tủ lạnh, cô thật ngốc, anh đâu muốn cô vất vả vì anh chứ. Nhưng 2 năm chung sống với cô anh vẫn chưa biết cô thích cái gì, ghét cái gì, tất cả các thói quen của cô anh đều không để tâm đến.

Anh không thể đem lại hạnh phúc cho cô, vậy thì hãy buông tay cô ra, để cô đi tìm người yêu thương cô, anh không muốn điều đó.

Nếu buông tay nhau rachỉ đơn thuần là không nắm tay nhau nữa thì đã dễ chịu hơn rất nhiều.

25. Chương 25

Ngoài trời gió lạnh hanh hao, từng đợt gió lạnh ùa vào phòng, khẽ lay những chiếc chuông gió tạo lên những tiếng leng keng. Duy không thích mưa vì mưa làm cho người ta cảm thấy thật ảo não. Anh cũng chẳng ưa gì mùa đông, mùa đông trong tâm trí anh chỉ là những tiếng thở dài khi anh nghĩ về nó.

Mùa đông năm anh 10 tuổi, giáng sinh, căn nhà rộng thênh thang, anh lặng lẽ cùng với người quản gia lớn tuổi treo những vật trang trí lên cây thông. Những quả bóng, hạt châu đủ màu, những ông già Noel bé bé, những thiên thần, ánh đèn chớp nháy, những hộp quà được gói một cách khéo léo, ít ra mùa đông năm ấy của anh cũng có nhiều màu sắc. Vị quản gia nhẹ nhàng bế anh lên, anh đặt ngôi sao màu vàng lên đỉnh cây thông. Tiếng lửa bập bùng trong lò sưởi, ngừng món ăn ngon trên bàn, có gà tây, có bánh pudding, có những li chocolate nóng tỏa hương thơm ngào ngạt, bàn ăn rộng thênh thang, anh nghe những bản nhạc giáng sinh, những tiếng cười nói, tiếng người ta xé hộp quà từ nhà bên cạnh. Mùa đông năm ấy trong kí ức của anh thật lạnh.

Mùa đông năm anh 15 tuổi, anh giật mình lúc nửa đêm vì nghe tiếng cãi vã. Anh nghe tiếng ồn ào phát ra từ phòng bên cạnh, phòng của bố mẹ anh. Những lời nói xúc phạm, sỉ vả lẫn nhau vang lên trong cái lạnh tê tái, tiếng mẹ anh khóc, có tiếng sập cửa thật mạnh, tiếng bước chân mà anh đoán có lẽ là của bố anh đang đi xuống cầu thang, kế đó là tiếng cổng lớn mở ra, âm thanh nổ máy của xe hơi nổi bật trong đêm khuya yên tĩnh, một vài tiếng sửa của những chú chó nhà hàng xóm do tiếng động lạ làm chúng thức giấc. Sự yên lặng đến ngột ngạt của căn nhà bỗng chốc bị phá vỡ bởi tiếng của vật gì đó bằng thủy tinh rơi xuống đất. Một vài cô giúp việc gõ cửa phòng anh một cách hoảng loạn, có tiếng kêu cứu, tiếng khóc lóc, anh chạy sang phòng bên. Một loạt những mảnh vụn thủy tinh nằm trên nền gạch màu đen, cổ tay mẹ anh ghim một mảnh vỡ lớn, máu chảy ướt đầm chiếc áo ngủ bà đang mặc và tấm drap giường màu trắng. Mùa đông năm ấy có màu đỏ của máu.

Mùa đông năm anh 19 tuổi, mẹ anh vẫn điên điên dại dại kể từ cái đêm ấy, bố anh chẳng một lần đến thăm bà, đó là lý do anh quyết tâm tìm hiểu về khoa thần kinh con người để một ngày nào đó chữa bệnh ẹ anh. Một hôm, bố anh đưa một cô gái đến gặp anh, cô ta chỉ hơn anh một hay hai tuổi gì đó, cô ta là nhân tình của bố anh, theo lời dẫn dắt của bố, kể từ đây anh phải gọi cô ta bằng mẹ làm đầu óc anh quay cuồng. Người “mẹ” ấy hai tuần sau bất chợt nhảy bổ vào lòng anh, bố anh chợt mở cửa bước vào, anh nhận được một cái tát đau điếng và kế đó là chuyến du học sang Mỹ cho khuất mắt ông. Mùa đông năm ấy của anh là những lời độc thoại chào tạm biệt mẹ trước khi anh đi, là những bất đồng ngôn ngữ khi lần đầu sang nước ngoài, là những lúc vui đầu vào sách vở để quên đi cái lạnh lẽo đang lờn vờn xung quanh.

Hôm nay, khi anh không còn phải ngồi một mình bên khung cửa sổ lặng lẽ nhìn những hạt mưa rơi, vì anh có cô, anh đã nghĩ sẽ ấm áp hơn, nhưng không phải vậy. Cái lạnh năm nay không chỉ đơn thuần là khoác nhiều áo hơn thì sẽ không lạnh nữa, một chút lạnh của mùa đông, một chút mỏi mòn của chờ đợi, một chút đắng cay của sự thật hòa quện với nhau, rồi đây anh sẽ càng ghét mùa đông hơn.

Cô ngồi cạnh anh bên cửa sổ, thân hình nhỏ bé của cô run lên trong vòng tay anh, cô nắm chặt vào tay áo anh, môi mấp máy gì đó, anh cúi xuống để có thể nghe rõ hơn:

-Anh à, đừng bỏ em sang Paris như lần trước nhé, anh đi suốt ba tháng, em đã sợ anh sẽ không về.

Duy cố nén lại tiếng thở dài, cô không biết điều đó. Lời nói và hành động của cô sau tai nạn sẽ pha trộn giữa quá khứ và hiện tại, đó là chuyện rất bình thường. Những tháng ngày anh chăm sóc cô,.....không thể làm cô phân biệt giữa anh và một người nào đó. Hình ảnh một người xa lạ vẫn đang đâu đó trong tâm trí cô, không phải là anh, có một chút hụt hẫng.

Duy còn nhớ những ngày đầu khi đưa cô về nhà. Đó là những đêm anh giật mình thức giấc bởi tiếng hét hoảng loạn, sợ hãi và những tiếng khóc nức nở của cô, không chỉ một lần trong đêm, việc đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần. Nhiều đêm anh phải nằm cạnh cô để cô không còn sợ nữa. Duy thấy một vết sẹo dài trên cổ tay trái của cô, đã có lúc anh không muốn cô nhớ về quá khứ của mình.

Là một bác sĩ, anh biết mình không được có suy nghĩ như vậy. Cô không thể ngờ nghịch như một đứa trẻ được, cô phải có quá khứ của mình, rồi còn người thân, gia đình, bạn bè của cô nữa, có thể họ đang tìm kiếm cô ở đâu đó. Nếu ký ức chỉ là những điều buồn bã, những nỗi đau, những giọt nước mắt thì tại sao ta phải cố nhớ lại. Có thể bây giờ cô ngốc nghếch như một đứa bé, nhưng là một đứa bé thì có gì không tốt, cả ngày thích thú chơi đùa với những con gấu bông, mệt thì đi ngủ, giấc ngủ đến một cách yên lành. Và khi đã là đứa bé thì cô sẽ không bao giờ rời khỏi vòng tay anh.

Từ lúc nào đó, cô đã trở nên thật quan trọng với anh, ngắm nhìn cô chơi đùa, ngắm nhìn cô thở đều đều trong giấc ngủ dường như đã là một thói quen không thể bỏ được từ anh. Thế giới của cô chỉ có anh, anh không muốn có bất kì một người nào xuất hiện trong cái thế giới đó rồi đem cô đi mất.

Cô không cần quá khứ, anh sẽ là quá khứ, hiện tại và tương lai của cô.

Duy đem về những con cá đủ màu, khuôn mặt háo hức của cô làm anh thấy vui. Nhẹ nhàng thả những con cá vào bồn, anh chỉ cô những loại cá khác nhau và dạy cô cách cho chúng ăn. Cô cứ dính chặt lấy cái hồ cá từ hôm ấy, anh luôn thấy cô ngồi ngắm chúng tung tăng bơi lội không biết chán.

Những ngày gần đây, Duy về sớm hơn trước, buổi trưa, anh luôn gọi điện về nhà nhắc cô ăn trưa đúng giờ. Thế giới của anh và cô luôn là những thứ có nhiều màu sắc với những con gấu bông, những con cá đủ loại, những cây bút màu, và giai điệu du dương từ tiếng đàn của anh. Anh là giấc mơ êm đềm nhất của đời cô, cô sẽ không phải sợ hãi nữa, không còn nhớ về một người nào đó tên Kì mà anh luôn nghe cô gọi trong những cơn ác mộng của quá khứ.

Giữa anh và cô lại tiếp tục là sự im lặng đến ngột ngạt nếu anh không bắt chuyện trước. Cô suốt ngày ngồi ngắm những con cá không biết chán, cho chúng ăn, rồi lại nhìn, có khi cô ngồi đó suốt ngày. Cô không biết anh luôn lặng lẽ đứng nhìn cô từ phía sau, chờ đợi khuôn mặt nhỏ bé quay lại cười với anh một lần.

-Anh à, nếu hồ nước có sỏi thì sẽ đẹp hơn phải không?

Không để cô thất vọng, ngay ngày hôm sau, anh đem về những viên sỏi nhiều màu, cô thích thú thả chúng vào bồn. Cô vẫn quay lưng lại với anh.

Những ngày mệt mỏi kéo dài tại bệnh viện, anh về nhà lúc trời đã tối, anh thấy cô đang ngồi trong phòng anh

-Sao em chưa đi ngủ?

- Anh à, hết sỏi màu xanh ngọc bích rồi, anh thích màu đỏ phải không, ngày mai mua thêm cho em nhé.

-

- Anh à, hình như mấy con cá không được vui, em cho rất nhiều thức ăn ưa thích của chúng vào hồ mà chúng chẳng chịu ăn gì cả, anh à, phải làm sao đây?

-

- Hình như hai con cá vàng đang giận nhau anh à, bình thường em thấy chúng rất hay bơi chung với nhau, hôm nay mỗi con một hướng.

-

- Mấy con cá rất thích những viên sỏi màu xanh, em thấy chúng cứ gặm mãi những viên màu ấy.

-Anh à.....

- Gì nữa...?- Giong anh có một chút bực mình.

- Không.....không ạ.....Em đi ngủ đây- cô bước ra

Hôm nay, anh đã không còn đủ kiên nhẫn nghe cô nói, lúc bình thường, dù có mệt mỏi đến đâu, những lời cô nói có vô nghĩa thế nào thì anh vẫn luôn mỉm cười lắng nghe. Cô có thể dành cả ngày nghĩ về những con cá, lo lắng khi chúng không chịu ăn, nghĩ về những viên sỏi mà chúng thích, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ về anh, nghĩ về một người vẫn đang dõi theo cô từ phía sau.

Cô vẫn vô thức gọi tên người nào đó trong mơ, anh nhớ là hình như cô chưa bao giờ gọi tên anh.

Cánh cửa được mở ra một cách rụt rè, cô bước vào, khi này, có lẽ anh đã làm cô sợ. Anh nghe giọng mình vang lên vô cảm:

-Gì đấy?

- Anh à.....anh đem cho người khác những con cá đi.

- Sao thế? Em chán rồi phải không?

- Không là anh mua về sao em có thể chán được.....

-

- Em thấy anh không cười như lúc trước nữa, nhìn anh không được vui.....Em hay ngồi nhìn mấy con cá..... mà không thấy anh.....Anh không còn đánh đàn như lúc trước nữa.....Em xin lỗi.

-

- Anh à.....

- Có lạnh không?

- Uhm.....

- Lại đây.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, anh ôm cô thật chặt, khuôn mặt anh và cô rất gần nhau, cô nhìn thấy vết thâm quầng trên mí mắt anh. Anh chỉ ngủ khi nghĩ rằng cô đã ngủ say, chỉ để anh yên tâm, cô vẫn hay giả vờ.

Cô luôn chạy lên phòng mỗi khi anh sắp đi làm hay đi đâu đó, vì.....

Cô không bao giờ ngủ yên trong vòng tay anh đợi anh ngủ say cô sẽ lên trốn ra, vì.....

Cô vẫn biết anh ngồi nhìn cô từ phía sau nhưng cô vẫn giả vờ chú tâm vào những con gấu bông hay những cây bút màu, vì.....

Cô luôn thấy ánh mắt anh nhìn cô buồn bã phản chiếu qua hồ nước khi cô đang mải mê ngắm những con cá, cô giả vờ không thấy vì.....

Anh đã ngủ say nên không thể nghe thấy những lời thì thầm của cô

-Anh à đối với em anh rất quan trọng.....

.....nhưng có gì đó không đúng.

Cô đắp lại chăn cho anh rồi chạy về phòng, sáng mai khi thức dậy, anh sẽ lại thấy một bên giường lạnh lẽo không có cô.

2 năm sau

-Alô tôi nghe

- Anh Duy à, là em, Hạo Kỳ đây.
- Hạo Kỳ, cậu đang ở đâu vậy? Anh có gọi cho cậu mà không được.
- À, em đổi số lâu rồi, em đang ở Mỹ, khoảng một tuần nữa em sẽ về Việt Nam.....

..... ?

Flashback:

Một buổi chiều nắng nhạt, Duy đang ngồi bên chiếc đàn dương cầm màu trắng. Đôi mắt anh mơ màng nhìn ra phía ngoài vườn, nơi những chiếc lá phong đang rụng. Đang mải mê ngắm cảnh anh không biết là có người bước vào phòng.

-Duy à, lại đây mẹ có người cần giới thiệu với con.

Anh quay lại, bên cạnh mẹ anh đó là một cậu bé tóc nâu với đôi mắt buồn sâu thẳm thẳm.

-Duy à, đây là em họ con, tên là Vương Hạo Kỳ. Hạo Kỳ à, cháu chào anh đi.

.....

Trong trí nhớ của anh Hạo Kỳ là một người rất nhút nhát, rụt rè, mỗi tuần anh đều tới nhà rủ cậu đi chơi, và rồi hai đứa trẻ trở nên thân thiết.

Và cũng vì những lí do con nít, Kỳ và Duy cũng đã có lúc giận nhau, khi cả hai cùng tranh giành một chiếc xe đồ chơi hay viên kẹo gì đó. Hai người tuy cùng tuổi nhưng Duy luôn là người nhường nhịn Kỳ. Chiếc xe đồ chơi là của mẹ Duy tặng, Kỳ có một thói quen kì lạ, cậu không thích nâng niu những món đồ chơi đẹp, cậu thích vứt chúng xuống sàn, nhìn chúng vỡ nát ra thành từng mảnh, cậu đã phá vỡ không ít đồ chơi của Duy, anh không bận tâm về điều đó nhưng chỉ có chiếc xe này là không được.

Đã một tuần Kỳ không sang nhà Duy, anh đã định qua nhà cậu, làm hòa trước. Nhưng! trời bỗng nhiên mưa. Duy hậm hực ngồi bên cửa sổ nhìn cơn mưa dai dẳng như trút nước. Anh thấy Kỳ đứng ở dưới, anh vội vã chạy xuống Kỳ đứng đó nói với anh rằng cậu sắp đi du học.

.....

Năm 17 tuổi, Hạo Kỳ trở về Việt Nam kế thừa tập đoàn Venus, anh và cậu cùng học chung tại trường trung học, Kỳ nói với anh rằng cậu đang quen một cô bạn nào đó tên là Thúy Vân. Hai người thì đẹp đôi thật, cô ta và cậu đều thật đẹp. Chỉ là anh không thích Vân lắm, anh thấy Vân hay nói chuyện với những người không đúng đắn, và cô ta hay dẫn cậu đến những nơi không lành mạnh, anh cũng nhiều lần nhắc khéo Kỳ, Kỳ bảo sẽ chú ý đến việc nhưng cuối cùng đầu lại vào đó, là người em họ mình thích nên anh cũng không muốn có ý kiến nhiều.

Năm anh 19 tuổi, bố anh ép anh sang Mỹ, ban đầu anh và cậu vẫn giữ liên lạc đều đều, nhưng sau đó, những trở ngại về ngôn ngữ, bài tập dồn dập, Duy không liên lạc với Kỳ nhiều nữa. Chỉ biết rằng, cậu đã kết hôn với một cô bé không phải là Thúy Vân. Khi anh trở về Việt Nam, anh gọi rất nhiều cho Kỳ nhưng không được, anh có ghé qua nhà cậu nhưng họ nói cậu đã dọn ra ở riêng và đã đi du lịch, không biết ngày nào về. Vì bận chăm sóc cho Mi, anh gần như quên hẳn Kỳ nếu cậu không gọi cho anh tối hôm đó.

End Flashback

Sân bay Nội Bài, Hà Nội, Việt Nam, 7h pm

-5 năm xa quê hương, giờ đây, đã đến lúc trở về nhà rồi- chàng trai khẽ nói rồi nở một nụ cười.

Ở giữa sân bay, có một cậu thanh niên rất cao, rất trẻ, rất đẹp, mái tóc màu xám tro, đôi mắt được che bởi cặp kính màu rợp chất.

-Thiếu gia, mừng cậu đã trở về- Vị quản gia già, nhìn anh với ánh mắt ấm áp.

- Chúng ta về thôi chứ, quản gia Kim- anh lạnh lùng gỡ cặp mắt kính ra.

Ngồi trên xe anh im lặng không nói gì Chỉ ngồi nhìn ngắm đường phố, 5 năm rồi, thay đổi nhiều quá, mọi thứ xung quanh anh đều thay đổi.

Đến nơi rồi, ngôi nhà đã từng là của anh và cô. Hạo Kỳ đi nhanh vào căn phòng có cánh cửa màu trắng, chỉ một lần thôi, khi mở cửa ra, anh sẽ lại thấy khuôn mặt cô say ngủ. Từ lúc nào, ngôi nhà im ắng quá, anh cứ nghĩ mình không thích sống ồn ào, sống như vậy thật thích, có lẽ anh sai rồi, chỉ là anh không dám thừa nhận điều đó.

Căn phòng nhiều bụi quá, cũng phải thôi, anh đi 5 năm chứ không ít, anh cảm thấy mình thật mâu thuẫn. Anh cứ nghĩ đi đâu đó thật xa, trải nghiệm những điều mới mẻ ở nước ngoài thì cuộc sống của anh sẽ trở lại bình thường, anh cũng từng có ý định sẽ định cư luôn ở Mỹ, không về nữa, mỗi đêm, anh thao thức không ngủ được, trong một căn phòng xa lạ không có một chút gì thuộc về cô, anh nhớ đến căn phòng có cánh cửa màu trắng, có chiếc giường nhỏ và một cô bé ngủ say đến nỗi khi anh bước vào véo má cô vài cái nhưng cô vẫn chưa thức dậy. Anh về đây, cái sự thật cô đã không còn bên cạnh anh lại càng thêm rõ ràng, dường như anh lại muốn trốn thêm lần nữa.

Trước khi anh đi, anh đã cẩn thận cất những cuốn sách lên trên kệ vậy mà nó vẫn dính bụi, cô rất thích đọc sách, trước kia anh vẫn thắc mắc, những cuốn sách nhật nhèo, sao cô có thể suốt ngày ngồi đọc rồi ghi ghi chép chép, cô bây giờ sao rồi? Có còn thích đọc sách như trước không? Hay là đang trốn ở một góc nào đó ngồi khóc như một đứa con nít, cô rất mau nước mắt, nhưng cô có tật xấu là khi khóc thì không cho anh biết, miệng thì cười nhưng hai mắt thì sưng lên, chỉ có kẻ ngốc mới tin vào cái lý do cô mất ngủ.

Phủ bụi trên giường, Hạo Kỳ nằm xuống, mùi hương quen thuộc làm anh thấy thoải mái, khắp phòng đều có hình bóng của cô, ít ra thỉnh thoảng anh cũng có thể tự lừa dối mình là cô đang nấu cơm hay làm gì đó dưới nhà, cô sẽ lên ngay, cô vẫn chưa rời xa anh vì thoang thoang đâu đây vẫn có mùi hoa tử đinh hương ngọt ngào của cô. Cô có đôi mắt to tròn, đôi môi hồng nhỏ nhắn, tóc cô rất mềm, cô cười rất đẹp.....anh cứ tưởng là mình đã quên.

Hạo Kỳ vẫn cố duy trì một cuộc sống bình thường. Lúc đầu chỉ là một chút hụt hẫng, rồi cũng sẽ quen nhưng cái hụt hẫng cứ mãi kéo dài dai dẳng, khó chịu hơn những gì anh vẫn thường nghĩ. Ở bên anh không có gì tốt, anh chỉ làm cô khóc, nhưng anh lại không đủ can đảm buông tay cô ra, như cô đã làm với anh.

Khi Hạo Kỳ trở về từ Paris, anh biết hôm đó cô đã khóc rất nhiều vì anh, anh cũng biết hôm đó anh đã làm cô đau lòng như thế nào. Nhưng cô không biết anh đã hoảng loạn thế nào khi thấy cô bê bát máu ngồi trong phòng tắm. Đó là lỗi của anh. Anh nhốt cô trong bệnh viện, vì anh sợ cô lại làm điều gì dại dột. Anh hành hạ cô chỉ để biết chắc một điều là cô thuộc về anh. Lần Thúy Vân đến nhà, lúc đó anh đã tự nhủ, đây là lần cuối anh và ả gặp nhau. Anh không nghĩ cô lại về sớm như vậy

Hạo Kỳ đi xuống nhà, có những mảnh giấy ghi những công thức nấu ăn, các loại nước trái cây mà anh thích dán trên tủ lạnh, cô thật ngốc, anh đâu muốn cô vất vả vì anh chứ. Nhưng 2 năm chung sống với cô anh vẫn chưa biết cô thích cái gì, ghét cái gì, tất cả các thói quen của cô anh đều không để tâm đến.

Anh không thể đem lại hạnh phúc cho cô, vậy thì hãy buông tay cô ra, để cô đi tìm người yêu thương cô, anh không muốn điều đó.

Nếu buông tay nhau ra chỉ đơn thuần là không nắm tay nhau nữa thì đã dễ chịu hơn rất nhiều.

.....

26. Chương 26

Kì hẹn Duy ở một quán nước nhỏ, có 4 chiếc ghế màu trắng xoay quanh thành một bàn, những chiếc chuông gió leng keng đặt trước cửa mỗi khi có khách bước vào thì cái chuông lại tạo nên những âm thanh vui tai, và ngay sau đó là lời chào của những người phục vụ dành cho vị khách vừa bước vào.

-Nhìn Kì khác quá, trông chín chắn hẳn ra. Vẫn khỏe chứ, đi du lịch vui không?

À mà em đâu đâu, sao không dẫn cô ấy tới đây? Hôm đám cưới cậu, anh không về được, ngại quá! Anh vẫn còn chưa biết mặt cô ấy.

- Dạ , vợ em Thực ra..... cô ấy không ở đây.

- Cô ấy đi du học hả?

- Dạ.....

Hai người nói chuyện rất lâu, có những người khác đến trước họ đã rời khỏi quán, vậy mà cuộc nói chuyện giữa hai người vẫn chưa kết thúc. Duy kể cho Kỳ nghe cuộc sống và môi trường học tập ở Mỹ và Nhật Bản, rằng phong cách làm việc của người bên đó thật sự rất chuyên nghiệp. Anh cũng quen được rất nhiều người đến từ các nước khác nhau nhưng lúc đầu anh cũng bị tách biệt vì có một số người không coi trọng người Châu Á lắm. Anh cũng hỏi thăm về chuyện của cậu và gia đình của cậu, anh thấy cậu chỉ âm ừ, anh đoán có lẽ mọi chuyện không được suôn sẻ nên anh cũng không hỏi gì nhiều. Rồi cả hai nhớ lại chuyện khi còn nhỏ, rằng khi còn bé, cậu là người nhút nhát như thế nào. Tất cả những kỉ niệm xưa ủa về, những chuyện nhỏ nhặt nhất tưởng chừng đã quên từ lâu nhưng anh và cậu vẫn còn nhớ rất rõ.

Cuộc nói chuyện trở nên chậm lại, cả hai im lặng, khi không còn gì để nói, tiếng nhạc nhẹ vẫn đều đều vang lên, bản Kiss the rain ngọt ngào, Duy vẫn miên man nghĩ đầu đó, không hiểu thế nào anh lại nghĩ đến Mi, có lẽ giờ này cô đang nghịch những con gấu bông hay ngồi ngủ quên bên cái hồ cá, nghĩ đến đó, anh lại tự mỉm cười với mình.

-Anh có người yêu rồi phải không?

-Sao cậu lại hỏi vậy?

-Em đoán vậy, thấy anh cười một mình.....

-.....*Xấu hổ*

-Định chừng nào giới thiệu chị ấy cho em biết đây, anh giấu kĩ thật.

-Thật ra.....cô ấy là bệnh nhân của anh.....

-À, em hiểu rồi, chừng nào nhớ giới thiệu chị ấy cho em nhé.

-Anh Duy này, chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau, cùng sinh ngày 28, cùng thích màu xanh, cùng thích đàn dương cầm.....vậy nếu sau này chúng ta cùng thích một người thì sao?

-Sẽ không có chuyện đó đâu, cậu đừng lo.

Duy nhận được điện thoại của bệnh viện, anh phải đi ngay, Hạo Kỳ cho anh số điện thoại mới của mình, anh chào tạm biệt Hạo Kỳ rồi nhanh chóng rời quán. Hạo Kỳ vẫn chưa đi, anh ngồi đó thêm chút nữa, nếu bây giờ về nhà.....thì chỉ có mình anh.

10h, Duy vẫn chưa về, Tiểu Mi đang ngồi đợi anh ở ghế, mấy ngày trước, anh có nói trong vài tháng tới sẽ về muộn vì anh phải tham gia khóa học nâng cao chuyên môn gì đó, anh đã dặn cô cứ đi ngủ trước và không cần đợi anh. Xung quanh cô tối om, cô không thích bật đèn sáng cô thích ngồi trong bóng tối hơn. Anh không muốn cô bị muỗi chích nên nhiều lần đã dọa cô rằng, khi ngồi một mình trong bóng tối thì sẽ bị một con ma tóc dài cắn, cô biết anh nói đùa nên không sợ. Cô giúp việc cũng đã đi ngủ, các nhà hàng xóm cũng đã tắt đèn, chỉ còn ánh đèn đường hiu hắt, có tiếng đé kêu đầu đó, những con mèo lạch kêu meo meo, thì thoảng có tiếng xe chạy vội qua.

Hôm nay, anh về trễ hơn mọi ngày, cô mở tivi lên xem, chương trình buổi tối chẳng có gì đặc biệt chỉ có những tin tức nhảm chán hoặc những bộ phim kinh dị chiếu vào ban đêm, lúc trẻ con đã đi ngủ hết, chẳng có gì đặc biệt hết, tắt tivi. Cô vào phòng, ôm mấy con gấu ra cùng ngồi đợi với mình cho đỡ buồn. Cô cố gắng mở thật to hai mắt, nói là đợi anh nhưng gần như mỗi đêm cô đều ngủ quên trên ghế.

Cô mở mắt ra khi lưng cảm nhận sự ấm áp, lại thêm một ngày nữa, cô ngủ quên.

-Uhm.....anh về lúc nào vậy?

-Em đó, anh đã nói là không cần đợi anh mà, cứ ngủ trước đi, thức khuya không được thì đừng cố, ngày nào cũng ngủ quên trên ghế, nhớ bệnh thì sao.

-Uhm.....

-Đi ngủ đi em.

“ Anh à, vì đây là điều tối thiểu em có thể làm cho anh, em không thể cho anh nhiều hơn, nếu ngay cả những điều

nhỏ nhặt thế này, em cũng không làm được cho anh thì em.....”

Buổi sáng Tiểu Mi dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng cho anh, nhà anh đã có người giúp việc, cô không cần làm điều đó. Nhưng trong suốt hai năm nay, cô luôn là người chuẩn bị bữa sáng cho anh. Những ngày đầu luôn là những ngày khó khăn, bánh mì nướng bị khét, nước trái cây còn lẫn hạt còn sữa thì văng tung té khắp nơi. Những ngày kế tiếp cô có tiến bộ hơn một chút, tuy không hoàn hảo vì thỉnh thoảng trứng còn sống hay cô nhầm lẫn đổ muối vào sữa, anh không đòi hỏi gì hơn.

27. Chương 27

Ban đầu chỉ là một vài tiếng xì xầm to nhỏ không rõ ràng, dần dần, cô nghe rõ hơn tiếng một người phụ nữ, có tiếng những đứa bé đang khóc, cô mở mắt ra. Đôi mắt đột ngột tiếp xúc với những tia nắng chói chang chiếu từ cửa sổ vào khiến cô khẽ nheo mắt lại. Cô chớp chớp mắt để có thể thích nghi với ánh sáng. Trần nhà màu trắng có đôi chỗ ố vàng, cô đang ở đâu? Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi, cô muốn ngồi dậy để quan sát mọi thứ xung quanh nhưng chẳng có tí sức lực nào, cô chỉ có thể quay đầu sang trái sang phải. Hầu như tất cả mọi người ở đây đều mặc đồ giống nhau, những chiếc áo rộng thùng thình, có chấm bi màu xanh, lác đác một vài người mặc áo trắng. Một trong số những người mặc áo trắng tiến lại gần khi thấy đôi mắt ngơ ngác của cô. Đó là những ngày đầu Tiểu Mi nằm viện

Bằng một cách nào đó, cô vẫn nhớ rất rõ tên cô là Hà Huyền Mi. Có mấy lớp băng quấn xung quanh đầu cô, tay và chân cũng có, chỉ một cử động nhẹ thôi cũng cảm thấy đau. Vậy là cô bị thương, cô không thể nhớ tại sao? Ngoài cái tên Hà Huyền Mi, cô không nhớ gì khác.

Một vài tuần sau, cô được chuyển đến một căn phòng khác, những người trong đó khá kì quặc, có người tự soi gương tự nói chuyện một mình, có người thì suốt ngày ngồi cười, có người thì cứ đứng múa quanh phòng. Cô không thể nói chuyện với ai. Buổi sáng hôm ấy, một người mặc áo trắng nào đó đến nói chuyện với cô, tên anh ta là Vương Hoàng Duy, bảo rằng, từ nay cô sẽ là bệnh nhân của anh ta, cô thích nụ cười của anh, anh cười rất dịu dàng, cô cũng thích giọng nói của anh nữa, anh luôn dỗ dành cô bằng chất giọng trầm ấm của mình.

Một cơn mưa rào vào buổi sáng, vẫn còn sớm, mọi người trong phòng vẫn còn đang ngủ, cô nhẹ nhàng kéo cửa sổ lên, khung cảnh tẻ nhạt với những hạt mưa lất phất, nhưng cô chẳng thể dứt mắt ra được, ngồi ngắm mưa, cô không để ý anh đã vào phòng.

-Vào trong đi Mi, ngồi thế này dễ bị cảm lắm.

-.....lắc lắc đầu

-Em thích mưa à?

-.....gật gật

-Vậy sao?Anh không thích mưa, mưa làm mọi vật trở nên ảm đạm. Người ta thường không muốn làm việc vào những ngày mưa thế này.

“- Chỉ là mưa thôi mà sao em thích vậy?Anh ghét mưa lắm, trời mưa không đi đâu được, chỉ có thể ngồi nhà thôi, chán lắm”

Tim cô hẫng một nhịp, nghe quen lắm, trước kia.....cái cảm giác nhói ở tim khi cô cố nhớ lại.....

Duy hay nói rằng, vào những ngày mưa, cô hay dậy muộn. Nếu mưa vào buổi sáng, cô có thể ngồi bên cửa sổ suốt ngày, chỉ để nhìn những hạt mưa bắn vào cửa kính, nhìn mọi vật nhạt nhòa trong mưa thật đẹp. Những cơn mưa đêm lại không yên bình như vậy. Cô thấy ánh chớp giữa đêm, tiếng mưa rơi trên mái nhà nghe thật dữ dội, những cơn ác mộng ám ảnh cô trong giấc ngủ. Thời gian đó cô là bệnh nhân cuối cùng

trong phòng, cô có la hét thế nào cũng không ai biết, sau này khi Duy đưa cô về nhà, lúc đầu, anh vẫn hay giật mình bởi tiếng hét lúc nửa đêm của cô, cô không muốn anh lo lắng, những đêm trời mưa, cô không ngủ, cô thức suốt đêm, mãi đến gần sáng cô mới ngủ. Cô vẫn thường nói dối anh rằng, khi trời mưa, không khí lạnh lạnh, cô muốn ngủ thêm một chút.

Mưa.....ánh hoàng hôn ấm áp.....nụ hôn Mưa.....ánh đèn đường hiu hắt.....một thân hình nhỏ bé chìm trong mưa.....là mưa hay nước mắt. Mưa.....cây dù màu xanh ngọc.....vị mặn của bánh ngọt Mưa.....tiếng dương cầm dịu dặt Mưa.....vị tanh của máu

Thế giới màu trắng của cô được lấp đầy bởi những màu sắc rực rỡ Duy mang lại có vị ngọt của li sữa nóng tỏa khói nghi ngút, những cái ôm thật ấm áp, có những tiếng cười, anh cười rất đẹp.....

Trong những giấc mơ chập chờn, cô thấy mình bận rộn vào ngày 28, dọn dẹp nhà cửa, treo bong bóng màu xanh khắp nhà, cô thấy hình ảnh mình trong gương đang dậm chút phần vào gương mặt thanh tú, rồi lại dùng lược chải lại mái tóc dài gọn sóng. Có rất nhiều món ăn đặt trên bàn, có một chiếc bánh sinh nhật chocolate, vậy là ngày 28 là sinh nhật ai đó, chắc người đó phải rất đặc biệt nên cô mới chuẩn bị kĩ càng như vậy. Trên bánh có dòng chữ bằng kem: “Chúc mừng sinh nhật.....”, khi đã tỉnh dậy, cô không nhớ nổi cái tên.

Buổi sáng ngày 28, cô dậy lúc 6 giờ. Cô vào phòng anh, đánh thức anh dậy, dùng bút đỏ khoanh tròn quanh số 28, muốn hỏi rằng anh biết đó là ngày gì không. Anh cầm cuốn lịch tần ngần trong giây lát, cô nhìn thấy anh cười hạnh phúc, anh thấy rất vui khi cô biết ngày sinh nhật của anh. Là sinh nhật anh, có lẽ anh chính là người đặc biệt đó.

Những vật dụng của anh đa phần đều có màu xanh: Những chiếc áo khoác, những chiếc áo sơ mi, cravat, drap giường, ngay cả khi dẫn cô ra ngoài uống nước, anh vẫn thường gọi những thứ có màu xanh.

Anh vẫn chăm sóc cô thật dịu dàng, sau cái lần đi ăn ở nhà hàng, cô đã ngất ngây bởi tiếng đàn của người nghệ sĩ già. Cô vô tình nhìn thấy một chiếc cây dương cầm trong nhà, những ngày sau đó, tiếng đàn của anh dịu cô vào giấc ngủ. Cô cũng đã nhiều lần thấy mình trong mơ lấp ló sau một cánh cửa, nhìn một người thanh niên không rõ mặt ngồi bên cửa sổ, đôi tay tạo nên những giai điệu du dương từ chiếc dương cầm, có một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh. Vẫn là những âm thanh trầm bổng đó, chỉ khác là bây giờ, cô có thể tận hưởng tiếng đàn một cách trọn vẹn, không cần lấp ló sau cánh cửa.

Mi đã từng nghĩ anh là mảnh ghép còn đang dang dở trong kí ức mơ hồ của cô. Cô sợ anh sẽ lại đi đâu, cô sợ cái cảm giác khi muốn nằm rúc vào người bên cạnh, đưa tay tìm kiếm thì chỉ thấy một khoảng giường trống không lạnh lẽo, cô sợ những ngày mưa đêm, sấm chớp, trên tường chỉ có chiếc bóng cô độc của mình cô, cô sợ cái không gian tối om trước mắt cứ như sắp vồ lấy cô, kêu khản cả cổ nhưng không thấy ai đáp lại. Cô không muốn anh cũng sẽ bỏ cô đi như trong những giấc mơ, cô vẫn hay giả vờ ngủ cạnh anh, đợi anh ngủ say, cô ngồi trước cửa phòng, cô sẽ thức suốt đêm, không cho anh đi đâu.

Ba ngày liên tiếp, Tiểu Mi nhốt mình trong phòng, cô nghe thấy tiếng anh gọi cô một cách hoảng loạn, cô mở nhạc thật lớn nhưng vẫn không thể át đi tiếng đập tay vào cửa. Anh vẫn rất dịu dàng với cô, cô sợ mình sẽ làm tổn thương anh, cô không bao giờ muốn điều đó xảy ra. Những mảng ký ức rời rạc hiện ra, cô ngồi bên cửa sổ, mưa nhạt nhòa bên ngoài, chỉ biết khóc và đợi, có phải cô đang đợi anh. Cô rất muốn biết. Tiểu Mi còn nhớ đôi mắt anh thoáng chốc buồn bã, giọng nói anh nhẹ như hơi thở, bảo rằng cô đã nhầm lẫn anh với người khác, cô biết anh đang cố nén lại tiếng thở dài. Cái ôm của anh hôm ấy sao mà đau đớn, cô không bao giờ muốn làm tổn thương anh. Một chút ngạc nhiên, một chút hụt hẫng, cô đã từng nghĩ

-“Anh à, nếu em nói rằng, trong suốt thời gian qua, em đã từng nghĩ anh là một người nào khác, anh vẫn sẽ cười với em, sẽ vẫn ôm em, sẽ vẫn dịu dàng với em chứ?”

Người ta khi không có quá khứ, bằng mọi cách, họ cố gắng tìm lại nó, vì ở đó có tiếng cười, có những người thân, những người họ yêu quý. Anh đã từng nói, cô không cần quá khứ, anh sẽ là quá khứ, hiện tại, tương lai của cô. Cô có thể từ chối không khi mà những điều anh đem lại luôn là những thứ đủ màu đẹp đẽ, theo như những mảng ký ức rời rạc hiện lên vào những ngày mưa đêm, chỉ có sự cô đơn.....tối.....mưa.....nước mắt.....và máu. Cô đã từng muốn quên, nhưng nó cứ tìm đến cô, không chịu buông tha. Cô không biết phải đối diện với anh như thế nào. Cô không muốn ánh mắt anh trở nên buồn bã vì cô, mắt anh rất đẹp, khi anh cười hình như nó cũng biết cười theo.

Cô mở cửa phòng, anh vẫn ngồi trước phòng cô, anh đang ngủ, đã 3 ngày, dù sáng hay tối cô vẫn nghe tiếng anh gọi, kêu cô hãy mở cửa cho anh, mắt anh thâm quầng, anh không ngủ được. Trong một lúc, cô chỉ nghe tiếng anh đập cửa, anh đã gọi cô suốt ngày, anh không thể nói nữa, nhưng anh vẫn không từ bỏ. Cô nghĩ rồi anh cũng sẽ mất kiên nhẫn với cô, nhưng cô không nhận thấy một chút nóng giận hay mất bình tĩnh trong giọng nói của anh. Anh hứa là sẽ đưa cô đến một nơi có nhiều những con cá đủ màu, anh sẽ cho cô ăn kẹo thỏa thích mà không than phiền, anh sẽ dạy cô chơi đàn, anh sẽ không đi làm về muộn nữa.....anh sẽ và anh sẽ.....chỉ cần cô mở cửa cho anh. Cô nghĩ, vì đã gọi tên cô quá nhiều nên giọng anh mới trở nên khác bình thường một chút, vì cách nhau một lớp cửa dày, cô không biết, dường như cả anh cũng không biết, đôi mắt anh ướt đầm từ lúc nào.

Tiếng mở cửa khô khốc cũng không làm anh thức giấc, cô thấy có những vết bầm trên tay anh, cô chưa bao giờ muốn làm tổn thương anh.....chưa bao giờ.....

Không có anh thế giới của cô rộng, ở bên anh, trong vòng tay ấm áp của anh, có tiếng đàn dịu dàng, cô không sợ lạnh, cô không sợ những cơn ác mộng nhưng.....có một chút gì đó không đúng. Cô đã từng nghĩ đó chỉ là những biến chứng sau tai nạn, sau một thời gian lại đầu vào đây, nhưng thật sự không phải cảm giác này.

-Anh à, đừng thắc mắc tại sao em luôn trốn khỏi vòng tay anh, chỉ là không thể thôi, anh à.....Em xin lỗi.....

28. Chương 28

Hoài An, một cô bạn thân của Duy vừa đến Việt Nam, tiếng dương cầm của anh đột ngột dừng lại bởi tiếng chuông điện thoại, người bên kia nói gì đó, cô thấy anh cười rất tươi. Anh vội vã thay quần áo, trước khi đi, anh chỉ nói rằng sẽ về ngay

Đã lâu cô mới thấy anh cười như vậy. Nếu cuộc sống của anh không có sự xuất hiện của cô thì.....

Hoài An là một nghệ sĩ dương cầm, cô đang có chuyến lưu diễn vòng quanh châu Á, khi vừa đặt chân về Việt Nam cô đã gọi ngay cho anh, Hoài An là một cô gái rất dịu dàng, nụ cười của cô đem lại cảm giác gần gũi với người xung quanh.

Tối hôm đó, những người bạn của Duy đến, giống như một cuộc họp mặt bạn bè. Mọi người nói chuyện rất vui vẻ, hôm nay anh không kéo cô lại ngồi gần anh nữa, cô ngồi ở một chiếc ghế nhỏ màu trắng bên trái, anh vẫn đang nói chuyện với Hoài An, mọi người cùng nói về những chuyện khi họ còn đi học, Tiểu Mi không hiểu gì nhưng cô biết, theo như lời kể của mọi người, ngày xưa, Hoài An và anh từng là một cặp rất xứng đôi, cô thấy anh và Hoài An cười một cách ngượng ngùng, nếu anh không đột ngột sang Mỹ thì có lẽ bây giờ hai người đã có thể tiến xa hơn. Một người bạn muốn nghe tiếng đàn của Hoài An, những người khác hưởng ứng nồng nhiệt, không phải lúc nào cũng có thể nghe được tiếng đàn của một nghệ sĩ chuyên nghiệp. Từ lúc tiếng đàn cất lên, cô thấy anh nhìn Hoài An chăm chú. Tiểu Mi khẽ đứng lên, rời khỏi chiếc ghế nhỏ mà không gây ra một tiếng động để không làm phiền mọi người, Cô vẫn nghĩ anh đang say sưa với tiếng đàn của Hoài An, nhưng cô không biết anh vẫn nhìn theo cô cho đến khi bóng dáng cô khuất sau cánh cửa.

Gia đình Hoài An định cư bên Mỹ từ nhiều năm trước, Duy đã chủ động mời cô ở lại nhà anh vì trong nhà anh còn rất nhiều phòng trống, ở Việt Nam cô không quen biết nhiều nên cũng đã đồng ý. Phòng của Hoài An có màu xanh lá nhạt, màu ưa thích của cô. Duy để vào phòng cô những lọ tinh dầu Lavender, mùi hương mà cô rất thích, anh treo những tấm màn trắng lên cửa sổ, và dặn cô giúp việc hãy quét dọn phòng thật cẩn thận. Một lúc sau đó, anh cùng cô đi mua sách, anh biết cô thích đọc tiểu thuyết nhưng trong nhà chẳng có quyển nào, hôm đó Tiểu Mi thấy anh rất vui.

Ngoài trời lại mưa, mưa rả rích ngoài kia, một tiếng đàn điêu luyện hòa với tiếng đàn còn đôi chút vụng về tạo nên một âm sắc rất riêng. Anh và Hoài An phối hợp nhịp nhàng, xen vào lẫn tiếng đàn là những tiếng cười nói vui vẻ. Hai người đang bàn về một cuốn sách nào đó, bàn về loại nước hoa L'amor, Hoài An thích mùi hương ngát ngậy của nó nhưng anh thì bảo nó quá nồng....Họ còn hẹn nhau vào cuối tuần sẽ đi chơi tennis, một sở thích mà sai lầm ấy năm sống cùng anh, bây giờ cô mới biết.

Nhóm bạn rủ Duy và Hoài An ra ngoài chơi, dự định là sẽ đi cả đêm nhưng đến xế chiều, Duy nói là cảm thấy không khỏe trong người nên về trước, anh bảo Hoài An cứ đi chơi vui vẻ với mọi người. Anh đã rất muốn đưa Tiểu Mi theo cùng, nhưng anh biết cô không thích ồn ào và có thể sẽ đến quán bar nữa, những nơi phức tạp đó không thích hợp với cô. Những ngày gần đây, anh thấy cô không được vui, hay ngồi một mình trong phòng, có gọi thế nào cũng không chịu ra. Những khi anh và cô đang ngồi trong phòng khách, nếu Hoài An đi tới, cô sẽ đi ra nơi khác, vì Hoài An ngồi đó nên anh cũng không tiện chạy đi tìm cô, khi nói chuyện với Hoài An anh chỉ trả lời qua loa cho lịch sự nhưng đầu óc lại vô cùng lo lắng.

Duy về nhà thì thấy cô đang nằm trên sofa, một tay buông thõng dưới ghế, nghịch những con gấu trên sàn. Anh nhẹ nhàng đến bên ghế, ngồi xuống, đôi mắt cô tròn xoe chớp chớp nhìn anh. Anh bế cô vào phòng, đã lâu rồi anh không ôm cô, có khách trong nhà nên cũng không tiện lắm. Anh luồn tay vào những sợi tóc mềm, một tay kia vuốt ve gò má mịn màng của cô. Tiểu Mi ngoan ngoãn rúc sâu vào ngực anh, ước ức gì khoảnh khắc này là mãi mãi.

Buổi tối, anh và cô ngồi dùng cơm, trời mưa bên ngoài, không khí lạnh lạnh, hôm nay nếu anh không về sớm thì cũng đã mắc mưa rồi. Cô nhìn anh rất lâu, rồi đột ngột nói:

-Anh à.....

- Uhm?

- Nếu không có em thì đã tốt hơn phải không?

- Ý em là sao?

- Nếu em rời khỏi anh thì anh sẽ có một cuộc sống.....

Duy bóp nát cái ly thủy tinh đựng nước trên tay anh, những mảnh thủy tinh rơi xuống mặt bàn, có mảnh ghim vào tay anh. Nước trong ly đổ ra ngoài hòa với máu trên tay anh, mặt anh tối sầm lại, chưa bao giờ cô thấy đôi mắt anh đáng sợ như hôm nay. Duy lấy lại bình tĩnh rồi đứng lên, cô vẫn ngồi chết trân tại chỗ, rước khi đi, anh nói với cô bằng giọng nhẹ tênh:

-Anh xin lỗi. Anh không muốn nghe điều đó lần thứ hai

Cô là một người ngốc nghếch, ở bên anh cô vẫn không biết những thói quen của anh, không biết anh thích gì, ghét gì, cô không thể chuẩn bị những món ăn ngon như Hoài An đã từng làm cho anh, cô chỉ làm anh lo lắng, cô chỉ làm tổn thương anh, cô không muốn điều đó.

Duy đã hứa sẽ dẫn Tiểu Mi đi nhà sách, cô muốn tìm một vài cuốn sách để đọc cho đỡ buồn, anh muốn mua thêm sách làm tài liệu tham khảo, Hoài An vẫn còn đang ngủ say trên phòng do tối qua về rất muộn. Bàn tay anh đã được băng lại một cách cẩn thận, Tiểu Mi thấy anh khẽ nhíu mày khi dùng tay điều khiển chiếc vô lăng. Một sự im lặng ngột ngạt bao trùm anh và cô, không ai nói gì.

Vì tay anh đang bị thương, cô không để anh đem sách vào phòng như mọi khi, Tiểu Mi nhanh chóng đem những túi sách nặng vào phòng đọc sách. Căn phòng nằm ở tầng 1, sát góc tường, giống như một thư viện thu nhỏ. Những lúc không có anh ở nhà, cô cũng thường vào đây, quét bụi, và sắp xếp lại những cuốn sách đặt không đúng chỗ. Ở đây còn có máy điều hòa và một chiếc ghế bành, không ít lần cô ngủ quên ở đó.

Tiểu Mi đem sách vào, sắp xếp những cuốn sách lên kệ, hôm nay, anh và cô mua khá nhiều sách, có cả những cuốn tiểu thuyết mua tặng Hoài An nữa. Cái kệ đựng sách khoa học hình như đã cũ lắm rồi, cô nghe thấy tiếng cọt kẹt và cái kệ khẽ rung rinh khi cô đặt sách lên.

Duy đi lên phòng khách sau khi đã cất xe, cứ im lặng mãi như vậy thì khó chịu lắm, cả đêm, anh không ngủ được, anh vẫn còn nhớ rất rõ đôi mắt sợ sệt của cô làm anh day dứt. Anh chạy vội lên phòng sách, có mấy cái kệ trong đó đã cũ lắm rồi, nếu cứ để sách lên thì nó sẽ đổ mất.

Mở cửa phòng sách, cô vẫn đang để những cuốn sách lên kệ, anh thấy cái kệ rung rinh, cô chỉ nghĩ cái kệ cũ quá nên vẫn tiếp tục làm, kệ sách rung càng ngày càng mạnh, bất chợt nó đổ nhào xuống, kéo theo những kệ sách bên cạnh. Hình ảnh cuối cùng, cô thấy, là anh chạy đến ôm chầm lấy cô, những cuốn sách có bìa cứng rơi xuống, kệ gỗ đè lên lưng anh, máu từ đầu anh chảy xuống một hàng, đôi mắt anh khép lại, tiếng kêu của cô chìm trong đồng hồ đổ nát, sau đó mọi vật cũng tối sầm lại

Nghe tiếng đổ vỡ gần đó, cô giúp việc chạy vội lên, và kịp thời đưa anh và cô tới bệnh viện. Cô ngất đi do hoảng sợ, vết thương của anh được băng bó, do đến bệnh viện kịp thời nên cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là trong một thời gian dài không được cử động mạnh. Buổi tối, Tiểu Mi nằm rúc vào người anh nhưng vẫn tránh những vết thương.

-Ngốc à, anh sợ lắm đó, nếu anh không tới kịp thì sao.

-Anh à, em xin lỗi.

-Hứa với anh, đừng bao giờ rời khỏi anh, hứa với anh nhé.....

Cô nghe thấy tiếng anh thở đều đều

-Anh à, em chỉ có thể nói xin lỗi anh thôi

“Tiểu Mi”.”Tiểu Mi” vắng vắng bên tai có tiếng người, tiếng còi hú và ánh sáng lập lòe đầu đó. Một người con trai bê bê máu rơi xuống vực biển sâu đen ngòm. Sóng gầm thét nuốt anh vào bụng biển

“ Anh xin lỗi Tiểu Mi...Lời hứa với em...Là anh thất hứa!”

-KHÔNG ĐƯỢC!

Tiểu Mi bừng mình tỉnh dậy, lại là giấc mơ đó, người con trai đó, giọng nói đó. Nhưng.....cô không thể nhớ nổi anh ta là ai.....

29. Chương 29

Hạo Kỳ rúc thật sâu vào drap giường trong phòng ngủ, đã 5 năm rồi, vẫn là mùi hương ấy. 8h, anh vẫn không bước xuống giường, rồi sẽ có một cánh tay dịu dàng lay vai anh, khuôn mặt thanh tú của cô hiện ra dưới nắng, buổi sáng, nụ cười của cô thật đẹp, 5 năm, anh cứ nghĩ mình sẽ quên.

Hạo Kỳ không nhớ mình đã không ăn uống bao lâu rồi, nếu đói quá anh chỉ uống một vài ly sữa, không ai có thể hiểu rõ anh thích gì ghét gì như cô. Khi ngồi chung bàn, cô chỉ ăn qua loa lấy lên, mắt cứ nhìn anh chăm chú, miệng thì không ngừng hỏi thức ăn có vừa miệng không. Có lần trong khi ăn, Hạo Kỳ dẫn mạnh đôi đũa xuống bàn, anh hậm hực bỏ lên phòng. Thức ăn cô nấu là ngon nhất rồi, anh chỉ bực khi thấy những ngón tay trắng chì chít, chắc là lại vụng về để dao cứa vào tay rồi. Những đêm anh về khuya, anh không bao giờ ăn ở ngoài, cô chỉ mãi lo thức ăn có vừa miệng hay không, anh vẫn tỏ vẻ lạnh lùng nhưng đôi mắt luôn hướng về phía cô, cô không biết điều đó.

Thùy Mi là cô bạn hồi nhỏ của Hạo Kỳ và Hoàng Duy, anh đã tình cờ gặp cô ở Mỹ, anh vẫn còn nhớ, hồi còn đi học Thùy Mi là một cô nhóc bé tẹo vậy mà vài năm không gặp cô đã trở thành một quý cô xinh đẹp và quyến rũ.

Và nếu Thùy Mi không gọi cho anh vào một buổi chiều, nói rằng Duy đang bị thương, thì không biết anh sẽ ở nhà trong bao lâu nữa. Hạo Kỳ nhanh chóng chạy đến nhà của Hoàng Duy, ngôi nhà màu trắng có địa chỉ.....

- Vết thương không nghiêm trọng đâu, đừng lo quá.

- Bị thương nặng vậy sao không nói cho em biết, nếu không phải Thùy Mi gọi, chắc định giấu em luôn hả?

- À, Thùy Mi hả, mấy hôm anh bị bệnh cô ấy hay tới đây lắm, cô ấy cũng đang trên đường tới đây đó

- Uhm, em tình cờ qua Mỹ và gặp Thùy Mi, bây giờ cô ấy khác xưa nhiều thật.

- Anh cũng thấy vậy, cô ấy trưởng thành hơn xưa nhiều, à , sẵn tiện anh cũng muốn giới thiệu với cậu một người.

- Là Hoài An à, em biết cô ấy mà, giới thiệu làm gì.....?

- Không phải Hoài An, là một.....người rất đặc biệt.....Uhm.....cô ấy vừa mới đi ra ngoài một chút...chắc cũng sắp về rồi....

“Kính coong”

-Ah, chắc là cô ấy đó, để anh ra mở cửa

-Thôi, anh ngồi đó đi, để em ra mở cửa cho

Chiều những ngày mưa, gió thổi nhẹ nhẹ. Tiểu Mi bước ra khỏi thư viện đọc sách, những cơn gió lạnh ủa về khiến thân hình của cô run lên trong gió.

Tiểu Mi pov': Tại sao, vào những ngày mưa, mình lại luôn có cảm giác hình như là có ai đó đang chờ mình.-end pov'.

Cô chạy thật nhanh về ngôi nhà màu trắng, trong màn mưa dày đặc trắng xóa, căn nhà màu trắng dần hiện ra, cô nhìn thấy một người đưa thư đứng trước cửa nhà, rồi cánh cửa nhà mở ra, cô háo hức chạy thật nhanh tới để khoe với Duy cuốn sách cô mới đọc hôm nay nó có tựa đề là “ Đỏ như màu máu”.

Bỗng dưng Tiểu Mi đứng khựng lại, người ra mở cửa, là một người khác, không phải là Duy. Tim cô lỡ đi một nhịp, cái dáng cao cao, gương mặt đó, nụ cười đó.....rất quen.....như là.....

Mọi thứ trước mắt Tiểu Mi nhạt nhòa, hình như cô đang khóc, nước mắt và mưa hòa lẫn vào nhau mặn đắng. Tim bất chợt nhói lên từng cơn khi nhìn thấy anh, Tiểu Mi dần ngã quy, cô tựa người cổ đầu mình sau thân cây, rồi òa khóc nức nở, những hình ảnh chập chờn không rõ nét lại hiện ra.

“- Anh sẽ trở về, vào một ngày mưa.....đừng khóc.....em là ngôi sao của anh.....Tiểu Mi”

Mọi thứ bỗng chốc quay cuồng.....

Nghe tiếng chuông cửa bên ngoài, mặt Duy rạng rỡ hẳn lên khá hẳn với vẻ ủ rũ, mệt mỏi khi nãy. Hạo Kỳ chạy ra mở cửa, anh cũng đang rất tò mò về người mà có thể khiến Hoàng Duy, anh học của mình vui như vậy. Chỉ là một người đưa thư, Hạo Kỳ kí tên rồi nhận lấy sấp thư.

Hạo Kỳ dạo xung quanh vườn nhà Duy, khi nãy vội vã đến anh chưa có cơ hội quan sát kĩ ngôi nhà, phòng khác có cửa kính nhìn ra vườn, mọi vật dụng trong nhà đều có màu sắc rất nhã nhặn, cửa sổ có rèm cửa màu trắng, những chậu hoa nhỏ đặt trên bệ cửa. Ngày xưa Tiểu Mi cũng hay trang trí nhà như thế này, dù có bận rộn đến đâu, cô cũng tưới nước đều đặn cho những chậu hoa đấy. Anh đã tìm được một người có sở thích giống cô. Hạo Kỳ sẽ còn đứng đó nếu không nghe thấy tiếng gọi của Hoàng Duy

Nhận được sấp thư từ tay Hạo Kỳ, Duy không giấu nổi sự thất vọng, làm Hạo Kỳ càng tò mò muốn gặp người đó hơn. Qua những gì Duy kể, Hạo Kỳ biết được đó là bệnh nhân của Duy, cô ấy bị tai nạn giao thông rồi mất trí nhớ, cô ấy có một đôi mắt to buồn và nụ cười rất đẹp. Rất lâu rồi, Hạo Kỳ không thấy anh họ mình vui vẻ như vậy.

Một lát sau, Thùy Mi tới. Cả ba người nói chuyện rất vui vẻ, vì Thùy Mi có cuộc hẹn lúc 7h nên không ngồi lâu với Duy được. Hạo Kỳ cũng muốn về để Duy được nghỉ ngơi nên anh đã đưa Thùy Mi về.

Ngoài trời, mưa rả rích, ngồi trong xe, Thùy Mi bật bài nhạc yêu thích của mình, Hạo Kỳ tập trung vào lái xe vì vào những ngày mưa, tầm nhìn của anh rất kém. Bất chợt, Thùy Mi lên tiếng:

-À, Hạo Kỳ, anh gặp người yêu của anh Hoàng Duy chưa?

-Chưa, hình như hôm nay cô ấy đi đâu thì phải, em gặp cô ấy rồi à?

-Vâng, mấy lần trước đến nhà, em có gặp, cô ấy dễ thương lắm nhưng thấy em thì bỏ chạy. Anh Duy nói rằng cô ấy sợ người lạ, cô ấy tên cái gì Mi đó.....tự nhiên em quên mất.....

Thùy Mi còn nói gì sau đó nữa nhưng Hạo Kỳ không để ý. Mưa vẫn rơi tầm tã bên ngoài, trời mưa lớn thế này, chắc phải có ai đó đang rất thích thú. Anh đang nhớ, nhớ về hồi nhỏ của anh và cô, anh hứa rằng sẽ

trở về vào một ngày mưa, mưa đem cô tới bên anh, vậy thì một lần nữa, những cơn mưa hãy đem cô về. Mưa, anh sẽ không bao giờ để cô lạnh nữa, không bao giờ.

Chiếc xe dừng lại trước căn nhà có những chiếc cột chạm khắc tinh xảo theo phong cách Hy Lạp. Thùy Mi gỡ dây anh toàn nhưng vẫn ngồi trên ghế, mắt nhìn Hạo Kỳ chăm chú. Khó chịu bởi anh mắt của Thùy Mi, Hạo Kỳ lên tiếng trước:

-Không vào nhà đi Thùy Mi, chẳng phải em nói có hẹn với Thanh Tùng sao, coi chừng trễ đó.

-Anh không có gì muốn nói với em sao?

-Không, ý em là sao? Thôi, mau vào nhà đi.

-Em biết rồi, cảm ơn anh đã đưa anh về nhà, anh lái xe cẩn thận.

Thùy Mi mở cửa bước xuống, tiếng động cơ xe lại vang lên, mưa làm nhạt nhòa những hình ảnh qua gương chiếu hậu, anh không nhìn thấy Thùy Mi ướt sũng trong mưa, đứng nhìn theo xe của anh rất lâu.

-Giả vờ nói yêu em anh nhé, em cũng chỉ định giả vờ là đang được anh yêu nhiều lắm.

5 năm trước ở Mỹ

Kéo lê hành lý nặng nề vào căn nhà chung cư mà trước khi sang đây anh đã đặt trước, Hạo Kỳ để hành lý ở một góc trong phòng khách rồi đi tìm phòng ngủ, chuyến bay dài làm anh cảm thấy mệt mỏi. Phòng ngủ nằm ở tầng hai, chiếc drap giường được trải phẳng phiu, Hạo Kỳ nằm xuống, cảm giác êm ái ở lưng làm anh thấy dễ chịu.

Lúc Hạo Kỳ mở mắt ra, trời cũng đã tối, anh ra ngoài tìm một cửa hàng ăn nhanh rồi ghé vào. Chọn một góc khuất trong cửa hàng, Hạo Kỳ ngồi xuống, tiếng nhạc nhẹ vang lên, từ chỗ anh ngồi có thể nhìn ra bên ngoài nhờ lớp cửa kính. Một cơn mưa bất chợt, mọi người bên ngoài chạy một cách hối hả, những mái hiên chật cứng người đứng trú mưa. Đường phố mới khi này còn đông vui, thoáng chốc đã trở nên ảo não, khung cảnh nhạt nhòa qua lớp cửa kính. Một bài hát có giai điệu thật buồn hòa âm với tiếng mưa ngoài kia.

Và khi thế giới này trở nên tăm tối

Và mưa rơi thật nhẹ nhàng

Mọi thứ vẫn y như thế

Ngay cả ngày hôm nay, anh chắc chắn rằng

Anh vẫn không thể thoát khỏi nó

Anh không thể nào ngừng suy nghĩ về em

Giờ đây

Anh biết đã kết thúc thật rồi

Anh biết mọi thứ chỉ là khờ dại mà thôi

Giờ đây, anh biết đó không phải là sự thật

Anh thật ngu ngốc với bản thân làm sao

Bởi vì anh không thể nào giữ em lại vì niềm kiêu hãnh ấy

Vào những ngày mưa, em đã đến và tìm anh

Dần vật anh suốt suốt đêm dài

Và khi cơn mưa bắt đầu ngừng rơi, em cũng sẽ dừng lại thôi

Chắc hẳn anh đã say, có lẽ anh nên dừng lại

Từ lúc cơn mưa rơi xuống, anh nghĩ rằng anh cũng có thể ngục ngã
Nhưng điều đó không có nghĩa là anh nhớ em, không có nghĩa thế đâu em à
Khoảnh khắc chúng ta bên nhau chỉ là thoáng qua
Và khi đó là kiểu ngày mà em ưa thích
Anh sẽ giữ lại những kí ức lạnh buồn về em.
Tha thứ cho tất cả những kí ức đó, và anh sẽ vượt đi về phía trước
Thậm chí anh không phải chạy trốn làm gì
Giờ đây
Anh xóa nhòa hình bóng của em
Anh sẽ không còn vương vấn gì về em nữa
Nhưng khi mưa bắt đầu rơi
Tất cả những kí ức về em mà anh cố gắng đè nén bao lâu...
Chúng sẽ ùa về, và sẽ kiếm tìm hình bóng em
Vào những ngày mưa, em đã đến tìm anh
Dần vật anh suốt đêm dài
Và khi mưa bắt đầu ngừng rơi, bóng hình em cũng tan biến theo mưa
Chầm chậm, từng chút một, em cũng sẽ dừng lại thôi
Giờ đây, không còn con đường nào để anh có thể quay lại
Nhưng khi được nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của em
Anh vẫn sẽ nở nụ cười, ngay cả khi anh không còn...
Một chút sức lực nào để có thể giữ em lại.
Vào những ngày mưa, em đã đến và tìm anh
Dần vật anh suốt đêm dài
Và khi cơn mưa bắt đầu ngừng rơi, bóng hình em cũng tan biến theo mưa
Chầm chậm, từng chút một, em cũng sẽ dừng lại thôi
Anh sẽ phải làm gì với những thứ đã đi đến hồi kết thúc?
Anh chỉ có thể nuối tiếc sau những điều ngu ngốc anh đã làm
Mưa cứ mãi rơi tí tách và sẽ không lặp lại
Và đến khi mưa có thể tạnh, anh cũng sẽ phải dừng lại thôi
Mưa cứ mãi rơi tí tách và sẽ không lặp lại
Và đến khi mưa tạnh, anh cũng sẽ phải dừng lại thôi
(Viet sud On rainy days)

Hạo Kỳ đã muốn đi thật xa để trốn những cơn mưa. Mưa anh luôn ghét mưa, mưa lớn quá, nếu cô có ở đây, chắc cô sẽ hét lên một cách thích thú, anh đã nghĩ, nếu đi thật xa, anh có thể sẽ quên, anh sẽ không nhớ nữa. Đôi mắt to tròn, đôi môi màu máu và cả nụ cười khi đứng dưới mưa, tất cả.....

Trong một thoáng, những giọt mưa không còn bắn vào mặt anh nữa, Hạo Kỳ ngược lên, chiếc dù màu đen che phía trên đầu, một chàng trai đeo cặp kiếng màu đen, nhìn anh mỉm cười:

-You can be cold. Take it

Hạo Kỳ nhận lấy chiếc dù từ tay chàng trai đó. Cậu ta nhìn ảnh mỉm cười rồi vẫy tay chào tạm biệt. Gương mặt cậu ta rất quen, nhưng anh không nhớ nổi cậu ta là ai. Chàng trai ấy chạy đi, anh quay đầu nhìn theo, cho đến khi cái dáng cao cao đó khuất hẳn sau màn mưa.

Hạo Kỳ lại tiếp tục những chuỗi ngày lang thang đầu đó ở xứ người. Những bước chân vội vã trên đường, những cửa hàng ăn nhanh đầy dầu mỡ, những lời nói tục tĩu trên đường, có cảm giác như đang xem một bộ phim nhạt nhẽo nào đó. Hạo Kỳ ghé vào những shop quần áo, chọn ình những bộ trang phục, những đôi giày, những sợi dây chuyền theo style của mình. Rồi lại đến những quán bar hòa mình vào những cơn trụy lạc. Anh đã từng nghĩ cuộc sống đó là thiên đường.

Lại một buổi tối nữa anh hòa mình vào tiếng nhạc xập xình trong sàn nhảy. Những ánh mắt thèm khát, những cái vuốt ve rợn người, những tiếng kêu la, hò hét như chìm trong dàn âm thanh đồ sộ trên kia. Hạo Kỳ nốc liên tục hết li này đến li khác, xung quanh anh là lũ gái bao rẻ tiền, trên người chúng sực nức mùi nước hoa để che đi cái mùi tanh tưởi của chính mình, anh bảo chúng cười ngay ngô nhất có thể, anh sẽ làm người tình với họ nếu họ làm anh hài lòng. Nhìn đôi môi của chúng nhếch lên một cách giả tạo khiến anh bức tức, anh ném hắt thật mạnh xấp tiền vào mặt chúng. Chẳng giống Tiểu Mi chút nào.....Hạo Kỳ lao đảo bước ra khỏi bar, bỗng chốc anh va phải một người

Mọi thứ quanh anh quay cuồng.

Anh tỉnh dậy trong một căn phòng có nội thất tinh xảo, chắc chắn chủ nhân của nó phải là người rất tinh tế. Bỗng cánh cửa bật ra, một cô gái bước vào, cô nhìn anh, mỉm cười bằng mắt. Hạo Kỳ không hiểu ánh mắt của cô, anh chưa kịp lên tiếng thì cô đã nói.

-Vương Hạo Kỳ, anh không nhận ra em sao!??????????

Cô gái ấy tên là Thùy Mi là bạn học ở Mỹ hồi nhỏ cùng Hạo Kỳ và Hoàng Duy, anh còn nhớ hồi nhỏ cô vẫn còn chạy theo anh giành kẹo, giờ đây cô đã trưởng thành và cô vẫn đang theo học ngành thiết kế thời trang tại Mỹ. Tìm được người quen ở đây Thùy Mi và Hạo Kỳ đều rất vui, họ cho nhau số điện thoại và hứa sẽ thường xuyên đến nhà nhau chơi.

Buổi sáng chủ nhật, Hạo Kỳ thức dậy từ rất sớm, anh ghé vào một cửa hàng hoa tìm mua những đóa hồng màu xanh, loài hoa mà Thùy Mi rất thích, anh sẽ đến nhà Thùy Mi ngày hôm nay. Hạo Kỳ nhìn thấy những bông hoa cúc nhỏ, lòng anh chợt nhớ đến Tiểu Mi, đây là loài hoa cô rất thích trước đây cô vẫn thường trồng nó trong vườn, anh nhớ cô.....

Hạo Kỳ đứng trước cửa nhà, nhấn chuông cửa. Anh hướng sự chú ý về một chàng trai có cái dáng cao cao, đang lom khom tìm cái gì đó, cậu ta có khuôn mặt rất quen. Chàng trai ấy tiến ra mở cửa, Hạo Kỳ vẫn không rời mắt cho đến khi cả hai người nhìn nhau.

-Thùy Mi à Thanh Tùng là gì với em vậy!??????

-Thanh Tùng sao, anh và anh ấy biết nhau à, Thanh Tùng là anh họ em đó.

-.....Vậy à...cậu ấy sang đây lâu chưa vậy.....

-Uhm cũng mấy năm rồi đó. À ,mà sao vậy anh?

-À, không có gì đâu em.....

Buổi tối hôm đó Hạo Kỳ bước về nhà, bỗng có điện thoại.

-Alo

-Vương Hạo Kỳ,tôi là Thanh Tùng, tôi có chuyện muốn gặp cậu.

.....

-Cậu muốn gặp tôi

-Cậu và Huyền Mi đã.....

-Nếu cậu gọi tôi đến đây chỉ để nói điều đó thì thôi đi.- Hạo Kỳ quay gót định bước đi thì lời nói của Thanh Tùng đã chặn bước chân của anh lại.

-Cậu còn nhớ dự án đầu tiên cậu tiếp quản ở tập đoàn Venus chứ, là một hãng rượu và chính cậu đã làm nó phá sản.

-Ý cậu là sao.....

-Ông chủ hãng rượu đó họ Hà.....!

30. Chương 30

Hoàng Duy quyết định nghỉ hẳn ở nhà không đến bệnh viện làm nữa, anh không muốn bỏ cô ở nhà một mình rồi tối đến lại vùi đầu vào công việc mà không có thời gian dành cho cô. Một buổi chiều, anh chở cô ra biển, hoàng hôn ở biển là đẹp nhất, ánh chiều dát bạc những con sóng lăn tăn, loang ra, tan ra, đây đó là những cánh chim hải âu. Cả ai im lặng nghe tiếng sóng vỗ rì rào, có những khoảnh khắc ước gì là mãi mãi. Anh chỉ muốn ở bên cạnh cô, êm đềm như lúc này. Duy khẽ gọi tên cô, cô quay lại. Duy đặt lên bờ môi cô một nụ hôn dịu dàng. Cô thoáng chsts ngỡ ngàng nhưng cũng không phản đối. Thật giống với giấc mơ của cô: Mưa.....ánh hoàng hôn ấm áp.....nụ hôn.....vẫn không phải cảm giác đó.

Khi đã về nhà, cô đi lên phòng không nói gì, anh đi theo cô, anh lên tiếng trước:

-Mi à, giận anh hả?

-Anh đó,hôm nay tự nấu cơm đi, em không biết đâu.- cô chui vào mền.

Vài tháng sau, có một chuyến nghiên cứu quy mô bên Nhật, anh được mời tham gia, khoảng vài tuần nữa anh sẽ đi. Duy đã dặn Mi rằng sẽ có một vài người đến nhà để cô đừng sợ.

Thật ra chỉ có Hạo Kỳ và Thùy Mi. Thùy Mi còn đang bận với nhà thiết kế nên chưa đến được, Duy còn đang đi mua một vài món đồ lặt vặt, Hạo Kỳ đến nhà Duy sớm nhất, cô giúp việc mở cửa cho anh vào phòng khách. Tiểu Mi vẫn còn đang ngồi chơi gấu bông trong phòng.

Trời mưa, một cơn mưa trái mùa, đây không phải là tháng mưa, nhưng không sao, chỉ cần mưa là cô thích. Cô chạy vội ra vườn, thích thú hứng những giọt mưa trong lòng bàn tay.

Hạo Kỳ đang nghe bản nhạc yêu thích của mình bằng ipod, anh cú ý vào cái hồ cá mà lần trước anh chưa có dịp xem qua. Rồi anh lại lấy một cuốn tạp chí gần đó, tạp chí tiếng Pháp anh không đọc được nên bỏ xuống, giai điệu bài hát vẫn đều đều vang lên. Hạo Kỳ nhìn ra vườn, trời đang mưa, anh nhìn thấy.....

Nước mắt chẳng thể nào hóa giải nỗi đau

Cơn mưa đầu mùa không làm tan cơn khát

Có gì giống nhau giữa mưa và nước mắt

Hay thượng đế vô tình rơi nước mắt thành mưa

Em có thấy niềm đau dịu bớt

Khi em khóc

Nước mắt lòng em hòa mặn dưới mưa

Mặt đất nứt nẻ chờ mưa

Và mưa...

Mặt đất dịu dàng khi mưa rơi xuống

Có những cơn khát mà ta không thể uống

Và những nỗi đau lòng chẳng thể hóa giải thành mưa

Nước mắt không hóa giải nỗi đau
Nhưng xoa dịu niềm đau khi em khóc
Mưa không làm tan cơn khát
Nhưng chính mưa làm cuộc đời bớt khát
Có gì giống nhau giữa mưa và nước mắt
Giữa cuộc sống bộn bề nước mắt và mưa.

(Trích “ Bình minh mưa”)

Mưa mang cô đến bên anh và mưa cũng là lúc cô rời xa anh. Mưa mang cô đi khỏi anh liệu mưa có mang cô trở về . Cô không hề biết rằng anh đã không còn ghét mưa nữa .Cô đưa đôi bàn tay ra để hứng mưa thì có một vòng tay quen thuộc ôm cô từ phía sau:

- Ngốc à! Anh sẽ không bao giờ buông em ra nữa đâu, anh sẽ không bao giờ để mất em thêm một lần nào nữa....

Trời mưa lớn quá, không biết cô nhóc của anh có nghịch dưới mưa không, nếu anh không về sớm thế nào cũng bị cảm. Duy lái xe nhanh hơn. Thùy Mi cũng nhận được cuộc gọi từ nhà thiết kế, họ không đến được vì bận đột xuất, cô cũng nhanh chóng đến nhà Duy.

- Hai người.....đang làm gì vậy?

Cũng bởi vì có những con đường càng bước lại càng đau

Ký ức mênh mông bị giẫm nát qua những tháng ngày chờ đợi.

- Giới thiệu với Kì, đây là Huyền Mi, người yêu của anh..... Mi à, đây là em họ anh, cậu ấy tên là Vương Hạo Kì, hai người làm quen nhau đi.

.....

- Thùy Mi à, chuyện khi nãy.....

- Em quên rồi, anh đừng lo, đây sẽ là bí mật giữa em và anh nhưng anh có thể cho em biết về mối quan hệ giữa anh và Huyền Mi không?

- Cô ấy.....thôi không có gì em đừng quan tâm. Giữ kín chuyện này dùm anh nhé.

- Em biết rồi, à khi nãy anh để quên điện thoại trên xe của em, chị Thúy Vân gọi cho anh đó, hình như là mười mấy cuộc gọi nhỡ. Sao dạo này em ko thấy anh gặp chị ấy nữa, ngày xưa, hai người thân thiết lắm mà.

- Chỉ là..... trong một thời gian dài, anh đã nhầm lẫn giữa yêu và si mê.....

Bước xuống xe, không quên cảm ơn Thùy Mi, Hạo Kì đi thẳng vào nhà. Căn nhà tối om, anh mò mẫm mở công tắc đèn, và anh đưa mắt đến trước ghế sofa màu trắng, đã từng có một thân hình nhỏ nhắn đợi anh rồi ngủ quên trên ghế, anh đã từng không để tâm điều đó dù chỉ một giây. Rồi giờ chỉ còn lại chiếc ghế trống, anh ghét cái cảm giác hụt hẫng, những cái nhói bất chợt, thời gian sẽ xoa dịu tất cả mọi thứ à, anh không tin điều đó.

Cô vẫn nằm gọn trong tay anh, vẫn là mùi hoa tử đinh hương...Và ít nhất, cô đã không đẩy anh ra khi mà một chút ký ức về anh cũng không còn.

Chào anh, em tên là Hà Huyền Mi, ngốc, dĩ nhiên anh biết cô tên gì, chỉ toàn nói những điều ngớ ngẩn. Cô ko nói gì với anh nữa, cả buổi tối ngồi chơi với những con gấu rồi thi thoảng lại nín thở tay áo Duy, Duy quay lại rồi mỉm cười xoa đầu cô. Anh nghe tiếng Thùy Mi xuyết xoa gần đó, bảo rằng hai người rất xứng đôi. Nụ cười hôm ấy của anh sao mà gượng gạo.

Hạ Kỳ tắt đèn trong phòng, hình ảnh phản chiếu mờ mờ trên cửa sổ nhờ ánh đèn đường hắt hiu chiếu vào, im lặng, tối. Bóng đêm đè nặng qua từng hơi thở, tiếng gió rít ngoài kia tạo nên những âm thanh gai người, tiếng nhạc nhẹ vang lên gần đó, giai điệu rất quen nhưng anh không thể nhớ được tên bài hát, con tim bất chợt nhói từng cơn hòa với nhịp đập mãnh liệt khi bất chợt nghĩ về ai đó, Cô, bên cạnh anh thật gần, gần đến nỗi có thể thấy đường nét trên gương mặt thanh tú, có thể thấy đôi mắt to tròn của cô đang hướng về người khác, không phải anh, gần đến nỗi, chỉ cần dang tay ra là có thể ôm cô vào lòng.

Đôi môi ấy đỏ như màu máu

Gọi tên anh dù là trong giấc ngủ

Bàn tay nhỏ liêu đã trong bàn tay khác

Có ấm áp như là trong tay anh

Cô ấy rất quan trọng với anh.

.....

- Mi à, anh phải ra ngoài có chút việc, em ngủ trước đi nhé. Không cần đợi anh về đâu.

- Em biết rồi, anh về sớm nhé.

“Ngốc à, anh sẽ không buông tay ra đâu, anh sẽ không để mất em lần nữa”.

Tiếng mưa rả rích ngoài kia, Tiểu Mi nằm thao thức, cô nhớ đến lời nói của người ấy. Không một chút sợ hãi khi có một cánh tay lạ ôm lấy cô từ phía sau, trong giây lát cô đã chỉ muốn đôi tay ấy siết chặt mình hơn, mùi hương đó cô chẳng muốn rời ra.....tất cả đều khiến trái tim cô hẫng đi một nhịp.

31. Chương 31

- Cậu chủ à, có chuyện không hay rồi, cô Mi.....

12h, Duy về đến nhà, trời mưa tầm tã bên ngoài kèm theo những tiếng sấm chớp vang trời. Không đợi cô giúp việc nói hết câu, Duy chạy ngay lên phòng cô. Ở phòng khách anh đã nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ và tiếng cô la thất thanh. Cánh cửa màu trắng hiện ra trước mắt anh, anh đẩy vội cửa vào. Những chiếc ly, những bình thủy tinh màu mà ngày trước cô rất thích nằm la liệt trên sàn nhà, vỡ tan thành từng mảnh, cửa sổ mở toang, rèm cửa bị giật xuống đất, bị cắt thành từng mảnh rơi tã. Duy hốt hoảng chạy đến, ôm lấy cô từ phía sau, cô quay lại nhìn anh bằng ánh mắt vô hồn. Bất chợt, cô đẩy mạnh anh ra, Duy mất đà, té xuống đất, cô dùng những chai nước hoa gần đó ném vào anh nhưng anh đã tránh kịp, rồi cô lại dùng những đồ vật gần đó, ném vào anh, vừa ném vừa hét lớn:

- Tôi ghét cô, ghét cô, cô đã cướp đi người mà tôi yêu nhất, tôi không muốn nhìn thấy cô, cô biến đi.

Duy không cách nào lại gần được cô khi mà cô cứ liên tục ném đồ vào người anh và vẫn tiếp tục nói những câu không đầu không đuôi. Một cây kéo xước qua vai anh, vai anh tóe máu. Tiểu Mi cầm một bình hoa lớn, cô giơ chiếc bình thật cao, chuẩn bị ném, anh bị cô dồn vào góc tường nên không còn đường nào để tránh, và lại anh cũng không thể chạy đến giằng lấy bình hoa từ tay cô, bởi vì anh biết rằng hai người giằng co nhau chiếc bình hoa là rất nguy hiểm, anh không muốn làm cô bị thương, anh nhắm hai mắt chuẩn bị cơn đau sắp tới. Tiếng bình hoa bị ném xuống đất, vỡ tan tành, cô chạy đến níu lấy tay anh, giọng nói đầy hoảng loạn, đôi mắt cô ràn rụa nước:

- Anh à, đừng đi, đừng bỏ em, đừng bỏ em.....

Cô ôm anh thật chặt như sợ anh sẽ bất ngờ biến mất, anh ôm nhẹ lấy cô thì thầm, dỗ dành vào tai cô, khi đã nghe thấy tiếng cô thở đều đều, anh mới bế cô lên giường, anh nhẹ nhàng lấy những mảnh thủy tinh còn ghim trên tay cô, và dọn dẹp mọi thứ trong phòng. Có vẻ những cơn ác mộng lại tìm về cô, dù là trước kia anh cũng chưa bao giờ thấy cô hoảng loạn như bây giờ. Tiếng thở dài của anh chìm trong đêm và anh cũng từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Tiếng la hét hoảng loạn của cô giữa đêm làm anh giật mình tỉnh dậy. Cô nằm co rúc người lại, những câu nói không rõ ràng hòa cùng tiếng hét. Từ miệng cô chảy ra một dòng máu đỏ thẫm, Duy vội vã dùng hai tay mở miệng cô ra, nhét ngón tay vào để ko cho cô tự cắn lưỡi. Cô cắn chặt vào tay anh, đau nhưng anh ko thể tự rút tay ra được. Tiểu Mi quấy đạp liên tục trên giường, chiếc drap giường phẳng phiu nhanh chóng nhàu nát. Khi cảm thấy cô ko còn cắn vào tay mình nữa anh mới từ từ rút tay ra, bất ngờ, cô ngồi dậy, định chạy trốn khỏi anh nhưng anh đã kịp thời kéo cô lại, cô cào cấu vào lưng anh, cố hết sức vẫy thoát khỏi anh, rồi cô cắn mạnh vào vai anh, vai anh ứa máu nhưng anh vẫn không buông cô ra. Tiếng la hét thất thanh lại vang lên, giọng cô khản đi vì mệt, cô gục đầu vào vai anh Duy cảm nhận những giọt nước nóng hổi rơi trên vai mình,.....cô thiếp đi trong mệt mỏi.

Anh thức dậy lần thứ hai trong đêm bởi cảm giác khó thở, nghèn nghẹn ở cổ . Duy từ từ mở mắt ra Mi đang dùng hai tay siết chặt cổ anh, móng tay cô bấu chặt vào vùng da trên cổ, đôi mắt cô man dại, cô mím chặt môi, dồn hết sức lực vào đôi tay bóp chặt cổ anh. Anh cố hết sức đẩy cô ra nhưng ko được, anh gần như lịm đi, mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt, giọng nói cô khản đục vang lên:

- Tôi hận anh, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Bỗng nhiên Tiểu Mi buông lỏng đôi tay, cô ôm lấy ngực thở một cách khó nhọc, cô ngất đi. Tiếng sấm chớp ngoài kia xé tan màn đêm, cô thì thầm một cái tên nào đó.

Những ngày sau đó, những cơn ác mộng về đêm lại tìm đến cô, cô la hét, khóc lóc, sợ hãi trong giấc ngủ. Nửa đêm, anh giật mình thức giấc, không thấy cô bên cạnh, anh vội vã chạy ra ngoài, cô đang đứng dưới nhà, trời thì vẫn mưa, đôi mắt cô hướng về nơi xa xăm cô bảo sẽ đợi người đó về, đôi môi cô cười thật tươi khi nhắc về người đó, nụ cười của cô có khi nào là của anh.

.....

- Thùy Mi à, tình hình của Huyền Mi thế nào rồi?- Hạo Kỳ hỏi.

- Khá hơn trước nhiều rồi nhưng ban đêm vẫn còn la hét trong giấc ngủ, tội anh Duy lắm, lo cho cô ấy mà mấy bữa nay mà ốm hẳn đi. Mà anh có vẻ quan tâm đến Huyền Mi quá nhỉ.

- À không, em đừng nói vậy, anh chỉ buột miệng hỏi thôi, không có chuyện gì đâu.

- Uhm , em biết rồi, em giỡn thôi mà, [đúng là có tật giật mình] . A, em định mua tặng cô ấy một món quà, anh nghĩ nên tặng quà gì?

- Quà cầu tuyết bằng pha lê tím, cô ấy rất thích.....anh.....nghĩ vậy.

- Anh tinh tế thiệt đó, ngay cả anh Duy còn chưa biết, em phục anh quá, anh biết rất rõ về người yêu của anh họ mình, người khác nhìn vào sẽ tưởng anh mới là người yêu của Huyền Mi đó.

-

- Hôm nay, anh biết là ngày gì không?

- Không, là ngày gì đặc biệt à?

- Không, em chỉ hỏi vậy thôi.....[hôm nay là sinh nhật em.....]

Mỗi ngày, Hạo Kỳ đều đậu xe ở một góc khuất ở gần nhà Hoàng Duy, lén nhìn lên cửa sổ phòng cô. Anh chỉ muốn chạy đến, muốn chính tay mình chăm sóc cho cô...Nhưng anh không thể, anh chỉ có thể quan sát từ xa, từ trong xe nhìn lên cửa sổ, anh có thể thấy cô rạng rỡ dưới nắng, rồi khi cô tưới cây, nghịch nước trong vườn, nụ cười của cô vẫn rất đẹp. Mưa xuống, cô thích chí la lên, cô đang bị bệnh, không thể tắm mưa được, Duy nhẹ nhàng kéo cô vào trong, anh nhìn thấy chút hờn dỗi trên khuôn mặt cô. Từ lúc nào chạm vào cô là điều không thể.....

Cửa sổ phòng cô tối om, không còn đèn ngủ hắt ra nữa, Hạo Kỳ vẫn ngồi đó thật lâu. Anh muốn sưởi ấm cho cô, muốn ôm cô thật chặt, muốn cảm nhận từng hơi thở nóng hổi, muốn nhìn thấy gương mặt lúc đang say ngủ của cô..... nhưng anh không thể.

Sáng nay Duy có việc phải ra ngoài, Thùy Mi cũng bận việc nên nhà chỉ có mỗi mình cô. Tiếng cửa sắt mở ra vang lên, cô lấp ló nhìn ra ngoài, xoay lưng đóng cửa lại, rồi chạy ra ngoài. Chắc chắn, Duy sẽ ko để cô ra ngoài một mình như thế này, Hạo Kỳ xuống xe, anh khóa cửa xe lại rồi chạy theo cô.

Tiểu Mi đi loang quanh khu phố, có cái xích đu, cô tiến lại gần và ngồi lên, tiếng cọt két vang lên. Anh nhìn thấy dải băng trắng trên đôi tay cô khi cô dùng tay vịn vào hai bên sợi sắt của xích đu. Cô khẽ nhú mào xòe bàn tay ra, anh chỉ có thể đứng nhìn, nếu bây giờ chạy đến, anh chỉ làm cô sợ.

Một giọt nước rơi trên mặt anh, rồi hai giọt, ba giọt..... cơn mưa lại tìm đến. Tiếng vỗ tay thích thú, cô ngửa mặt lên trời để mưa tạt vào mắt. Không là gì với cô nhưng với anh cô là tất cả, không biết anh cũng không sao, anh vẫn sẽ luôn dành tình yêu cho cô.

- Mi à, vào nhà đi em.....đang bị bệnh

Có cái chạm nhẹ vào vai cô, cô xoay người lại, cô biết người đó, là em họ của Duy, nhưng có cái gì đó mơ hồ không rõ.

- Em.....có thể.....ôm anh không?- Tiểu Mi lí nhí.

Tiểu Mi ôm chặt lấy Hạo Kỳ, mưa nhưng vẫn thấy rất ấm, đôi tay anh siết chặt cô. Cô nghe thấy trái tim anh đập thành thạch, người anh nóng hổi, Tiểu Mi ngước lên, cô chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, đôi tay cô mân mê gò má, rồi lướt nhẹ tay đến khoe môi anh. Khi nhìn anh, cô lại thấy nhói ở trong lòng, nhưng vẫn không muốn rời ra. Hạo Kỳ khẽ nâng cằm cô lên, đôi mắt to tròn nhìn anh, anh đã kiếm tìm cô khắp nơi, bây giờ cô đang ở bên anh, thật gần. Điều đó là không thể nhưng chỉ một chút thôi.....Hạo Kỳ hôn nhẹ lên môi cô, đôi mắt cô ở to kinh ngạc, nhưng cô không đẩy anh ra...dù biết điều đó là không thể nhưng... chỉ một chút thôi.

Ngày mưa không anh

Phố cũng ngập nước mắt

Em chìm trong dòng đời tấp nập

Lặng lẽ ở một góc

Tìm hoài, sao không thấy anh

Ngày mưa không anh

Nước loang loáng trên mặt đường trải nhựa

Em thấy hình ảnh mình trong đó

Một mình.....

Em là mưa, em chỉ muốn làm cuộc sống anh dịu mát nhưng không biết rằng những cơn mưa dai dẳng, ướt át chỉ khiến anh mệt mỏi. Em chỉ là cơn mưa, ngày xưa, cơn mưa reo hò ầm ĩ vì nghĩ có thể ở bên cạnh anh, hôm nay, mưa lầm lỉ như nước từ khoe mắt. trong lòng em, cơn mưa nỗi buồn cũng đang bắt đầu nhỏ giọt. Anh à, đừng lo, sao mưa mãi được, có ai đã từng nói mưa đi liền với nước mắt, chỉ gọi lại những nỗi buồn men mang....anh à, bây giờ chẳng thể phân biệt được mưa với nước mắt nữa rồi. Em hòa vào những giọt mưa khác, vỡ òa, những cảm xúc dịu dàng ủa về cùng nỗi nhớ miên man từ nơi nào chẳng biết. Có những nỗi nhớ hóa thành nước mắt, và nước mắt lại lẫn lộn với mưa.....

*** **

- Alo, Cô có phải là Hồ Thúy Vân không?

- Cô là ai, sao lại biết số của tôi?

- Tôi là ai không quan trọng, cô vẫn còn quan tâm đến người tên là Vương Hạo Kỳ chứ, nếu có hứng thú thì tối nay hãy đến bar U, tôi sẽ giúp cô giành lại người đàn ông của mình.

Cũng bởi vì có những con đường cứ mãi hút về xa

Để trái tim cứ lặn dài qua bao ngày nhưng nhớ.

Những giọt mưa lạnh buốt từng đợt tát vào mặt anh và cô. Anh ôm lấy eo cô siết mạnh, như sợ rằng một lần nữa cô sẽ biến mất khỏi tay anh. Anh chỉ muốn nụ hôn này là bất tận, bất chợt, cô đẩy anh ra.

-em xin lỗi, không hiểu sao em lại cư xử một cách kì cục vậy.....thôi chào anh em về nhé!

Cô đã ở bên anh thật gần, gần đến nỗi, chỉ cần có thể đưa tay ra là có thể ôm cô vào lòng, từ lúc nào, anh đã không thể chạm vào cô được nữa, từ lúc nào, cô cứ mãi chạy thật xa, anh chỉ còn thấy cái dáng người nhỏ bé ấy từ từ rời khỏi anh rồi mất hút ở đằng xa.

Tiểu Mi rẽ trái ở góc công viên rồi chạy thật nhanh về nhà. Hạo Kỳ vẫn đi theo cô, anh bắt kịp cô nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định, Căn nhà màu trắng hiện ra trước mặt, Tiểu Mi đứng tần ngần trước cửa hồi lâu, cô nghe tiếng Hạo Kỳ hối cô hãy mau vào nhà thay quần áo, nếu không sẽ bị cảm. Cô nhìn anh, môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, cô chậm chạp mở cửa, đi vào trong, tiếng chốt cửa vang lên khô khốc.

Vẫn dán chặt mắt vào cánh cửa, Hạo Kỳ không hề biết rằng, cô vẫn đang nhìn anh qua khe cửa. Tiếng thở dài của anh chìm trong màn mưa, anh uể oải mở cửa xe, quần áo ướt sũng khiến anh khó chịu. Anh đưa mắt nhìn xung quanh, mọi vật nhạt nhòa trong mưa, về nhà lúc này, chỉ có căn nhà lạnh lẽo, vắng ngắt. Mưa chẳng có dấu hiệu gì là sắp tạnh, Hạo Kỳ gọi điện cho Duy, chẳng có ai bắt máy, chắc Duy đang bận hay họp hành gì đó, bộ quần áo đang ướt sũng khiến anh khó chịu, nhưng cô lại đang ở nhà một mình, anh không yên tâm, anh sợ lúc không có ai cô lại làm điều gì dại dột mà hậu quả của nó thì chỉ có trời mới biết được.

Một ngày mưa nhẹ, Tiểu Mi nhẹ nhàng mở cửa bước vào trong rồi khép cánh cửa. Căn nhà tối om, có lẽ Duy đã ngủ rồi, cô rón rén bước từng bước. Cô đi ngang qua phòng khách, Duy ngủ quên trên ghế, cánh tay buông thõng dưới ghế. Cô khẽ khàng tiến đến, lay nhẹ vai anh.

- Anh à, về phòng ngủ đi, nằm ở đây lạnh lắm.

- Uhm.....em đi đâu về muộn thế?

- Dạ.....dạ.....em.....đi chơi với Thùy Mi và.....Hạo Kỳ, vui quá nên quên giờ về. Em xin lỗi, lần sau em không về muộn nữa đâu.[thật ra thì chỉ có mỗi Hạo Kỳ thôi, sao em lại không thể nói thật với anh nhỉ?]

- ừ, anh biết rồi, có hai người đó đi chung là anh yên tâm rồi, lần sau có về muộn thì nhớ gọi cho anh. Aisssssss, cô chỉ biết làm tui lo lắng thôi.

- Hi hi em buồn ngủ rồi, anh công em về phòng đi.

- Lại đây.....À, có ai gửi cái gì cho em đó, ngày mai anh đưa em đến nơi này.

Hôm đó là một buổi sáng đẹp trời hiếm hoi trong những tháng ngày mưa tầm tã. Chiếc xe của anh lướt nhanh trên con đường vắng, anh có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày, Tiểu Mi tò mò hỏi rằng anh đang đưa cô đi đâu, anh chỉ mỉm cười và bảo rằng chút nữa sẽ biết. Cô thấy nụ cười hôm đó của anh có gì thật buồn.

Nơi anh đưa cô đến là một bệnh viện nằm ở vùng ngoại ô thành phố, bệnh viện ấy không lớn bằng nơi anh làm việc, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng xào xạc của cây lá. Duy nắm tay cô dẫn vào trong, đi ngang qua họ là những cô y tá mặt mũi phờ phạc, mí mắt thâm quầng, có những vị bác sĩ với bước chân vội vã, một số người thấy anh đi đến thì mỉm cười chào, có vẻ như anh rất hay tới đây.

Anh dẫn cô đi lên tầng thứ 3, đi hết dãy hành lang, rẽ phải rồi dừng lại trước một cánh cửa màu cam nhạt. Cô vẫn nhìn anh thắc mắc, anh mỉm cười trấn an cô rồi đẩy cửa bước vào, anh sau cô. Mùi ẩm mốc xộc vào mũi khi cô bước vào, trên sàn bừa bãi những cuốn sách, quần áo chưa giặt, những bông hoa màu vàng bị giẫm nát. Duy cúi xuống dọn dẹp, anh gom tất cả quần áo để lại một chỗ, những quyển sách được đặt lên cái bàn gỗ nhỏ gần đó.

Cánh cửa cam nhạt mở ra, một cô y tá bước vào, nắm tay một người phụ nữ có gương mặt đờ đẫn, đầu tóc rối bời, miệng lầm nhảm cái gì đó không rõ ràng, thấy anh cô y tá đó mỉm cười, họ trao đổi cái gì đó về tình trạng người phụ nữ kia rồi Duy đỡ người phụ nữ đó lên giường.

- Mi à, đây là mẹ anh.

Anh lấy một chậu nước, dùng khăn lau nhẹ những ngón tay, kì cọ nhẹ gương mặt bà, khuôn mặt mẹ anh gần như vô cảm, không bộc lộ một chút cảm xúc.

- Mẹ à, con xin lỗi vì dạo này bận quá, không đến thăm mẹ thường xuyên được. Hôm nay, con muốn giới thiệu với mẹ một người, cô ấy tên là Hà Huyền Mi, là người rất quan trọng với con.

Mi cúi chào mẹ anh một cách lễ phép, bà vẫn không phản ứng gì, miệng vẫn lẩm nhẩm gì đó. Duy ngồi trên giường, cô ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, anh kể cho bà nghe nhiều thứ, về lần đầu anh đã gặp cô như thế nào, công việc của anh dạo này ra sao, anh cũng nói cho bà nghe về dự định sẽ đi Nhật của mình, đợi sau khi cô khỏi bệnh anh sẽ dẫn cô đi theo, có thể rất lâu nữa anh mới về thăm bà được, trước khi đi, anh hứa sẽ đến đây chào bà. Nói chuyện một hồi, mẹ anh chìm vào giấc ngủ, anh kéo chăn đắp lại cho bà, hôn lên trán bà rồi kéo cô đứng dậy, tần ngần một chút rồi khép lại cánh cửa.

Chiều hôm đó trời mưa tầm tã, tiếng mưa rơi trên mái nhà lộp độp, những âm thanh náo nê của mưa như thấm dẫm nỗi buồn của từng người. Căn phòng ngủ tối om, chỉ còn một chút ánh sáng yếu ớt ngoài kia chiếu vào, anh ôm cô thật chặt trên giường, dụi mặt mình vào những sợi tóc mềm mại của cô. Giọng nói của anh như chìm vào cơn mưa đang gào thét ngoài kia.

- Mi à, hôm nay là một trong những ngày đặc biệt, khi anh tới, mẹ anh đã không giận giữ đuổi anh ra ngoài, dù không nhận ra anh nhưng anh vẫn thấy thi thoảng bà có gọi tên anh.

- Mi à, mẹ anh ngày xưa rất đẹp, bà rất dịu dàng, anh thích ăn cơm mẹ nấu.....

- Mi à, anh đã cố học thật nhiều, nhưng anh vẫn không thể chữa ẹ anh khỏi bệnh.

- Mi à, bây giờ anh chỉ còn em thôi.....

- Mi à, anh sợ mưa, mưa đã đưa mẹ anh đi, mưa đem em đến bên anh, vậy mưa có cướp em đi không?

- Mi à, anh lạnh quá.....

- Mi à, anh sợ.....

- Mi à, đừng đi đâu nhé.....

- Mi à.....

- Mi à.....

- Mi à.....

- Mi à.....

Cô chìm vào trong giấc ngủ với những lời thì thầm của anh vang vọng trong những giấc mơ chập chờn.

[- Mi à, 3h chiều nay, anh sẽ đợi em trước nhà, anh có chuyện muốn nói với em.]

.....

5h, cơn mưa vẫn chưa ngớt hạt, 7h, trời tối, ánh đèn đường hiu hắt, 8h30, cánh cửa màu trắng vẫn nằm yên bất động. Những giọt nước mưa chảy dài trên khuôn mặt Hạo Kỳ, quần áo anh ướt sũng, lạnh buốt, từng giọt mưa như những lưỡi dao cứa sâu vào tâm hồn bằng những vũ điệu mạnh mẽ nhất. Anh sẽ còn đứng đó nếu Thùy Mi không xuất hiện, kéo anh về, mặc dù anh đã phản đối quyết liệt vì anh hứa sẽ không đi đâu khi chưa gặp được cô.

Hạo Kỳ đã muốn đưa cô ra biển, sau đó đưa cô về căn nhà ngày xưa anh và cô sống, nhắc lại cho cô mọi chuyện, rồi cô sẽ hận anh thật nhiều nhưng không sao, anh sẽ chấp nhận tất cả miễn là cô nhớ tới anh, còn hơn bây giờ cô nhìn anh như một người xa lạ. Anh là một người ích kỉ, một người tồi tệ khi đã cướp đi người yêu của anh họ mình, đúng, anh không biện hộ cho những gì mình đã làm, vì đó là cô anh không thể nhường cho bất cứ ai, dù người đó có là Duy.

Thùy Mi nhìn anh mỉm cười. Nếu anh không thể rời mắt được nụ cười của Tiểu Mi thì nụ cười của Thùy Mi lại khiến anh cảm thấy được an ủi. Thùy Mi đưa cho anh một li rượu, những giọt rượu đỏ như màu

máu, hương dịu nhẹ nhưng vị lại say nồng, đắng đắng ở đầu lưỡi rồi từ từ ngọt dần khi nuốt xuống, và cứ thế anh nhắm nháp từng ngụm, cho đến khi không còn ý thức được mọi việc xung quanh.

Thùy Mi dìu Hạo Kỳ về phòng, cô đỡ anh nằm xuống giường, đôi tay cô mân mê từng đường nét trên khuôn mặt anh

- Kỳ à! Em yêu anh nhiều lắm- Cô thả thả vào tai anh

Rồi cô hôn nhẹ lên đôi môi anh, từng chiếc cúc áo được tháo ra, cô nhìn anh, khẽ mỉm cười.

- Anh à, đêm nay, em là của anh nhé!

.....

32. Chương 32

Một buổi sáng với cơn mưa rào, Thùy Mi đến nhà Hoàng Duy, anh phải đến bệnh viện nên gọi cho Thùy Mi, anh muốn có người trò chuyện với Huyền Mi. Cả hai cùng tắm cho con mi mi, dọn dẹp đồng sách ở trong phòng rồi ra sau bếp chuẩn bị bữa ăn.

- Nhìn này Huyền Mi, Hạo Kỳ mua tặng mình đó, đẹp không? Mình cũng bất ngờ lắm, không biết sao anh ấy lại mua nhẫn đôi tặng mình nữa, mình một chiếc, anh ấy một chiếc

- Ủ, ừ, đẹp lắm, vậy là.....hai người đang yêu nhau hả?

- Uhm...chưa có gì rõ ràng hết, nhưng Hạo Kỳ thật sự rất dịu dàng, mình cũng thích anh ấy lắm. Với lại tối qua.....

- Tối qua thế nào?

- Thật ra thì, tối qua.....anh ấy say lắm, rồi mình và anh ấy.....đã là của nhau. Anh ấy nói sẽ luôn ở bên cạnh mình, rồi còn mua nhẫn tặng mình nữa, mình cảm thấy hạnh phúc lắm vì cả trong giấc ngủ anh ấy cũng gọi tên mình, anh ấy gọi mình là “ Tiểu Mi” đấy, tên hay không?.....Cậu sao vậy Huyền Mi, thấy một trong người hả, sao mặt cậu đỏ ửng vậy? Huyền Mi, Mi à.....

- Ủ. ừ, mình không sao, tên hay lắm.....

- Anh ấy còn nhờ mình xin lỗi cậu là hôm qua không đến được, cậu đừng giận anh ấy nhé, nhé, đừng giận anh ấy nhé.....

- Mình.....biết rồi.....[sao mình lại cảm thấy khó chịu thế này?]

Người ta vẫn thích lẫn lộn giữa thực và hư

Bởi sự thật phũ phàng hơn ta nghĩ

Buổi chiều thứ 7, Hạo Kỳ và Thùy Mi đến nhà Duy dùng cơm tối, chỉ là để có người nói chuyện với Tiểu Mi, cô cùng Hoàng Duy ra siêu thị, mua đồ về chuẩn bị bữa tối.

6h, Thùy Mi và Hạo Kỳ tới, nhà cửa đã được dọn dẹp gọn gàng, thức ăn dọn sẵn trên bàn. Duy vui vẻ dẫn hai người vào nhà, Tiểu Mi ngồi trầm ngâm ở ghế, dù Thùy Mi có bắt chuyện thế nào, cô cũng chỉ mỉm cười qua loa rồi lại tiếp tục im lặng. Bữa ăn diễn ra với không khí nặng nề.

Bữa ăn kết thúc, Thùy Mi và Tiểu Mi dọn dẹp, Thùy Mi rửa chén, Tiểu Mi gọt trái cây, sau khi đã dọn dẹp xong, Tiểu Mi mang đĩa trái cây lên phòng khách. Tiểu Mi ngồi lên đùi Hoàng Duy, thoáng ngạc nhiên nhưng anh vẫn không nói gì, cô dùng cái nĩa ghim miếng táo ở gần đó rồi đút cho Hoàng Duy, anh hơi ngượng vì có bạn và em họ mình ở đó. Anh có nhắc khéo cô vài lần nhưng cô bỏ ngoài tai, tiếp tục đút từng miếng táo cho anh. Tiểu Mi một tay ôm vào cổ anh, lần này, cô không đút táo cho anh nữa, mà đưa vào miệng mình mớm sang cho anh, Duy gần như tê dại khi môi cô chạm vào môi anh, anh không phản ứng gì, vị chua của táo, vị ngọt của đôi môi cô, tất cả hòa quyện lại khiến anh ngây ngất

- Anh à.....

Hạo Kỳ đứng bật dậy, không nói tiếng nào anh đi ra ngoài, đóng sập cánh cửa một cách thô bạo, Thùy Mi chạy theo ngay sau đó, Tiểu Mi cũng vội buông anh ra, chạy về phòng khóa chặt cửa bên trong, tiếng mưa át đi tiếng đập cửa bên ngoài, thẩn thức, nước mắt cô trào ra, ướt đầm gối, cô cắn chặt vào môi để ngăn lại tiếng khóc nức nở, cắn đến bật cả máu, vị tanh của máu, vị mặn của nước mắt.....

“- Thật ra thì, tôi qua anh ấy say lắm rồi mình và anh ấy..... đã là của nhau. Anh ấy nói sẽ luôn bên ở bên cạnh mình, còn mua nhẫn tặng mình nữa, mình hạnh phúc lắm vì cả trong giấc ngủ anh ấy cũng gọi tên mình.....anh ấy đặt ỉnh cái tên là Tiểu Mi đấy, nghe hay không.....?”

Tiểu Mi dùng cây bút đỏ vẽ vắn vợ lên tờ giấy trắng, cô đã rất muốn vẽ buổi hoàng hôn, nhưng cô không thể hình dung được nó như thế nào, loay hoay một hồi, cô chỉ thấy mặt trời cô vẽ như một cái lòng đỏ trứng gà, biển cũng chẳng khá hơn gì. Cô lật mặt sau tờ giấy ra và bắt đầu vẽ lung tung, cô ghét cái cảm giác buồn bực ,khó chịu vô cớ như thế này, nó khiến cô không thể tập trung làm được gì.

Flashback

Tiểu Mi nghe tiếng chip chip của những con chim ngoài kia, ánh nắng chiếu qua lớp rèm cửa, tạo nên những vệt vàng vàng nhạt ở góc phòng, điện thoại ngân lên một giai điệu, cô bắt máy một cách hồ hững, có người đang đợi cô dưới nhà.

Cô chạy như bay ra cửa, cô cũng chẳng biết tại sao mình lại vội vã như vậy, chỉ là cô nghĩ rằng nếu không nhanh chân thì người đó có thể đi mất. Cánh cửa màu trắng mở ra, Hạo Kỳ đón cô bằng một nụ cười dịu dàng. Anh nắm lấy tay cô, bàn tay cô nằm gọn trong tay anh. Cả hai thả bộ trên con đường vắng, hôm đó, trời nắng nhẹ, tiếng lá cây xào xạc xung quanh.

Anh đưa cô đến một quán nước nằm ở góc khuất của con phố nhỏ. Chiếc bàn oval nhỏ với những ghế bọc nệm màu hồng nhạt được kê đối diện nhau. Hai ly đồ uống được đem đến, một li chocolate nóng một li cà phê đen.

- Anh thích uống cà phê đen sao?

- Trước đây thì không.....

Hạo Kỳ nhích người về phía Tiểu Mi, cô cảm nhận được từng hơi thở của anh, đôi mắt cô mở to ngơ ngác. Có vị ngọt của chocolate, hương thơm quyến rũ của cà phê đen hòa quyện với nhau, lúc cô ý thức được mọi chuyện thì môi anh đã áp sát vào môi cô.

Tiểu Mi mơ màng nghe tiếng leng keng của chiếc chuông gió gần đó hòa vào bản nhạc nhẹ nhàng trong quán. Anh hôn nhẹ vào môi cô, nhẹ nhàng mà say đắm, ngây ngất, anh ôm lấy vòng eo cô kéo cô lại gần, nụ hôn sâu như kéo dài vô tận.

- Nè, sao lần nào gặp anh cũng đều..... ?

- Xin lỗi em.....

- Khôngkhông có sao đâu!

- Nếu.....anh muốn mỗi ngày được ôm em như thế này.....em có khó chịu không.....?

- Em...không...chắc nữa.....

Những lúc trống vắng thấy cô đơn

Anh mới nhận ra anh đã mất em thật rồi

Còn không em ơi tháng ngày bao êm đềm

Nhìn lại đây chỉ còn nước mắt rơi...

Tại vì sao ngày xưa anh đã luôn dối em

Chìm trong bao cuộc vui chôn sâu nơi bóng đêm

Tại sao người không một câu trách than

Để rồi quay vội đi tình yêu vỡ đôi
Còn đâu nữa những phút đắm đuối bên nhau
Còn đâu nữa hạnh phúc mai sau
Đâu có biết tiếc nuối mai sau
Đâu có biết tiếc nuối đâu có biết xót xa
Nhưng tình đôi ta vẫn mãi chia xa
Một lần nữa anh xin lỗi em
Một lần nữa mong em quay trở về
Hãy cho anh một lần được bên em không cách xa
Người yêu ơi, anh xin lỗi em...

- End Flashback

Vòng tay người ấy thật ấm áp.....chính cô cũng không thể giải thích được những cảm xúc kì lạ khi đối diện với anh. Cô đã biết tình cảm Thùy Mi dành cho Hạo Kỳ từ đâu, cô cũng nhiều lần tự nhắc mình không nên làm như thế, vì Thùy Mi rất tốt với cô và cô cũng không thể làm chuyện có lỗi với Duy. Những khi gặp Hạo Kỳ, cô luôn cố giữ cho bản thân thật tỉnh táo, nhưng không được.

Tiểu Mi lười biếng lăn qua lăn lại trên giường, cô với tay lấy cuốn tạp chí gần đó, đọc lướt một vài trang rồi vứt sang một bên. Cô nghĩ đến đồng kẹo chocolate mà Duy đã mua về tối qua, có lẽ đó là thứ thích hợp nhất dành cho cô lúc này, vì cô đã từng đọc trong một cuốn sách nào đó, những lúc không vui, thức ăn ngọt sẽ khiến tâm trạng tốt hơn. Cô bước chân xuống giường, đi ra cửa thì chân vấp phải cái hộp nhỏ màu xám. Duy nói rằng, có ai đó đã gửi cho cô, chắc là cái hộp nhỏ này. Cô cũng rất tò mò, vì cô có quen biết mấy ai, mấy ngày Thùy Mi đến chơi, cô cũng quên bằng chuyện đó, chẳng biết có cái gì trong này.

.....

Thùy Mi ngồi trong phòng, cô tắt hết đèn trong phòng, chỉ còn ánh đèn đường hiu hắt chiếu vào, cửa sổ mở, từng đợt gió nhẹ thoảng qua.

Flashback

Hạo Kỳ khẽ xoay người, cảm giác nhức đầu thật khó chịu, anh vỗ nhẹ vào đầu rồi hơi xoay người về bên trái. Anh bắt gặp đôi mắt to tròn của Thùy Mi. Anh vội tung chăn lên, thở phào nhẹ nhõm khi cả hai vẫn đang mặc quần áo, anh đưa đôi mắt ái ngại nhìn cô:

-Mi à, đêm qua.....

-Không có gì đâu, anh đừng lo, đêm qua, anh say lắm, em dìu anh về phòng thôi, tại thấy anh ngủ nhìn dễ thương quá nên định ngắm anh một chút thôi, ai ngờ ngủ quên luôn.

-Có thật là không có chuyện gì xảy ra chứ?

-Thật mà, anh đừng lo, không có chuyện gì đâu.

End Flashback.

Một lần tình cờ, Thúy Vân gọi điện cho Hạo Kỳ, Thùy Mi đã nhanh chóng lưu số cô ta vào máy. Cô đâu phải con nít mà không nhận ra mối quan hệ bất thường giữa Hạo Kỳ và Huyền Mi, nhưng hỏi thế nào anh cũng phủ nhận điều đó. Hạo Kỳ và Thúy Vân đã từng có một thời gian có mối quan hệ rất thân thiết, cô ta chắc phải biết nhiều chuyện nên cô đã chủ động gọi điện cho Vân đến bar U.

Vân vô cùng tức giận khi kể lại chuyện Hạo Kỳ chia tay cô ta chỉ vì Tiểu Mi. Còn Thùy Mi, cô không giấu được cảm giác tức tối lúc này, sau buổi nói chuyện hôm đó, cô đến nhà Hạo Kỳ, nhưng anh đã đi đâu đó, anh có thói quen hay đặt chìa khóa nhà ở bệ cửa trên cao, với tay lấy chìa khóa, cô vào nhà.

Ngồi chờ Hạo Kỳ ở phòng khách cũng chán , cô đi lang thang khắp nhà và đi vào căn phòng ở tầng hai. Bản tính tò mò lại trỗi dậy , cô đi vào trong , có một chiếc bàn nhỏ và một vài cuốn sách đã cũ. Cô ngồi lên chiếc ghế gần đó, chống cằm suy nghĩ miên man . Theo thói quen, chiếc bàn có ba ngăn kéo , cô vu vơ kéo từng cái. Ngăn thứ nhất, những vật dụng linh tinh như kéo, giấy vụn hay một vài cuốn truyện. Ngăn thứ hai gọn gàng hơn , một cuốn sổ và một mảnh giấy bên dưới. Ngăn thứ ba, một vài cái đĩa.

Đợi mãi Hạo Kỳ vẫn chưa về, cô lấy một trong những cái đĩa ở ngăn thứ ba xem cho đỡ buồn, chắc là đĩa phim hay đĩa nhạc gì đó.

Thùy Mi gần như chết lặng bởi những hình ảnh và âm thanh la trên màn ảnh. Cô tiếp tục thử những cái đĩa còn lại, cô điên cuồng la hét, cô đã muốn bẻ gãy hết chồng đĩa đó. Bất chợt, cô khẽ nhếch mép , cô đang tò mò không biết phản ứng của người đó sẽ ra sao khi xem hết số đĩa này.

.....

Chiếc hộp màu xám với 6 cái đĩa bên trong , không ghi tên người gửi. Đĩa thứ nhất

Cưng àaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

.....???

.....????????????????

Trên màn hình là hình ảnh Hạo Kỳ và một cô gái nào đó quấn lấy nhau như những con thú trên giường . Những tiếng rên xiết, tiếng thở gấp gấp.....

Nụ hôn cua biển.....là nụ hôn ngọt ngào nhất thế gian này.....hứa với anh

rằng em sẽ không khóc nữa đi nhóc.....

Tiểu Mi.....anh muốn em là mẹ của các con anh sau này.....lấy anh đi.....Từ khi nào cô nghĩ cô có tư cách là vợ tôi thế.....cô biến đi, tôi không muốn nhìn

thấy cô..... Cút đi...tâm trạng tôi đang không tốt.....Đừng xin lỗi..... Vì tôi sẽ không

bao giờ tha thứ.....Tất cả những gì cô đã gây ra.....tôi sẽ bắt cô trả lại, từng thứ từng thứ

một..... Tôi có việc sang Paris vài tháng.....Tôi nay tôi sẽ đưa em đi ăn.....Xin lỗi em, tôi

quên là đã có hẹn với em, bây giờ cũng muộn rồi nên hẹn lần khác nhé.....Đừng nhìn tôi

bằng ánh mắt đó, tôi đâu có cấm cô ngoại tình.....Cô cũng thừa biết tôi không còn yêu

thương gì cô mà , chỉ tại cô cứ mù quáng chạy theo tôi thôi.....Ồn ào quá, cô đúng là đồ lắm

mồm.....Cái tát này là để cảnh cáo, lần sau nếu còn đụng vào Vân tôi không tha cho cô

đâu..... Hối ngu ngốc, nếu giữa cô và Vân, dĩ nhiên tôi phải chọn Vân rồi.....Đêm nay tôi muốn vui vẻ, thay vì một ***** tôi muốn cô..... em có chuyện muốn nói với anh?.....cưng à, giữa em và vợ cưng, cưng yêu

ai hơn.....đương nhiên là cưng rồi....Kì à vợ anh kìa.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

-Tất cả các người hãy chết hết đi.....

.....

Hạo Kỳ mân mê con gấu trắng trên tay, từ những lần tới nhà Duy, anh thấy cô rất thích chơi gấu bông, vì thế anh đã mua thật nhiều gấu bông nhưng anh không biết phải tặng cô như thế nào. Sau cái đêm anh giận dữ bỏ về từ nhà Duy, anh đã không còn gặp Tiểu Mi nữa, Duy đã lo lắng rất nhiều và liên tục gọi điện cho Hạo Kỳ....nhưng chính Hạo Kỳ cũng không biết phải đối mặt với anh họ mình như thế nào.

Anh đã ở trong phòng không biết bao lâu rồi. Anh sẽ làm gì đây, nếu thật sự Tiểu Mi của anh không còn yêu anh nữa, anh còn đủ tư cách để níu kéo cô quay trở lại không? Tiếng chuông cửa kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ, khuya thế này không biết ai đến, bên ngoài mưa rả rích, anh nghĩ là Hoàng Duy.

-Mi à.....sao em lại đến đây giờ này?

Giấc mộng tình đầu đã một lần sụp đổ

Có lẽ nào đổ nát lại hồi sinh?

-Em có thể vào trong được không, người em ướt hết rồi.

Tiểu Mi ngồi chờ anh ở phòng khách, anh đưa cho cô một bộ đồ khác để thay, trong khi đó anh vào bếp pha một li sữa nóng.

. Cô mặc chiếc áo sơ mi khi nãy anh đưa, để lộ cặp chân dài trắng nõn. Tiểu Mi ngồi hơi nghiêng người trên ghế sofa, một tay cô đặt lên thành ghế dựa, đầu hơi ngửa ra đằng sau, một chân co lại, chân kia duỗi thẳng. Hạo Kỳ quay lại, đưa li sữa cho cô, cô kéo anh ngồi xuống bên cạnh mình

Chiếc áo sơ mi được cài một cách cẩu thả, hai chân cô vắt chéo, thỉnh thoảng lại vô tình miết nhẹ vào chân anh.

-Sao em lại đến đây?

-Anh không thích à?

-Anh không có ý đó nhưng mà.....

-Anh à, sữa ngọt lắm, uống chung với em nhé, anh thích ngọt đúng không?

Hạo Kỳ chưa kịp phản ứng thì cô đã áp môi mình vào môi anh, một dòng sữa ấm, ngọt lịm tan chảy trên đầu lưỡi. Vị ngọt của sữa hòa quyện với vị ngọt của men tình càng kích thích cả hai lao vào nhau.

Tiểu Mi ngồi lên đùi anh trong khi cả hai vẫn tiếp tục với màn khóa môi nồng nàn say đắm. Một tay cô tháo bỏ những chiếc cúc trên áo anh. Cô liếm nhẹ vành tai anh, phả vào nó những hơi thở nóng bỏng, day nhẹ vành tai anh.

-Anh à, ở đây không tiện mình.....lên giường đi

Hạo Kỳ bế cô lên đôi môi vẫn không rời nhau. Đặt nhẹ cô xuống giường đôi mắt anh ngập chìm trong dục vọng, Tiểu Mi liếm môi một cách khiêu khích. Bất ngờ cô ngồi dậy, đẩy nằm anh xuống giường.

-Nè, em muốn làm phản hả.....?

-Uhm...cứ cho là như vậy đi cưng.

-Mi àaaaaaaaaaaa!

-Cưng à, cưng có yêu em không?

- Uhm.....

-Cưng à, anh có hạnh phúc không?.

-Uhm.....

-Nhưng mà cưng à.....anh có nhớ hôm nay là ngày gì không?

-Uhm...không biết...???

-Được rồi, để em nhắc cho cưng nhớ. NGÀY NÀY 5 NĂM TRƯỚC TÔI ĐÃ THẤY ANH RÊN XIẾT TRÊN GIƯỜNG VỚI THÚY VÂN Đấy, ĐỒ KHỔN.

Máu, máu đã chảy rồi.....Máu túa ra từ bụng Hạo Kỳ, một con dao nhỏ ghim thật sâu ở giữa bụng anh. Anh nghe tiếng Tiểu Mi cười như điên dại, cô cười nhưng nước mắt lại chảy dài.

-AAAAAAAAAAAAA. Tôi hận anh, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Màu máu đỏ thắm thấm ướt tấm drap giường màu trắng, máu vẫn tuôn ra không ngừng, mùi máu tanh tán ra khắp nơi. Cơn đau khiến anh phát sốt, mồ hôi túa ra, mắt anh bắt đầu mờ dần đi, không thể nhìn rõ mọi thứ. Kết thúc tràng cười điên dại, cô ngồi phịch xuống sàn, nhìn anh bằng đôi mắt vô hồn. Hạo Kỳ cố hết sức gọi cô:

- Mi à.....

-Anh im đi, đừng có gọi tên tôi.

-Mi à.....vì anh là một thằng ngu.....nên anh mới nghĩ rằng khi làm em đau khổ thì anh sẽ hạnh phúc.....nhưng càng ngày anh càng nhận ra một sự thật.....một sự thật rằng anh không thể sống nếu thiếu em.....anh yêu em.....yêu hơn mọi thứ anh có.....không đúng.....em là tất cả những gì anh có.

-Câm miệng đi, tôi không muốn nghe.....

-Mi à.....anh biết anh có lỗi.....có lỗi thật nhiều với em và con.....anh xin lỗi.....

-Mi à.....anh đang rất đau Mi à.....nhưng anh biết.....nó chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau anh đã gây ra cho em.....

-Mi à.....em biết không anh đã không còn ghét mưa nữa.....mưa để ta chia ly nhau.....rồi lại đưa ta về với nhau.....em là cơn mưa của anh.....

-Mi à.....hãy cứ hận anh thật nhiều nhé.....anh không xứng đáng được tha thứ.....

-Mi à.....anh không làm phiền em lâu nữa đâu.....anh muốn..... muốn mỗi ngày được thấy em ngủ, em cười, em hạnh phúc.....nhưng chắc là không được rồi.

-Mi à.....anh xin lỗi.....

-Tiểu Mi, anh yêu em.....

-Đến bây giờ anh vẫn còn muốn lừa dối tôi nữa sao, tôi không tin, tất cả chỉ là ngụy biện, chỉ là ngụy biện, chỉ là ngụy biện thôi..... tôi không tin, tôi không tin

Hạo Kỳ ngắt đi do mất máu quá nhiều, đôi mắt anh từ từ khép lại, Tiểu Mi đã cố nặn ra một nụ cười hờ hững nhưng vừa cười thì nước mắt lại chảy dài, khác hẳn với cảm giác mà cô tưởng tượng lúc đó, cô tự trách bản thân mình ngu ngốc khi không thể kìm lại tiếng thổn thức. Cái nhói vô cơ ở lồng ngực khiến cô quỵ xuống, không thể đứng vững. Cô lê từng bước đến bên thân hình bất động của anh. Khuôn mặt anh tái nhợt, đầm đìa mồ hôi, khuôn ngực phập phồng một cách yếu ớt.

-Không phải anh nói muốn tôi tha thứ à.....làm gì vậy sao anh không nói nữa.

-Tĩnh dậy đi.....sao anh im lìm vậy, lúc này anh nói nhiều lắm mà.....

-Kì à.....em sợ lắm, đừng như vậy mà.....xin anh.....mở mắt ra nhìn em đi.

-Kì à.....anh chảy nhiều máu lắm.....

Tiểu Mi hoảng loạn khi bàn tay cô vấy đỏ máu của anh, cô vội lấy cái điện thoại gần đó, bấm số của Thùy Mi. Khi Thùy Mi tới, Tiểu Mi đã không còn ở đó.

Thùy Mi gọi cho Duy đi tìm Tiểu Mi trong khi mình đang ngồi chờ trước phòng mổ của bệnh viện. Hạo Kỳ đã được đưa vào trong từ hai tiếng trước, đến bây giờ vẫn chưa ra. Các y tá thì thoảng lại chạy ra chạy vào, Thùy Mi nhìn thấy những túi máu đỏ thắm.....

Cái đèn màu đỏ trên cao tắt ngúm sau gần năm tiếng đồng hồ. Những vị bác sĩ, y tá bước ra. Thùy Mi đứng bật dậy. cô tiến lại gần. Vị bác sĩ lớn tuổi với cặp kính trắng tháo khẩu trang ra, khuôn mặt ông phờ phạc, hai đôi mắt thâm quầng mệt mỏi.

-Cô là người nhà của bệnh nhân Vương Hạo Kỳ phải không? Vết thương đâm sâu khiến bệnh nhân mất máu nhiều, nhưng cũng may là đưa đến bệnh viện kịp thời, chúng tôi đã tiếp máu cho anh ta. Đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng bệnh nhân vẫn còn yếu lắm.....

Hạo Kỳ vẫn còn ngủ do tác dụng của thuốc mê, khuôn mặt anh nhợt nhạt, Thùy Mi ngồi xuống giường, chạm nhẹ vào gò má anh.

-Em làm hại anh rồi, em xin lỗi. Tất cả là lỗi của em, em không nên ích kỷ như vậy.

Kéo chăn lại ngay ngắn đắp cho Hạo Kỳ, cô tắt đèn trong phòng, chỉ chừa lại chiếc đèn ngủ nhỏ rồi tiến đến gần cửa sổ. Ngoài trời tối om, chỉ có tiếng mưa rả rích, cái lạnh luồn vào khiến cô rùng mình. Cô đã rất muốn ngồi bên cạnh anh, là người đầu tiên anh gặp khi anh thức giấc. Có lẽ dạo gần đây, cô đọc nhiều tiểu thuyết và xem phim tình cảm nên bây giờ lại suy nghĩ lung tung, Những cảnh thế này trong phim, cô đã gặp nhiều rồi, anh có thể mê sảng bất cứ lúc nào và khi mê sảng, họ sẽ thật lòng nhất, gọi tên người mà họ yêu quý nhất, cô chẳng trông mong gì anh sẽ gọi tên mình. Nhưng cô cũng không muốn nghe anh gọi tên người khác. Ngồi gần cửa sổ, ít ra, cô có thể giả vờ không nghe, với lý do là tiếng mưa ngoài kia làm cô không nghe thấy gì.

-Kì à, chỉ là em không dám chấp nhận sự thật thôi, tình yêu của em dành cho anh chẳng là gì so với tình yêu anh dành cho Tiểu Mi. Em có thể chờ anh 3 tiếng ngoài trời lạnh nhưng anh có thể chờ Tiểu Mi từ ngày này sang ngày khác, em sẽ gọi tên anh lúc em đang tỉnh táo nhưng anh sẽ gọi tên Tiểu Mi dù là khi anh đang say hay đang tỉnh, em có thể khóc vì anh nhưng anh có thể chết vì Tiểu Mi. Anh à, em sẽ không cản trở hai người nữa đâu nhưng em sẽ đợi anh tỉnh lại. Nhìn em một lần cuối anh nhé, nhìn em và cho em ở lại một góc nào đó thật nhỏ trong trái tim anh nhé, nhỏ như hạt cát thôi cũng được. Đừng lo nữa anh à, em và anh Duy đang đi tìm Tiểu Mi về cho anh.

-Kì à, anh có thích em không.....

-Thùy Mi, anh xin lỗi.....

-Đừng lo, rồi sau này, anh cũng sẽ thích em thôi, em sẽ chờ.....

.

Tiểu Mi chạy thật nhanh về phía trước, chạy và chạy, cô vấp phải viên đá trên mặt đất, té nhào xuống đất. Đầu gối cô tóa máu, cô cũng chẳng buồn đứng dậy, ngồi dựa vào bức tường gần đó.

Lạnh, cô không sợ lạnh, cái lạnh da thịt thấm thía gì so với cái lạnh đang cào cào, dày vò tâm hồn cô từng ngày. Cô đã bao giờ biết ấm áp là gì nên lạnh đến đâu cũng chẳng sao. Mưa nhẹ nhàng quá. Cô thích cái cảm giác khi tiếng mưa đêm hòa quyện vào âm thanh réo rắt đau đến xé lòng khi cái lạnh và nỗi cô đơn muốn chạy trốn mà chẳng thể trốn chạy được. Những cơn mưa kí ức lại ùa về hòa lẫn cùng nước mắt.

“- Hứa với anh rằng em sẽ không khóc nhé, hứa đi.....Anh sẽ trở lại vào một ngày mưa.....Tiểu Mi, mau buông tay anh ra, dù anh chết em vẫn phải sống tiếp.....Này Hà Huyền Mi, cả đời anh chưa phải quỳ trước ai đâu đấy, tội mình kết hôn đi.....Anh yêu em, rất nhiều.....”

-Dù chỉ là trong ý nghĩ, em cũng chưa bao giờ muốn làm anh đau, em vẫn biết là cố quên là cố nhớ nên đã luôn dặn mình cố nhớ để mà quên. Anh à, chưa bao giờ em hối hận vì đã yêu anh. Anh à, em xin lỗi anh.....

33. Chương 33

Duy ngồi trong phòng tắt hết điện trong nhà đi, chỉ có ánh đèn đường hiu hắt chiếu vào, cửa sổ mở từng cơn gió nhẹ thoảng qua. Anh hít một hơi dài rồi phả ra từng làn khói trắng, làn khói mờ ảo với những hình thù kì dị tản ra rồi từ từ biến mất. Anh rất ít khi hút thuốc, nhưng trừ những lúc tâm trạng không tốt như thế này.

Duy biết, không phải tình cờ, Tiểu Mi hay gặp ác mộng về đêm sau khi gặp Hạo Kỳ, em họ anh, không phải tình cờ anh thấy cô cười nhiều hơn trước thờ thần như đang nhớ về ai đó, không phải tình cờ anh nhìn thấy cái tên Hạo Kỳ được viết kín trên một tờ giấy trong phòng cô. Nhưng chỉ là tình cờ, khi hôm ấy, anh để quên xấp hồ sơ ở nhà, chạy về nhà thì không thấy cô đâu, anh chạy đi tìm cô và nhìn thấy cô đang hôn Hạo Kỳ say đắm ở khu công viên sau nhà

Anh tìm tới quán gia Kim và ông đã kể tất cả cho anh nghe. Duy cố gắng chế ngự bản thân mình, cảm giác đau nhói ở tim chỉ là do anh làm việc và suy nghĩ quá nhiều, chính và vậy nó làm ảnh hưởng tới hệ miễn dịch ở tim và loam cho tim bị bệnh. Anh biết nghe chẳng logic tí nào, nhưng bây giờ anh chỉ nghĩ được tới đó thôi, nếu nghĩ thêm nữa, anh sợ mình cũng sẽ mít ướt như cô.

Anh đã không gặp cô mấy ngày liền, sáng đi từ rất sớm, đợi đến đêm khi cô đã ngủ say anh mới về nhà. Anh tự trách bản thân mình quá hèn nhát, đã không đủ can đảm để giành lấy cô. Ngày xưa, khi còn nhỏ, anh đã tự hứa với lòng mình sẽ không để những chuyện tình cảm vặt vãnh làm hỏng tình bạn, tình an hem giữa anh và Hạo Kỳ, anh luôn hứa với lòng như vậy. Đến bây giờ, anh mới biết điều đó khó thực hiện thế nào. Khó nhưng không có nghĩa là không làm được.

-Anh không thể đem lại hạnh phúc cho em vậy hãy để anh đưa em đến với người có thể làm em hạnh phúc.

10 ngày sau. Một người bạn của Duy tìm thấy Tiểu Mi ở một bụi rậm gần khu nhà hoang. Quần áo cô ướt sũng, trên người đầy những vết trầy xước, hai cổ tay cô tóe máu, lúc đến đã thấy Tiểu Mi nằm trên một vũng máu đỏ thẫm, máu phụt ra từ những vết cắt chỉ chít trên cổ tay.

-Tôi xin lỗi nhưng cô ấy mất máu quá nhiều, dầm mưa lâu ngày giữa mùa đông thế này dẫn đến viêm phổi, sốc nặng về tinh thần.....aayshir có thể đợi kì tích xuất hiện.

Hạo Kỳ ngồi bên cô đã bao lâu rồi, anh không nhớ, anh chỉ còn nhớ là từ lúc đưa cô vào đây, anh đã ngồi đó, dù là ngày hay đêm. Anh nghe tiếng cầu nhàu của những vị bác sĩ, rồi Thùy Mi, rồi Duy, rồi Thanh Tùng, Quán gia Kim và cả mẹ anh, họ bảo anh hãy về phòng nghỉ ngơi, anh nói chỉ một chút nữa thôi, một chút của anh cũng đã hơn một tuần rồi, nhưng không sao, anh không thấy mệt.

Và Tiểu Mi cũng đã tỉnh lại, thật không uống công mấy ngày nay anh ngồi đợi cô.

-Hạo Kỳ à, em xin lỗi, em đã làm anh bị thương, anh không ghét em sao.

-Em ngốc, chỉ bị xước nhẹ thôi mà.....ngốc quá đi

Trời tối, Hạo Kỳ nằm bên cạnh cô, cô gối đầu lên tay anh, cũng đã rất lâu rồi anh không ôm cô thế này. Hạo Kỳ vuốt những sợi tóc mềm, anh hôn nhẹ lên trán cô, cô nép sát vào người anh.

-Oa, có sao băng kia, anh ước gì đi

-Em cũng ước một điều đi

-Em ước vết thương của anh nhanh chóng hồi phục và anh luôn luôn hạnh phúc.

-Em lại ngốc nữa rồi, em phải ước điều gì ỉnh nữa chứ.

-Anh à, điều ước của em đã thành hiện thực rồi.....đó là được ở cạnh anh như lúc này.

-.....

-Kì à, em vẫn còn một điều ước nữa.....đó là.....khi em chết.....anh cũng vẫn ôm em như thế này.

-Ồ ngốc.....

34. Chương 34: Chương Cuối

Thời gian cứ vô tình trôi, thu qua, đông đến, xuân về, hạ đi.....2 năm đối với một đời người là quá ngắn ngủi, 7 năm với tình yêu của hai con người lại là sự cách biệt chia phôi.....Vương quốc của sương mù, của lạnh giá, của nền kiến trúc cổ kính liệu có thể làm nguội lạnh đi con tim của hai người.....Thời gian cho ta khoảng cách.....Thì thời gian có cho ta phép nhiệm màu

Em xa anh như mặt trời chạy trốn!

Thiếu vắng em, không thấy nắng, anh buồn....

Tiểu Mi đặt bước chân đã cứng cõi hơn nhiều của mình xuống máy bay, đưa đôi mắt đã sắc hơn, lạnh lùng hơn nhìn không gian của đất mẹ thân yêu. Tại giữa sân bay quốc tế Nội Bài, 1 người phụ nữ quý phái bước ra trước sự chào đón của 1 đại diện tập đoàn Venus:

-Thiếu phu nhân, chào mừng cô đã trở về.

Ngồi trên xe, Tiểu Mi im lặng không nói gì. Mái tóc xoăn dài bay cùng chiều gió thổi. Gương mặt lạnh lùng đến cao quý. Một vẻ đẹp mê hồn xen lẫn chút tinh tế và kiêu kì. Sự nghiệp đủ vững vàng để có thể sống cuộc sống như một bà hoàng. Cô, Hà Huyền Mi, CEO của tập đoàn Venus đã trở về sau 2 năm ở nước ngoài.

Hạo Kỳ ngồi một mình trong phòng, hôm nay trời đổ mưa rất lớn, tiếng mưa rơi róc rỏ rất như đang cào xé tâm can anh. 7 năm cho sự chờ đợi mỏi mòn, 2 năm cho niềm tin và hi vọng. Bây giờ, cô như thế nào rồi nhỉ? Anh biết cô đã khác xưa rất nhiều. Liệu cô còn nhớ đến anh, còn dành tình yêu cho anh, người đã làm cô đau khổ rất nhiều chứ. Tất cả những gì anh có thể làm chỉ là đợi và đợi, giống như khi xưa, cô đã từng đợi anh.

-Tiểu Mi à, em đã từng nói anh học rất dở môn tiếng anh phải không, thật ra, anh không hề học dở môn tiếng anh như em nghĩ đâu, chỉ là, anh sợ, nếu thấy anh học khá hơn rồi em sẽ không dạy riêng cho anh nữa, nên anh mới giả vờ vậy thôi.

-Em đã ước có thể một lần khiến anh cười, nhưng, ngốc à, em không hiểu sao, chỉ cần nhìn thấy em là anh đã cười như một thằng ngốc rồi, dĩ nhiên, anh sẽ không cho em biết mà chỉ cười một mình thôi.

-Mi à, em biết không, anh không hề ghét mưa. Dưới mưa, anh có thể sống thật với lòng, giấu đi cái sự thật là anh đang khóc, mưa thấm đẫm nỗi buồn trong con tim đang nhức nhối của anh. Không ai có thể nghe tiếng lòng đang gào thét và những tiếng nấc khe khẽ vì tiếng mưa ngoài kia.

-Mi à, anh rất hối hận, thật sự rất hối hận, vì đã không thừa nhận anh yêu em, yêu em rất rất nhiều. Anh hứa, sẽ không bao giờ buông tay em nữa, anh hứa.....làm ơn.....hãy trở về bên anh.....

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên, Hạo Kỳ như chết lặng

Gương mặt ấy.....

Hình bóng ấy.....

Dáng người ấy.....

Mọi thứ dường như đứng yên.....

-Hạo Kỳ, hi hi sao nhìn em chăm chăm vậy, không vui khi gặp em sao?- Tiểu Mi mỉm cười dịu dàng nhìn anh

-Là em, đúng là em phải không, Tiểu Mi, không phải anh đang mơ chứ?- Tay anh run run chạm nhẹ vào cô, sợ rằng cô sẽ biến mất. Tiểu Mi ôm chặt lấy anh, anh siết chặt cô hơn, hôn vào tóc cô. Mùi hương này, đôi mắt này, gương mặt này.....

-Em nhớ anh nhiều lắm.

-Anh cũng nhớ em nhiều lắm, Tiểu Mi, anh sẽ không bao giờ buông tay em đâu, yêu em nhiều lắm, đồ ngốc của anh,

-.....luôn bên cạnh em nhé. Em yêu Hạo Kỳ.

2 tháng sau! Tại biệt thự của Hạo Kỳ, tiếng đập cửa rầm rầm vang cùng tiếng Vương đại thiếu gia gào như điên

-TIỂU MI! NÀY, HÀ HUYỀN MI em mau ra đây cho anh! Giair thích cái que 2 vạc đổ trong thùng rác là gì?

-KHÔNG BIẾT! Em không ra!

-Anh bảo lần cuối có ra không thì bảo? Không ra anh đập cửa vào đừng trách- Giọng điệu Hạo Kỳ hù dọa không giấu được sự vui mừng kích động.

Cạch!

Tiểu Mi miễn cưỡng bước ra mặt mày bí xị

-Ra rồi đây!

Tiểu Mi bất chợt bị Hạo Kỳ khóa chặt môi bằng cái hôn sâu.

-Anh yêu em, rất nhiều.....

Ở một nơi khác.....

-GÌ CỜ? Huyền Mi....cậu....- Một cô gái tròn tròn mắt, đỏ người, bên chiếc điện thoại

-Nhỏ thôi! Muốn hét cho cả thế giới biết à- Người ở đầu dây bên kia suýt miệng lia lịa

-Thật là, hạnh phúc quá còn gì.....

-Hi hi, mà cậu với anh Duy sao rồi Thùy Mi?

- Anh ấy rất tuyệt, chúng tớ định sẽ làm đám cưới vào mùa xuân năm sau

-Ồ, chúc phúc chúc phúc nhá bạn tốt.

Cuộc nói chuyện đang vui vẻ bỗng chốc bị chặn đứng bởi tiếng hét cực mạnh.

-Vợ ngốc, em đâu rồi Tiểu Mi àaaaaaaaaaaaaaa!

- Có giây phút nào anh để em yên ổn không Vương Hạo Kỳ- Giọngj Tiểu Mi bất lực

-Hê hê, đừng quên uống sữa em nhé!

-Lần thứ 107 trong 1 buổi sáng. Đủ rồi nhé Vương Hạo Kỳ

(Ngưỡng mộ hai người họ quá đi ~ leejungmi J)

Tối hôm đó, tại bờ biển. Vẫn chiếc BMW đen quen thuộc, vẫn bóng dáng cao lớn với mái đầu xám tro. Tiểu Mi rón rén phía sau, rồi hí hửng nhảy chồm lên lưng Hạo Kỳ.

-Chồng ngốc ! Tự dưng đưa em ra đây làm gì!

Anh quay lại bắt ngờ hôn môi cô đắm đuối.

-Xong rồi, chỉ có vậy thôi – Giọng Hạo Kỳ tỉnh queo

-AAAA! Cái đồ xấu xa này, đưa em ra tận đây chỉ để làm vậy thôi sao - cô bẹo vào má

.

.

.

-Chồng à, em nhớ hồi nhỏ, tụi mình vẫn thường chơi trốn tìm đó!!!!

-Ukm....em vẫn luôn là người tìm ra anh trước!

-Vậy thì bây giờ đổi lại nhé, anh nhắm mắt, còn em đi trốn, ok!??????????

Cốp!

-Cái đồ ngốc này, em nghĩ xem, anh đâu phải là thằng nhóc 7 tuổi nữa chứ...anh đã 29 tuổi rồi đó!- Hạo Kỳ đưa tay cốc vào trán Tiểu Mi

-Mặc kệ, em không biết! Anh ở đây! Em đi trốn!- Cô chạy vù đi

-NÀY! Đồ ngốc! Đứng lại cho anh!!!!

Trên bờ biển, những con sóng lăn tăn vỗ về cùng tiếng cười đùa vui vẻ....Hạnh phúc, đến đây đã có thể dùng 2 từ MÃI MÃI rồi...

—THE END—

LỜI KẾT

Gửi tới các bạn độc giả thân yêu!

Cảm ơn các bạn đã cùng mình đi 1 quãng đường dài đến tận hôm nay! Cuối cùng “Đồ ngốc! Đứng lại cho anh!!!” đã hoàn thành. Chap cuối này mong các bạn ment và ủng hộ nhiều vào nhé he he! Love U

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-ngoc-dung-lai-cho-anh>